

Deko Dekov

The killing of William Colby

Short version of the book

Draft of December 31, 2010, revision of June 22, 2019

Убийството на Уилям Колби
The killing of William Colby (Bulgarian)

© Деко Видев Деков

Публикуване или разпространение на този текст или част от този текст под каквато и да е форма може да стане само след писмен договор с автора.

доц. д-р Деко Деков
Deko Dekov, Associate Professor, Ph.D.in Mathematics
ddekov@ddekov.eu
<http://www.ddekov.eu/>

Web page of the book:
<http://d-memoirs.tripod.com/b.htm>
Mirror Web site:

Посвещавам на майка ми и на баща ми

Съдържание

Предговор

Въведение

1. Олдрич Еймс
2. Уилям Колби
3. Космическата тайна на НАТО
4. Луис Фрий
5. Хилари Клинтън
6. Барак Обама
7. Проекти
8. Розен Хаус
9. Разширената Вселена

Епилог

Приложения

CV на д-р Деков

Contents

Preface

Introduction

1. Aldrich Ames
2. William Colby
3. The NATO Cosmic Top Secret
4. Louis Freeh
5. Hillary Clinton
6. Barack Obama
7. Projects
8. Rosen House
9. The Extended Universe

Epilogue

Supplements

Dr.Dekov's CV

Предговор

Резюме на този ръкопис беше написано през декември 2000 г. и след това публикувано в интернет. Резюмето е поместено и в този ръкопис, в едно от приложенията. Този ръкопис беше написан през 2010 година и беше публикуван в интернет. Впоследствие ръкописът беше допълван няколко пъти.

Този ръкопис е напълно документален. Фактите са изложени със стремеж за максимална точност.

След публикуването на резюмето през 2000 г. и публикуването на ръкописа през 2010 г. различни хора взеха отношение по темата на ръкописа. На тези, които изказаха положителни отзиви, изказвам благодарност. За съжаление, имаше и хора, които понесоха загуби заради желанието си да направят нещо положително в посоката, очертана от ръкописа. На тези хора изказвам дълбокото си съжаление за претърпените от тях загуби. Изказвам и моралната си подкрепа.

Дълбок поклон на родителите ми, които до последния си дъх се грижеха за мен.

Пожелавам приятно четене.

Авторът
Стара Загора
21 февруари 2019 г.

Въведение

Текущата цивилизация на нашата планета е сложна смес от влияния. Боговете са създали и ръководят цивилизацията, като са конструирали душите на хората и моделират хода на цивилизацията както в Духовния свят, така и на планетата. Водачите от Духовния свят, тоест напредналите души на хора, оказват влияние като моделират съдбите на хората и следят за изпълнението на плана на Боговете. Влияние оказват и водачите, ръководещи подобни цивилизации във нашата Вселена, или в паралелни Вселени. Освен това, по заповед на Боговете, от много години на нашата планета има представители на около сто извънземни цивилизации, пристигнали тук от различни райони на нашата материална Вселена. Същевременно, един човек се появява много пъти в хода на земната цивилизация, посредством многобройните си прераждания. Нишката от прераждания също оказва влияние. Ще отбележим и това, че според д-р Майкъл Нютон днес на нашата планета живеят около 300 милиона човека, които са имали предишни прераждания на други планети.

В нашата Вселена е в сила законът за еволюцията, наричан от Иво Лозенски “програмирано физическо поле”. Този закон включва поредица от програми, Цел на този закон е непрекъсната еволюция на всички форми на материята. В зависимост от конкретните условия на една планета, звезда или в междувездното пространство, еволюцията има конкретен резултат. Този резултат, разбира се, може да бъде напълно различен от това, което можем да си представим. В нашата Галактика има около сто милиарда звездни системи като нашата Слънчева система, в които еволюционните процеси водят до различни резултати. Освен това във Вселената има около сто милиарда Галактики, подобни на нашата. Много от еволюционните процеси са започнали милиарди години преди възникването на нашата планета. Това обосновава защо нашата Вселена гъмжи от живот. Съществува обединение на цивилизации във Вселената. Не трябва да се забравя също така, че има безкрайно много паралелни Вселени, както и безкрайно много Духовни светове.

Нашата цивилизация не е нещо необичайно във Вселената. Според НАСА, в нашата Вселена съществуват около десет милиарда цивилизации. Друга оценка говори за сто милиарда цивилизации. Става

дума за цивилизации, които са на високо ниво, наричани в тази книга “нормални цивилизации”. Освен тях има и неизвестен брой “експериментални цивилизации”, повечето от които доста примитивни. Експерименталните цивилизации обикновено съществуват само в кратък отрязък от време. Нашата цивилизация е една от примитивните експериментални цивилизации. Експериментът е към приключване.

Нашата планета е на около четири или пет милиарда години, но хората имат относително достоверна информация едва за последните около осем хиляди години, тоест за времето на текущата земна цивилизация. Някои археологически разкопки показват, че високоразвита цивилизация на планетата е имало още преди около един и половина милиарда години.

Причината за унищожаването на експерименталните цивилизации, от типа на земната, е основният закон на Вселената, който гласи: “Във Вселената не може да съществува дегенерираща цивилизация”. Има предположения, че сфинксът в Египет е построен от петата земна цивилизация, която е унищожена преди около сто хиляди години, а Атлантида е шестата земна цивилизация, която е унищожена от Боговете преди около 12 хиляди години. По този начин, текущата земна цивилизация е седмата, създадена от Боговете, а след нейното унищожаване ще бъде построена нова, този път първата нормална земна цивилизация.

Нашата планета се управлява от Духовния свят на Боговете. Боговете конструират душите на хората в Духовния свят. Преди около един и половина милиона години, хората са били дребни същества, на нивото на маймуните. Боговете създават съвременния човек с поредица от генетични промени. Целта е да бъде създадено биологично тяло, което да бъде приемник на душите на хората. Може да се отбележи, че има признаци за това, че Боговете са унищожили или отстранили други видове на планетата, за да отворят пътя на хомо сапиенс. Има симптом за намеса в еволюцията на нашата планета преди тридесет или четиридесет хиляди години. Неандерталците, които по това време са владеели планетата, внезапно изчезват. За това няма добро научно обяснение. Изчезването на неандерталците открива пътя за заселване на планетата от хомо сапиенс – днешният човек.

Боговете започват създаването на текущата земна цивилизация преди около осем и половина хиляди години, тоест, около шест и

половина хиляди години преди Христа. Предполага се, че изолирани експерименти за инкарнации е имало и преди това, като основната цел на тези експерименти са евентуални подобрения с генни манипулации на биологичните тела, така че те по-добре да съответстват на душите на хората от седмата земна цивилизация. Тези предварителни експерименти са в изкуствено приготвена за експериментите среда. Новата земна цивилизация започва с прилагането на инкарнации на души на хора в биологични тела на планетата. В Духовния свят няма полове. Първите две постоянно инкарнирани души са “Адам” и “Ева”, с което тези души стават двуполови същества.

Първоначално инкарнациите са силно ограничени и контролирани. През първите две хиляди години боговете ограничават новата цивилизация до един регион от планетата, намиращ се на днешната територия на България. Тази област ще наричаме Тракия, а жителите ѝ траки. Днес тази стартова цивилизация се нарича Варненска цивилизация, на името на град Варна, а понякога Варненско-Дуранкулашка или Варненско-Старозагорска цивилизация. Някои наричат тази цивилизация “раят на Земята”. Тук възникват занаятите и започва обработване на злато, мед и други метали. Използват се тъкачни станове. Строят се жилища с високо качество. Появява се първата писменост. Използват се геометрични знания. Това става преди около осем хиляди години.

Варненската цивилизация поставя началото на изследването на небето и съставянето на звездни карти. Това става в тясно сътрудничество с Боговете и пратеници на Боговете на нашата планета, идващи от звездни системи от нашата Вселена. Съставени са звездни карти на няколко съзвездия, гравитиращи около съзвездието Орион.

Варненската цивилизация, а впоследствие и части от тракийската цивилизация, са тясно свързани с Духовния свят. Когато се ражда бебе, хората плачат, защото новият човек е напуснал Духовния свят и е дошъл на планетата. Когато човек умира, хората танцуват и пеят, защото човекът е напуснал планетата и е отишъл в Духовния свят. Впоследствие боговете на траките стават богове и на египетската, гръцката и римската цивилизации, като са преименувани на съответните езици.

Мигранти на Варненската цивилизация отиват в Месопотамия и създават шумерската цивилизация. Други мигранти отиват в Египет и

основават египетската цивилизация. Мигранти от Тракия създават минойската цивилизация, микенската цивилизации, град Троя и град Рим. Впоследствие хора от Тракия – от поречието на река Струма, се заселват в Палестина.

Египетската цивилизация, основана от траките, също е тясно свързана с Духовния свят. В египетската цивилизация тракийските богове стават египетски богове, със съответните египетски имена. Според уикипедия, статията “Енеада” (тук и по-долу цитираме изданието на уикипедия на български език),

“Енеада (на гръцки: Ἐννεάς, Енеас, в превод деветка) се нарича група от девет изначални божества в древноегипетската митология, която възниква в град Хелиопол (или “Хелиополис”). Смята се за най-древната теогонична и космогонична система в Древен Египет... Тези девет божества са считани от древните египтяни за първите египетски владетели; след тях властта е поета от Хор”.

Ключова роля в деветката от божества има бог Атум. “Хелиопол” означава “град на слънцето”, а бог Атум е бог на слънцето. Уикипедия, статията “Атум”, отбелязва,

“Атум е почитан като родоначалник на всичко живо и божествено и творец на света. Атум е господар на богове, хората и природата. Не е обичан бог, защото предизвиква страх да не унищожи хората, както ги е създал, но по-голямата част го почитат заради това, че той дава на най-верните си поданици символ за дълголетие и безсмъртие. Характерът му е представян суров, заплашителен и най-вече сърдит.”

Според уикипедия, бог Атум се е създал сам себе си. Впоследствие той е създал другите богове.

Разликата между боговете и хората е в конструкцията на техните души, а може би и в материала, от който са направени душите. Бог Атум е конструирал душите на хората и по този начин е създал земната цивилизация. Но много от душите се прераждат и на други планети, в други цивилизации. Земната цивилизация е една от многото цивилизации, създадени от бог Атум. Причина за липсата на качество на текущата земната цивилизация е тази, че земната цивилизация е

експеримент, при който много от параметрите на душите на хората имат експериментални стойности.

В Египетската космогония на Хелиопол, Духовният свят е строго йерархична структура. Решенията се вземат от бог Атум, а останалите богове, които са създадени от бог Атум, ги изпълняват. В още по-ниските нива са душите на хората. Душите на боговете са в пространство с по-високи физически размерности и хората нямат достъп до тях. Бог Атум конструира душите на хората и има правото да ги дематериализира. Душите на хората се произвеждат във фабрики в Духовния свят, а дематериализирането на душите на хората става в пещи, които също се намират в Духовния свят. Производството на души, както и тяхното дематериализиране, се управляват от бог Атум.

По-късно, при контактите си с египетската цивилизация, бог Атум се изявява под различни имена. Едно от имената е бог Хор, бог на слънцето и фараоните. В космологията на Тива бог Хор е преименуван на бог Ра. Всички тези богове са проявления на бог Атум. Съществуват поредици от отъждествявания на бог Атум с богове в египетската митология. Бог Атум е отъждествяван с Хор, Ра, Амон, Амон-Ра, Птах и редица други богове. Често пъти останалите египетски богове се отъждествяват с бог Атум. Бог Атум има многобройни различни имена в различни части на планетата и в различно време. Трябва да отбележим специално бог Шива.

В изданието на уикипедия на английски език, статията "Atum", над изображението на бог Атум стои надписът "God of creation" ("Бог на създаването"), а под изображението на бог Атум стои надпис "Atum, finisher of the world", ("Атум, който ще унищожи света"). В египетската "Книга на мъртвите" бог Атум казва на бог Озирис, че ще унищожи земната цивилизация. В папируси и стенописи, открити в Египет, е отбелязано, че бог Атум ще унищожи това, което е създал, и ще потопа с вода сушата на планетата.

Учителят Дънов проповядва необходимостта Боговете да прекратят експеримента си със земната цивилизация. В своята беседа, проведена на 30 септември 1912 г., учителят Дънов казва:

"Боговете са, под чието владение е днес всичко, и днешните събития са под неговото наблюдение. И да знаете, че аз сега вече се моля на Господа: "Научи Господи, когото ще научиш, помилвай, когото ще помилваш, и накажи, когото ще накажеш"".

Историкът Диодор, работил в Александрийската библиотека в Египет в първия век преди Христа, е автор на исторически труд за Египет. Това е около пет хиляди години след началото на египетската цивилизация, но малко неща са се променили. Моделът е останал почти неизменен. Описанията на Диодор впечатляват. Според Диодор, египтяните не подлагат на съмнение създаването на египетската цивилизация от богове. Диодор описва ролята на две божества от енеадата - Озирис и Изида. Диодор ни дава подробно изложение какво точно са направили Озирис и Изида. Според Диодор,

“Озирис е направил много неща за благоденствието на обществения живот. Озирис пръв накарал човешкия род да спре да се самоизяжда, понеже след като Изида открила плода на житото и ечемика, които растели из цялата страна заедно с другите треви, но не били известни на хората, а пък Озирис открил и обработването на тези плодове, хората с удоволствие сменили храната си.

Казват, че Изида, на гръцки наричана Деметра, въвела и закони, според които хората се съдят помежду си и се въздържат поради страх от наказание от произволно насилие и дързост; поради това и древните елини са нарекли Деметра “законодателка”, тъй като първите закони са били установени от нея.

При Озирис и Изида се почитали най-много онези, които откривали занаяти или усъвършенствали някое полезно откритие.”

Според Диодор,

“На гробовете на Озирис и Изида има плочи за всеки от двамата богове. На плочата на Изида било написано: “Аз съм Изида, и законите, които съм установила, никой не може да отмени. Аз съм първата, която откри плодовете за хората; аз съм майката на цар Хор.” А на плочата на Озирис надписът гласял: “Аз съм цар Озирис. И няма място от обетованата земя, което да не достигнах, дарявайки на всички онова, на което станах откривател.”

След като полагат основите на земната цивилизация, Озирис и Изида се оттеглят. В египетската цивилизация бог Атум се появява в различни превъплъщения. Едно от превъплъщенията на бог Атум е като бог Хор, синът на Озирис и Изида. Уикипедия, статията “Хор (бог)”, ни дава сведения за бог Хор. Според Уикипедия,

“Хор или Хорус на гръцки означава “Този, който е горе” или “Този, който е далече”... Фараонът осъществява връзката между хората и боговете. Той е земно въплъщение на Хор. Хор е смятан за първият фараон. Фараонът на Египет е негово въплъщение и именно тази божествена същност дава законното основание за владичеството.”

Според Диодор, с края на царуването на Хор явната намеса на боговете в Египет е прекратена. Това става около три хиляди години преди Христа, според някои източници. Египетската цивилизация е вече създадена и нейни основни принципи остават задълго в сила.

Според Диодор, египтяни мигрират и създават нови цивилизации,

“От Египет се разпръснали множество колонии из цялата обитаема земя. Във Вавилон колонистите назначили жреци, подобни на тези в Египет, и които извършвали наблюдения на звездите, подражавайки на египетските жреци, учени и астролози... Дори и атиняните по техните думи са колонисти от Саис в Египет, и те се опитват да дават доказателства за подобно родство: атиняните наричат града си “астю”, като са пренесли това название от египетския град Астю. Нещо повече, самото им държавно устройство било уредено и поделено като в Египет.”

Според Диодор, с развитието на гръцката цивилизация Озирис, Изида и други богове получават и гръцки имена,

“Последен управлявал Хор, когото елините наричат Аполон; той царувал последен над Египет. Озирис на гръцки език е Дионис. На египетски Аполон е Хор, Деметра е Изида.”

Бащата на историята Херодот, 450 години преди Христа в своята “История” ни оставя обширно изложение за египетската цивилизация, която той лично е изследвал, като е пътувал в течение на две години из целия Египет. Според Херодот,

“Хор последен от боговете е царувал. Освен това разправят, че Хор в превод е Аполон, и понеже е бил обучен от майка си Изида както в лечителското, така и в гадателското изкуство, той принася благо на човешкия род чрез гадания и лекуване.”

Един от писмените документи, останали от древен Египет и запазени до наши дни, е известната “Книга за възлизането на душата към пълната светлина на деня” (Днешното заглавие е “Книга на мъртвите”). Този текст е написан преди около 5 хиляди години и е претърпял малки промени в хода на египетската цивилизация. Според египетските папируси, бог Тот е автор на “Книгата на мъртвите”.

“Книгата на мъртвите” по същество представлява сборник със заповеди на боговете. Централно място в “Книгата на мъртвите” имат боговете Озирис и Хор. Името на бог Хор се споменава повече от сто пъти в “Книгата на мъртвите”. Особен интерес представлява глава 125 от “Книгата на мъртвите”, която по същество е разширено издание на десетте божи заповеди от християнската религия. Тук заповедите са повече, над четиридесет. Ще отбележим, че в древен Египет има общо около 600 правила, формиращи законите на държавата. Когато един човек отпътува към пълната светлина на деня, тоест към Духовния свят, той трябва да може да каже, че е спазвал заповедите на боговете, изложени в “Книгата на мъртвите”, за да може да продължи живота си в Духовния свят. “Книгата на мъртвите” по същество е задължителен морален кодекс по времето на египетската цивилизация.

Части от “Книгата на мъртвите” са текстове, прославящи бог Хор. Според глава 78 от “Книгата на мъртвите”,

“На трона седи бог Хор!
В ръцете му намира се
животът на световите!
Йерархиите божествени
на неговите заповеди са послушни.
Той определя за милиони от години
протичането на нещата.
За него боговете ден и нощ работят.”

Ще отбележим, че в “Книга на мъртвите” Вселената се определя като елипсоид: “В космическия елипсоид и във всевиждащото око на Хор живея. Това око ми дава вечния живот.” Ясновидката Слава Севрюкова също твърди, че вселената има форма на елипсоид. Съвременната наука още няма мнение за формата на вселената.

В хода на египетската цивилизация на бог Хор са приписвани различни роли. Той е считан за бог на небето, но също така и за бог на

слънцето, бог на светлината, бог на фараоните, бог на лова, бог на войната, бог на медицината и бог на пророчествата.

Ще припомним, че древните и античните гърци не са подлагали на съмнение намесата на боговете. Известно е, че те са смятали Омир за първия историк, като са считали поемите му за исторически трудове.

В антична Гърция бог Хор-Аполон заема важно място.

Аполон е предводител на музите. Музите служат на хората, като им дават способности в определена област. Музите са девет:

- Калиопа - муза на епическата поезия, на красноречието и науката.

- Клио - муза на историята.
- Урания - муза на астрономията и геометрията.
- Ерато - муза на любовната поезия.
- Евтерпа - муза на лирическата поезия.
- Мелпомена - муза на трагедията
- Талия - муза на комедията.
- Терпсихора - муза на танците.
- Полихимния - муза на химните и пантомимата.

Аполон създава и храма на делфийския оракул. Тук посетителите научават предсказания за бъдещето. Според Уикипедия, “Смятало се е, че предсказанията на делфийския оракул са безпогрешни и точни.”

Погрешно е да считаме, че делфийският оракул не е добре документиран. Според Уикипедия, статията “Пития”,

“Делфийският оракул е основан в 8 в. пр. Хр. и е най-популярното и прочуто прорицалище през Античността в цялото Средиземноморие. Това е най-добре документираният религиозен обект на класическия гръцки свят. Сред най-известните антични писатели, които говорят за светилището на Аполон в Делфи, са Пиндар, Херодот, Есхил, Софокъл, Еврипид, Платон, Аристотел, Диодор, Страбон, Павзаний, Плутарх, Ливий, Овидий, Лукан, Юлиан, Юстин.”

В хода на гръцката цивилизация, а и след това в римската цивилизация, на бог Аполон са приписвани различни роли. Той е бог на слънцето, но също така и за бог на светлината, бог на музиката, танците, поезията, мореплаването, медицината и пророчествата.

Аполон е и основател и строител на градове, както и родоначалник на племена. В “Илиада” и “Одисея” Омир нарича Аполон “Феб Аполон” (“Блестящият Аполон”). Впоследствие Аполон често бива наричан само Феб. Тъй като Аполон е почитан в цяла Гърция, той има ролята и на свързващо звено и обединител на гръцкия народ.

Орфей е син на Аполон и на музата Калиопа. Орфей създава гръцката азбука. Син на Аполон е и известният лечител Асклепий.

Можем да направим извода, че Хор-Аполон има два ключови приноса в Гърция – той дава творчески способности на хората посредством музите и дава предсказания за бъдещето.

Според Уикипедия, статията “Аполон”,

“От гръцките колонии в Италия, култът към Аполон проникнал в Рим, където този бог заел една от първите места в религията на римляните. Император Август обявил Аполон за свой патрон и учредил в негова чест игри.”

Известните факти ни позволяват да направим някои заключения. Намесата на боговете с инкарнация в Египет е приключила около три хиляди години преди Христа, а в Гърция около осемстотин години преди Христа. Най-активно в тази намеса е участвал бог Атум-Хор-Аполон, който пряко управлява Египет и последен се е оттеглил от материалния свят, както в Египет, така и в Гърция. Прекратяването на намесата на боговете посредством инкарнация не означава, че боговете са прекратили управлението на земната цивилизация, а означава, че използват други методи за управление. Ще отбележим, че известните факти говорят за намеса на боговете и на много други места в света.

Трябва да отбележим, че бог Хор-Аполон е безкомпромисен бог. Бог Хор и бог Аполон наказват строго хората, ако не изпълнят тяхна заповед.

Какви заключения можем да направим за намесата на боговете в египетската и в гръцката цивилизации?

Първото заключение се отнася до храните, които използват хората. Преходът е от месо към плодове и зеленчуци. Появяват се нови плодове и зеленчуци. Плодовете и зеленчуците заемат централно място в храненето на хората.

Втората намеса се отнася до устройството на обществото. Появяват се законите и писмеността. Централно място в миросгледа на египтяните заемат заповедите на боговете. Тези заповеди са описани в “Книгата на мъртвите” и са разширен вариант на десетте божи заповеди. Херодот твърди в историческия си труд, че египтяните спазват безусловно тези заповеди. Една от тези заповеди е “не убивай хора”. Херодот, пътешествал из целия Египет и проучвал възгледите на египтяните, твърди, че не е възможно египтянин дори да си представи, че може да убие човек или да извърши друго престъпление. В древен Египет не е имало престъпления! Това е една много интересна характеристика на египетското общество, направена от Херодот. Макар и да са изминали близо три хиляди години след царуването на бог Хор, според Херодот малко неща са се променили в египетското общество. В древен Египет обществото е добре подредено и функционира добре. В египетското общество Духовните ценности имат забележим приоритет пред материалните ценности. Няма сведения за прояви на недоволство от властта или устройството на обществото. Обратното, Херодот и Диодор, описвайки личните си наблюдения, рисуват идилична картина на общество, живеещо задружно, в което всеки член на обществото е доволен и има за основна цел спазването на заповедите на боговете. Според Херодот, това отличава египетското общество от всички други общества на планетата.

Недостатък на египетската цивилизация е отсъствието на адекватна политика в областта на науката и образованието. Египетските йероглифи са неефективна писменост. Гръцката азбука поправя положението, а гръцкото общество изтиква науката и образованието на по-преден план. Впрочем, изглежда че гръцката азбука е била открита в Египет и впоследствие разпространена. Александрийската библиотека е на територията на днешен Египет. Александрийската библиотека е основният научен център на гръцката цивилизация в течение на близо осем века, от 4 век преди Христа до 4 век след Христа. Когато говорим за гръцка цивилизация, не трябва да забравяме, че под гръцка цивилизация се разбира не само цивилизацията, която е на територията на днешна Гърция, а която е в района на цялото Средиземно море, включително Египет.

За влиянието на египетската цивилизация върху гръцката цивилизация говори Диодор в своя труд “История”, книга първа:

“Хората, които са си създали най-голяма слава заради образованието си, са се постарали да отидат в Египет, за да се запознаят както със законите, така и с различните уредби, понеже били прословути. Постарали са се да посетят Египет от древните Орфей и поетът Омир, а от следващите поколения мнозина други...Платон и Солон също били приели много египетски традиции в своите закони. Питагор бил научил от египтяните ученията за боговете, познанията по геометрия и тези за числата. Твърдят, че и Демокрит е живял при тях пет години и е научил много. По същия начин и Евдокс е учил при тях и получил велика слава заради това, че е научил гърците на много полезни неща... Египтяните разправят, че откриването на буквите е станало при тях, както и наблюдаването на звездите, а освен това и наблюденията, свързани с геометрията, там са били открити и повечето занаяти, а законите им са най-добрите. Като доказателство за това привеждат факта, че в продължение на повече от четири хиляди и седемстотин години Египет е най-благоденстващата страна на света; това нямало никога да бъде така, ако хората не си служели с най-добрите нрави и закони.”

Боговете прекратяват инкарнациите в земната цивилизация, като вероятно последната (приключила) инкарнация е била около осемстотин години преди Христа, когато бог Аполон основава храма на делфийския оракул. Цивилизацията е създадена и е необходимо да бъде оставена сама на себе си, за да се види по какъв път ще върви. Боговете продължават намесата си, но това се прави прикрито и в ограничени мащаби.

С оттеглянето на боговете започва процес на дегенерация на земната цивилизация. В крайна сметка, това води до съвременното общество, в което приоритет имат материалните ценности пред Духовните ценности. Настоящата земна цивилизация е неуспешен експеримент на боговете.

Ако не е управлявана от боговете, земната цивилизация има тенденция да понижава нивото си. Както казва Ванга, “народът е лош, народът краде, лъже, убива”. Надделява стремежът на хората да трупат пари и материални блага, без да подбират средства. Умножават се агресивността, алчността, завистта, измамите, егоизмът, безогледното игнориране на природата. Съвременните политици допринасят за

израждането на обществото, защото са се поставили в услуга на олигарсите – малка група от свръх-богати хора, които имат за цел да разширят и укрепят контрола си върху обществото, с цел да запазят за вечни времена богатствата и властта си. Това важи особено силно за политиците в САЩ и Великобритания.

Ще отбележа, че съгласно д-р Майкъл Нютон от Калифорния, човешката душа е безсмъртна. Това твърдение не е вярно. Душата е материална и може да бъде дематериализирана. Процедурата по дематериализиране на една душа обаче може да бъде осъществена само от бог Атум. В своите изследвания с помощта на регресивната хипноза д-р Нютон ползва само хора, при това хора с нисък ранг в Духовната йерархия. Поради тази причина д-р Нютон не е достигнал до теми като конструирането и дематериализирането на душите, конструирането и унищожаването на цивилизациите, управлението на Вселената, законите на Вселената, йерархиите в Духовния свят. Д-р Нютон не е достигнал и до други теми, които тук няма да разглеждаме.

Основният закон на Вселената гласи: “Във Вселената не трябва да съществува дегенерираща цивилизация”. Това означава, че земната цивилизация трябва да бъде унищожена. Експериментът е приключил и заключението е, че параметрите на душите на хората, заложи в този експеримент, водят до дегенериране на цивилизацията. Бог Атум ще унищожи текущата земна цивилизация, както изисква регламентът на Духовния свят. Ще отворя една скоба. Писатели-фантасти от нашата планета развихрят фантазията си и описват как хората колонизират Вселената. Очевидната истина е друга. Очевидната истина е, че никой няма да пусне в една добре подредена Вселена една дегенерираща цивилизация. Нещо повече, очевидната истина е, че не е възможно текущата земна цивилизация да продължи да съществува. Българската ясновидка Ванга казва, “Нашата цивилизация е експеримент. Краят на този експеримент е близо. Краят на земната цивилизация ще бъде ужасен.”. Ясновидката Слава Севрюкова дава ясно описание на края на текущата земна цивилизация: “Ще има бич Господен, ще се потресе Земята! Молете се да се съкратят тези дни”.

Планетата Земя ще бъде запазена и използвана като дом на новата, осма земна цивилизация.

В новата земна цивилизация ще преминат някои от душите на хора от текущата цивилизация. Общият брой на хората (предполага се,

че корена на думата “хора” произлиза от “Хор”), които ще преминат в новата цивилизация е относително малък. Останалите души на хора ще бъдат бракувани и дематериализирани и ще престанат да съществуват. Бог Атум-Хор ще определи кои хора ще отидат в новата цивилизация. В египетската “Книга на мъртвите” са изложени критериите за положителна оценка на една душа. Основният критерий е следният: “Спазвай божиите заповеди”. Ясновидката Ванга е обобщила ситуацията с думите, “Бог ни обича, но Бог няма да ни обича вечно”. Същите думи е казала и българската ясновидка Вера Кочовска.

Всяка цивилизация се базира на параметрите на душите на индивидите от цивилизацията. Конструкцията на душите определя развитието на цивилизацията. Душите на хората от земната цивилизация са конструирани от бог Атум. Душите са структурирана материя. Тази структурирана материя се проектира и създава в Духовния свят. Материята на душите слабо взаимодейства с материята на материалния свят, поради което на практика една душа не може да бъде унищожена в материалния свят. Управлението на душите в материалния свят се извършва изцяло от боговете, така че и в материалния свят е възможна дематериализация на една душа, но само по заповед на бог Атум. В Духовния свят всяка душа може да бъде унищожена, като достъп до тази процедура има само бог Атум. Материалният носител на душите играе второстепенна роля. Основната роля е на структурата на душите и информацията, която се съдържа в тях. Можем да сравним душата с компакт-диск, в който ценното е записаната информация, а не материалния носител – диска. Под “дематериализирне” на една душа в този ръкопис разбираме изтриване на информацията на душата. Една душа може да бъде презаписана от един носител върху друг носител, така както информацията върху един компакт-диск може да бъде презаписана върху друг компакт-диск. Информацията върху диска – това са програмите, които определят как ще функционира душата. Конструирането на тези програми всъщност е конструирането на душата. Параметрите на душите могат да варират в широки граници. Едни програми осигуряват бърз просперитет на душата, други програми допускат бавно и лъкатушно развитие. Възможно е и създаването на съвършени души.

Бог Атум-Хор ще конструира нови програми за душите на хората от новата цивилизация или ще използва вече готови програми. Новите програми ще бъдат конструирани върху нови носители. Новите души

ще бъдат далеч по-съвършени от досегашните. Бог Атум-Хор ще премести душите на някои хора върху новите носители и ще ги снабди с нови програми. Информацията, натрупана от тези души до момента ще се запази. По този начин някои от хората ще преминат в новата цивилизация с нови, съвършени души. Душите на останалите хора ще бъдат унищожени. Информацията на душите, които ще бъдат унищожени, ще бъде изтрита, а след това материалните носители на душите ще бъдат претопени в пещи. Това е безболезнена процедура. Може да сравним тази процедура със сън, от който душите няма да се събудят. Има обаче малък брой души на хора, които ще бъдат наказани и след това унищожени. За това виж приложението към доклада на бог Атум.

Текущата схема за развитие на душите предвижда душите да имат инкарнации в материалния свят на Вселената. Схема с инкарнации в материалния свят не е задължителна. Когато има инкарнации, видът им варира в широки граници. Типичната инкарнация не използва биологични форми, а енергийни форми. При типичната инкарнация душата не се инкарнира на повърхността на планета, а във вътрешността на звезда, където има изобилие от енергия

Предполага се, че биологичната форма на носителите на душите в материалния свят ще бъде запазена и в новата земна цивилизация, но с редица подобрения. Биологичната обвивка на душите, тоест биологичните тела на хората, ще бъде усъвършенствана. Хората ще ползват биологични тела, каквито пожелаят. Тези биологични тела няма да остаряват хиляди години. Освен това всеки индивид ще може да променя многократно биологичните си тела.

Природата на планетата също ще бъде усъвършенствана. Новата природа ще бъде с най-високо качество. Качествена природа ще бъде достъпна за всеки човек. Всеки човек ще бъде обкръжен от перфектна природа. Всеки човек ще може да ползва такава природа, каквато желае. Трябва да отбележим и съответствието на природата с биологичните тела в новата цивилизация. Такова съответствие понастоящем липсва, защото фрагменти от биологичните тела са проектирани за друга природа, тоест, за други планети.

При новата схема на прераждания в материалния свят на планетата, разлика между материалния и Духовния свят на практика няма да има. Ще отпадне необходимостта от амнезия на душите, която

се практикува при настоящата схема. При настоящата схема амнезията е въведена, за да бъде преодолян стресът на душите при преминаването им от един добър свят, какъвто е Духовният свят, към един лош свят, какъвто е земната цивилизация. Изравненото ниво на двата свята ще премахне необходимостта от амнезия.

При инкарнация в материалния свят на планетата, всяка душа ще има непрекъсната телепатична връзка с Духовния свят. Всеки човек ще може да се завърне в Духовния свят когато пожелае.

Като общество, новата цивилизация ще бъде близко до модела на комунизма, така както е описван от утопистите. Тоест, утопията ще стане реалност. В новата земна цивилизация всяка душа ще има оптимални условия да се съсредоточи върху усъвършенстването си. В душите на хората ще бъдат вградени определени морални норми, които ще гарантират добре функциониращо общество. Хората ще бъдат с равни възможности за просперитет. Няма да има пари – от тях няма да има нужда. Няма да има закони – от тях няма да има нужда. Няма да има правителство – от него няма да има нужда, а обществените задачи ще се решават от компютър. Няма да има престъпност – новите души ще имат нови параметри. Всеки ще ползва това, от което ще има нужда и каквото пожелае. Тези параметри са близки до комнистическото общество и са доста близки до обществата на извънземните цивилизации, които са на нашата планета от хиляди години.

Освен това, всеки индивид може сам да конструира свое общество, каквото пожелае и живот, какъвто пожелае. Това открива неограничени възможности. Трябва да се отбележи, че във всяка от новите души ще бъде вграден по-силен стремеж към творческа дейност, при това едновременно в различни направления – наука, култура, спорт и други. Възможностите на всяка душа за развитие в тези направления ще бъдат неограничени. Това ще даде на новите хора далеч по ярки възприятия и ще напълни душите им със силно и непрекъснато щастие. От ключово значение са игровите модели, които всеки индивид ще ползва по свой избор, като всеки индивид ще има възможност да създава и ползва свои игрови модели.

Някои съвременни експерти-екзотеристи твърдят, че е задължително душите да преодоляват тежки препятствия, за да се усъвършенстват. Това не е вярно. Тази схема се използва само при експерименталните цивилизации. При нормалните цивилизации, които

са огромния брой от цивилизациите в разширената Вселена, Бог създава съвършени души и управлява една съвършена Вселена..

Хората от новата земна цивилизация ще получат възможност да създават и в Духовния свят светове и модели, които оптимално съответстват на техните желания. Хората ще имат възможност сами да създават светове и модели, съгласно своите желания, и в паралелни Вселени, и в пространства с висши размерности.

След приемането на земната цивилизация в Обществото на вселенските цивилизации, хората ще имат възможност да пътешестват из цялата Вселена. Тези пътешествия няма да са с космически кораби, а ще са на базата на енергии от различни видове. За секунди хората ще достигат до всички краища на Вселената и ще гостуват на милиони различни цивилизации, при спазване на регламента на Обществото на вселенските цивилизации. Безкрайното множество от паралелни Вселени също предлага нови и неограничени възможности.

Нашата Вселена е дом на милиарди цивилизации. Идва още един нов свят – новият прекрасен свят на осмата земна цивилизация!

1. Олдрич Еймс

През лятото на 1989 година аз бях във Варна. Почти всеки ден ходех на плаж, а през останалото време разработвах теми от математиката. През лятото на 1989 година комунизмът си отиваше от България. Радио Свободна Европа, базирано в Германия, предаваше новини за събитията в България. Често се споменаваше името на Николай Колев – Босия, който през май 1989 г. беше арестуван от комунистическия режим в България и беше в затвора. Познавах Босия от времето, когато бях ученик в езиковата гимназия в Стара Загора. Той учеше в същата гимназия, но беше две години по-малък от мен. Изпитвах неудобство от факта, че докато Босия беше в затвора, аз се печех на плажовете.

На 1 септември 1989 г. се завърнах в Стара Загора. Четири или пет дни след това, като минавах през градската градина, която е в центъра на града, срещнах Николай Колев – Босия. Бяха го пуснали от затвора. Проведохме кратък разговор. Поканих го да ме посети в жилището ми в Стара Загора, за да си поговорим като стари приятели. Казах му, че високо ценя дейността му срещу комунистическия режим в България.

Фотография на Николай Колев - Босия. Босия днес живее в София, България.

През периода от октомври 1989 г. до март 1990 г. Босия ме посети четири или пет пъти в жилището ми в Стара Загора – приблизително един път месечно.

По време на първото си посещение Босия ме попита дали жилището ми се подслушва от българската Държавна сигурност. Казах му, че не съм намерил подслушвателна апаратура, но има редица случаи, при които се оказва, че българската Държавна сигурност знае неща, които съм казал в къщи, така че може да се очаква, че жилището ми се подслушва. Казах му, че методът, който използвам е следният. Ако искам Държавна сигурност да не научи нещо, не го казвам, когато говоря в къщи. Предложих му да говорим само неща, от които българската Държавна сигурност не би имала полза, ако подслушва разговорите ни.

Постепенно се изясни, че причина за посещенията на Босия е поръчка на г-н Маршал Фрийман Харис – по това време втори секретар на посолството на САЩ в България. Г-н Харис работеше за ЦРУ на САЩ. Г-н Харис инструктираше Босия преди всяко посещение точно какво да каже и какво да иска да научи от мен. Босия изпълняваше точно указанията на г-н Харис. По време на едно от посещенията си Босия ми каза, че след като са го пуснали от затвора в София, е посетил посолството на САЩ в София, където са се договорили с г-н Харис да работят съвместно за премахване на комунистическия режим в България. По това време подобна съвместна работа беше важна и необходима за България. За да може България да се движи напред, беше необходимо комунистическият режим да бъде отстранен. По това време както Босия, така и много други хора разчитаха на помощта на САЩ и други западни държави за отстраняването на комунистическия режим в България.

Аз също разчитах на помощта на г-н Харис, но повече в личен аспект. Надявах се г-н Харис да ми осигури научна специализация в САЩ в областта на математиката. Още при първото посещение на Босия му поръчах да иска от г-н Харис да бъде уредена такава специализация. При второто си посещение Босия ми каза, че се работи по въпроса, но при третото си посещение ми донесе лоша новина – началникът на г-н Харис в ЦРУ е отказал специализацията. Казах на Босия, че началникът на г-н Харис работи за руснаците и е руски агент. Казах му, че българските служби подслушват жилището ми, научили са по този начин за искането ми и са издействали от

руснаците да използват свой агент в ЦРУ, за да предотвратят възможността ЦРУ да ми уреди специализация.

Впоследствие се оказа, че това е точно така. Началникът на г-н Харис в ЦРУ по това време беше г-н Олдрич Еймс – началник на отдела на ЦРУ за Русия и Източна Европа. Българската Държавна сигурност е подслушвала и записвала разговорите ми с Босия и записите са носени в София на г-н Григор Шопов – по това време председател на Комитета за Държавна сигурност. Г-н Шопов е решил да използва връзките си с руската Държавна сигурност и е помолил руснаците да използват свой агент в ЦРУ, за да не получа специализацията. Руснаците са се обърнали с поръчка към г-н Олдрич Еймс, който от няколко години е бил техен агент в ЦРУ и е работил активно за руснаците срещу заплащане. Г-н Олдрич Еймс е изпълнил поръчката на руснаците срещу заплащане. Не ми е известно колко пари е получил г-н Олдрич Еймс за изпълнението на тази поръчка. Предполагам, че парите са платени от българската Държавна сигурност по разпореждане на г-н Шопов.

Впоследствие говорих по този въпрос през 1991 г. с г-н Джонсън от ФБР на САЩ и през 1997 г. с г-н Фогарти от ЦРУ на САЩ. Двата потвърдиха, че това е точно така. И двамата казаха, че изказването ми е първият случай, когато някой е посочил с пръст Олдрич Еймс и е казал, че Олдрич Еймс е руски агент.

Българските служби чува изказването ми пред Босия за руския агент в ЦРУ, но доколкото ми е известно, оставиха без последствие това изказване, тоест, оставиха на руснаците да се оправят с евентуални последици от изказването ми. Разбира се, Босия докладва за изказването ми на г-н Харис. При следващото си посещение при мен Босия ми каза, че г-н Харис не може да направи в настоящия момент нищо по въпроса и ми препоръчва да не говоря по този въпрос. Всеки мой опит да спомена нещо за руския агент в ЦРУ се пресичаше веднага от Босия, който също ми забрани да говоря по въпроса. При всеки мой опит да спомена за специализацията, Босия ме пресичаше и казваше, че не иска да слуша нищо и трябва да не говоря по въпроса.

Босия получаваше инструкции от г-н Харис да ме пита за различни неща и докладваше на г-н Харис отговорите ми.

При първото си посещение Босия ме попита дали съм виждал лично председателя на Комитета за държавна сигурност на България. Казах му, че не ми е известно да съм го виждал и не виждам какво общо бих могъл да имам с този човек. Босия ми каза, че съм го виждал и съм говорил с него. Замислих се и опитах да си спомня. Спомних си, че съм чувал да се споменава за “председател”. През октомври 1985 г. в сградата на Факултета по математика на Софийския университет се проведе защита на кандидатската ми дисертация по математика. В залата присъстваха много хора – вероятно над 100 човека. Няколко години след това г-н Кендеров, български математик, ми каза, че е било необичайно да има толкова много хора и членовете на Научния съвет – около 25 човека, са се питали кои са тези хора. Веднага след приключването на заседанието бях поканен от непознато за мен лице да отида в залата при някакъв човек, който искал да ме види. Помислих, че това е научен работник или преподавател в областта на математиката. Отидох до човека в залата и му предложих един бонбон от кутията с бонбони за почерпка послучай успешната защита на кандидатската дисертация. Човекът отказа да вземе бонбона и започна да говори. Чух само първите му думи: “Да започнем всичко отначало...”. След това шумът в залата се усили. Членовете на научния съвет се отправиха към изхода на залата, като си говореха помежду си. Поради силния шум не можах да чуя какво казва човекът. Опитах се да му кажа един или два пъти, че не чувам какво той говори, но той продължи речта си. След като произнесе речта си, му казах, че поради шума в залата не съм чул какво е казал. Отидох да почерпя и други хора с бонбони. След малко при мен дойде един млад човек и каза, че трябва да дам отговор. Казах му, че не зная за какво говори. Ще отбележа, че и друг път съм черпил с бонбони служители на Държавна сигурност, но те отказват да вземат бонбон.

На следващия ден посетих секретарката на научния съвет по математика в нейния кабинет в сградата на Факултета по математика, за да я питам кога ще бъдат придвижени документите по защитата на дисертацията ми до следващата инстанция – Висшата атестационна комисия. Секретарката беше силно разстроена и ми каза, че не е спала цяла нощ от притеснение заради поведението ми. Каза ми, че не съм искал да говоря с “председателя”. Разбрах, че става дума за човека, който искаше да говори с мен предишния ден на защитата ми. Впоследствие имаше и други споменавания от други хора, че този

човек е “председател”. Казах на Босия, че това вероятно е председателят на Комитета за държавна сигурност.

По време на разговора с Босия не знаех името на този човек и дори не бях сигурен, че Комитетът за държавна сигурност има председател. След края на комунизма научих, че по времето на комунизма в България е било забранено публично да се споменава за “председател” на Комитета за държавна сигурност. Също така, забранено е било да се споменава името на председателя. Босия ми каза, че човекът, който посети защитата на кандидатската ми дисертация, е председателят на Комитета за държавна сигурност, който се казва Григор Шопов. Казах на Босия, че посещението на председателя на Комитета за държавна сигурност на защитата ми е много необичайно и че не зная причината за това посещение.

Босия ми напомни, че през 1982 г. съм имал няколко разговора с представител на Комитета за държавна сигурност по повод на мое евентуално назначение на длъжността “математик” в университет. По време на разговорите представителят на Комитета за държавна сигурност не ми каза нито името си, нито длъжността си. От разговорите останах с впечатление, че човекът е нископоставен служител на комитета. Според Босия, разговорите през 1982 г. съм провел със същия човек, който тогава е заемал същата длъжност – председател на Комитета за държавна сигурност.

Казах на Босия, че не виждам причина защо председателят на Комитета за държавна сигурност ще говори с мен. Босия ми каза, че причината се крие в някаква “препоръка”. Попита ме какво зная за “препоръка”. Казах му, че през последните години съм чувал няколко пъти от различни хора за някаква препоръка, но не зная за какво става дума. Не зная кой кого ще препоръчва и какво ще препоръчва. За моя изненада, Босия ми каза, че аз ще направя препоръката.

След този разговор размислих и си спомних редица случаи, които навеждат на извода, че апартаментът в Стара Загора се подслушва от българската Държавна сигурност. След като реших, че апартаментът се подслушва, при следващото посещение на Босия предложих на Босия за по-нагледно да си представим, че г-н председателят е в апартамента и участва в разговора. Предложих на Босия да включим и г-н председателя в разговорите, за да не скучае. По време на беседите ми с Босия няколко пъти включвах г-н

председателя в обсъждането на една или друга тема. Пак стана дума за г-н председателя. Дойде ми наум една идея. Казах на Босия:

“Николайчо, спомняш ли си, че миналия път стана дума за някаква препоръка, която трябва аз да направя. Ето, сега правя препоръката”.

Обърнах се към г-н председателя и му казах (разбира се, него го нямаше в стаята):

“Г-н председател, ти дълго чака тази препоръка и най-накрая я дочака. Препоръчвам да се разболееш, да прекараш в мъки дните си и да проклинаш времето, което ти остава да живееш”.

През 1991 г. попитах г-н Джонсън от ФБР на САЩ, това ли е препоръката, която е трябвало да направя. Г-н Джонсън каза, че това е била препоръката, която е трябвало да направя.

Босия се интересуваше от различни неща. По време на второто или третото си посещение Босия ме попита какво ми говори буквата от английската азбука “А” написана последователно два пъти. След като помислих, му казах, че трябва да направя справка в речника за значенията на буквата “А”. Тръгнах да взема речник от библиотеката, но Босия, ме прекъсна и настояваше че зная нещо по въпроса. Уверих го, че нямам представа за какво говори. След няколко години се сетих, че двете букви “АА” са инициалите на г-н Олдрич Еймс на английски език (Aldrich Ames). Днес папката в моя компютър, която създадох за този ръкопис, е озаглавена “АА”, тъй като това са инициалите на Олдрич Еймс.

По време на следващото посещение на Босия той отново ме попита нещо, което ми се стори странно. Босия ме попита какво означават буквите от английската азбука “WC”. Този път не се затрудних да отговоря. Казах на Босия, че по този начин в Западна Европа се означава тоалетна стая. Босия ми каза, че той знае това, но че ме пита за друг смисъл на тези две букви. Не можех да му кажа нищо друго.

Босия ме пита дали възнамерявам да пиша книга. Заговорих му за евентуална научна книга по математика, но Босия ме прекъсна и каза че става дума за друго и че книгата има връзка с буквите “WC”. Босия каза, че буквите “WC” имат връзка с човек и че книгата ще бъде

посветена на този човек. Казаното от Босия ме учуди и аз исках да започнем дискусия по въпроса, но Босия ме прекъсна и каза, че не трябва да говорим по този въпрос и иска да не казвам на никого нищо за това, което съм научил от него. Казах на Босия, че не планирам да напиша книга, която да не е научен труд. Попитах го дали наистина мисли, че ще напиша книгата, за която споменава. Босия доста се затрудни да отговори, но накрая каза, че счита, че ще напиша книгата.

Още при първото си посещение Босия поиска да знае за моето мнение по един научен въпрос. Попита ме дали е възможно да знаем предварително за някое събитие, което ще се случи в бъдещето. Казах на Босия, че специалната теория на относителността на Айнщайн допуска да знаем предварително за събитие, което ще се случи в бъдещето.

При второто или третото си посещение Босия ми каза, че ще ми възложи една задача. Каза ми, че трябва да отида в София, в квартал Овча купел и да говоря с едно лице и да чуя какво ще ми каже това лице. Това обаче не се осъществи.

Още преди 1989 г. беше ясно, че в България за мен има ограничени възможности за научна работа, тъй като българският Комитет за държавна сигурност пречеше на научната ми работа. През 1989 г. комунизмът си отиде, но беше ясно, че нещата няма да се променят веднага. Старите кадри си стояха на старите длъжности и не се виждаше възможност за бърза промяна. При това положение като единствен изход се очертаваше евентуална моя научна специализация в Западна Европа или в САЩ.

На 1 септември 1989 г. стана възможно всеки български гражданин да получи паспорт за пътуване в чужбина и аз бях измежду първите на опашката за паспорт. През септември 1989 г. получих паспорта. Оставаше обаче да намеря начин да си осигура специализацията. През есента на 1989 г. се опитах да получа специализация, но единственото което постигнах, беше да бъда приет за докторант в университета Тюлейн в град Ню Орлеан в САЩ. Аз вече имах една докторска степен, получена от Софийския университет през 1985 г. Докторантурата в САЩ беше предназначена да получа втора докторска степен, този път от университет в САЩ, с последваща евентуална възможност за научна работа в САЩ. Освен това се надявах да си уреда научна работа в САЩ още преди завършването на

втората докторантура, на базата на първата докторска степен, получена в България. Съобщение, че съм приет за докторант в САЩ получих през март 1990 г., а докторантурата трябваше да започне през август 1990 г.

През февруари 1990 г. Босия ме заведе в София на посещение при г-н Харис в посолството на САЩ. Г-н Харис ни прие любезно и започна да си говори с Босия. Изчаках една пауза и започнах да говоря на г-н Харис за *моя* специализация в САЩ, но г-н Харис обърна главата си на другата страна и отказа да ме слуша. След като завърших изказването си, Харис се обърна към Босия и му каза нещо тихо, след което Босия ме изведе от посолството. След като излезнахме от посолството, Босия ми каза, че г-н Харис не желае да говори за моя специализация.

През април 1990 г. посетих консулския отдел на САЩ в София, за да проуча какви документи ще ми бъдат необходими, за да получа виза за САЩ. Реших да се обадя на г-н Харис. От телефона, който е до портиера на консулския отдел набрах вътрешния номер на г-н Харис, който ми беше казан от портиера. За моя изненада, г-н Харис спомена, че е очаквал обаждането ми. Г-н Харис ми каза, че ще получа кредитна карта и ме попита дали зная нещо по въпроса. Въпросът на г-н Харис ме учуди. Не знаех какво да кажа. По това време в България нямаше кредитни карти и за кредитни карти не се говореше. Казах на г-н Харис, че не съм чувал нищо за никаква кредитна карта.

Върнах се в Стара Загора с влак, както винаги. На гарата се случи нещо необичайно. Когато отивах до гишетото, за да купя билет, до мен се доближи мъж на около 50 години с руса коса. Мъжът ме запита на английски език дали мога да му дам монети за телефон. По това време уличните телефони в България работеха с монети. Впечатляващото в случая беше, че мъжът ме заговори на английски език и аз се помъчих да му отговоря на английски език. Това беше първият случай, когато се опитах да говоря на английски език. През есента на 1989 г. започнах да изучавам английски език, но бавно напредвах. Нямам дарба да уча езици, а и възрастта ми не беше подходяща за започване на учене на чужд език – през есента на 1989 г. навърших 40 години. От 1989 г. до днес бавно напредвам с изучаването на английския език, но и днес подготовката ми не е добра и имам затруднения при четене и общуване на английски език.

В Стара Загора често посещавах сградата на окръжната библиотека. По това време още нямаше интернет и аз правех различни справки в читалнята на библиотеката на третия етаж, където бяха книги и списания по математика. Този отдел имаше една библиотекарка, възрастна жена, която винаги ме пускаше да ползвам една зала, която служеше за хранилище. В тази зала бях сам, други хора нямаше. След 1 септември 1989 г. обаче не видях тази жена, имаше друга библиотекарка. Старата библиотекарка се беше пенсионирала. През пролетта на 1990 г. срещнах тази жена на площад в Стара Загора. Поздравих я и исках да отмина, но тя ме спря. “Искам да те питам нещо, но ще ми кажеш честно”, каза ми тя. “Аз отдавна зная, че ти не си човек. Вярно ли е, че не си човек?”. Казах на жената, “Аз съм човек. Така както ме гледаш, не виждаш ли че съм човек?”. Жената ми каза, “Няма значение как изглеждаш. Ти не си човек”.

През юни 1990 г. трябваше да посетя отново Консулския отдел на посолството на САЩ в София, за да проуча точно какви документи трябва да подам за виза за САЩ за докторантурата ми. За мое съжаление, когато пристигнах пред посолството на САЩ, което е в същата сграда, както Консулския отдел на САЩ, пред посолството имаше много хора, около петдесет човека. Реших, че тези хора също чакат за Консулския отдел. Тъй като се очертаваше дълго чакане, реших да направя справка по телефона. Отидох при портиера на Консулския отдел и поисках да ми каже телефонния номер на Консулския отдел. Портиерът ми каза, че не може да ми каже телефонния номер, но някаква жена ще дойде да ми даде телефонен номер. Каза ми да чакам пред сградата.

Отидох пред сградата, но не ми беше ясно как жената ще ме намери сред тази голяма тълпа от хора. За мое учудване след малко до мен се доближи една жена, която ми подаде един лист, на който беше записан телефонен номер. Попитах я как е разбрала, че аз съм искал да получа телефонния номер, но тя не ми отговори. Каза ми да се обадя на телефонния номер. Веднага отидох до телефонната кабина, която беше до посолството и набрах телефонния номер. Обади се една жена, която каза, че това не е телефонния номер на Консулския отдел на посолството на САЩ. Отново набрах телефонния номер и пак се обади същата жена. Пожела да й кажа кой телефонен номер набирам. Казах й телефонния номер. Жената каза, че този телефонен номер не е на Консулския отдел на посолството на САЩ и попита откъде имам

номера. Казах й откъде имам номера. Разбрах, че има някаква грешка и прибрах листа с телефонния номер в джоба си, за да видя по-късно дали от друг телефон ще мога да се свържа с консулския отдел. Докато говорех по телефона, по някакъв странен начин тълпата пред консулския отдел беше изчезнала. Влезнах в консулския отдел и направих справката.

През юли 1990 г. посетих Консулския отдел на САЩ в София и подадох необходимите документи за виза. Нямах никакви произшествия. Остана да чакам визата.

Около първи август 1990 г. реших да се обадя на Босия по телефона от Стара Загора, за да му кажа, че предстои да отпътувам за САЩ. По това време Босия живееше вече в София, където се беше преместил от Стара Загора. Обади се майка му и ми каза, че предстои да получи кредитна карта. Попитах я кой и кога ще ми даде кредитната карта. Тя каза, че не знае и че не трябва да говоря за това.

В началото на август наближи времето за получаване на визата. Реших да се обадя по телефона от Стара Загора в Консулския отдел на САЩ в София, за да попитам дали визата ми е готова. Имах записан на един лист телефона на консулския отдел на посолството на САЩ, който бях видял в телефонния указател. Набрах номера, но даде заето. Тогавя си спомних, че имам и телефонния номер, който ми даде жената пред посолството. Набрах телефонния номер, който ми даде жената. Обади се една една жена, която любезно ме попита какво искам да получа. Казах й, че искам да получа виза и я попита дали вече визата е готова. Служителката каза, че не знае дали в момента визата е готова. Казах й, че ще се обадя допълнително.

След няколко дни се обадох отново до Консулския отдел. Този път телефонния номер на консулския отдел, който имам от указателя, проработи. Казах на служителката, която се обади, че съм се обаждал преди няколко дни и съм питал дали визата е готова. Служителката каза, че не съм говорил досега с консулския отдел по телефона. Направих извода, че при предишния разговор телефонната линия е била сменена от Държавна сигурност и съм говорил със служителка на Държавна сигурност, без да разбере това. Промърморих, “Значи пак Държавна сигурност е сменила телефонната линия”. Не дадох обаче пояснения на служителката от консулския отдел, тъй като се обаждах да проверя за визата, а не за да обсъждаме дейността на Държавна

сигурност. Служителката ми каза, че визата не е готова, но ще бъде готова след няколко дни.

Реших, че при първия ми разговор с консулския отдел българската Държавна сигурност е сменила телефонната линия и наместо с Консулския отдел съм говорил със служителка на Държавна сигурност. Българската Държавна сигурност имаше този навик да сменя телефонната линия, когато набера някой номер. Много пъти преди това телефонната линия беше сменяна, и аз говорех със служителки на Държавна сигурност, наместо с човека, чийто номер бях избрал. От тези разговори не се получаваха нищо, тъй като аз много рядко разбирах, че е сменена телефонната линия. Служителките на Държавна сигурност никога не казваха, че телефонната линия е сменена. Така се получи и при разговора, когато за първи път набрах номера на консулския отдел. Тъй като не познавах служителките от Консулския отдел и не бях говорил по рано по телефона с Консулския отдел, не можах да направя разликата.

Около 20 август 1990 г. получих виза в Консулския отдел на САЩ. Когато ми даваше паспорта с визата, началничката на Консулския отдел, българска гражданка, сътрудник на Държавна сигурност, промърмори, че ще получа още една виза. Това ме озадачи и аз попитах служителката, която ми даде паспорта за каква втора виза става дума и дали тази виза, която е в паспорта, ми е достатъчна. Служителката ми каза, че никаква друга виза не ми е необходима и че визата в паспорта ми е достатъчна за влизане в САЩ. След няколко месеца разбрах, че г-н Джонсън от ФБР знаеше всичко това с доста по-големи подробности от мен.

На 25 август 1990 г. сутрината беше полетът ми за САЩ със самолет от летище София. Бях изпратен на летището от мои роднини. Когато говорех с тях до нас се доближи една хубава млада жена и се канеше да ме заговори, но аз не видях смисъл от разговор.

На летище Фанкфурт трябваше да престоя около 24 часа, за да изчакам самолета за САЩ. След 24 часа престой на летище Франкфурт, на 26 август 1990 г. отпътувах за САЩ. Когато самолетът полетя над земя, достигайки до САЩ, до мен седна един човек и ме попита какво мисля за пристигането си. Казах му:

“Това е земята на свободата. Вече съм свободен човек и ще живея в свободна държава”.

Самолетът канцна първо в Атланта, столицата на щата Джорджия. Там трябваше да се кача на друг самолет за Ню Орлеан. При граничния контрол служителката, която проверяваше документите ми, ми каза нещо, но тъй като не знаех добре английски език не можах да разбера какво тя казва. Казах ѝ, че не говоря английски език и не разбирам какво тя казва, но отивам в Ню Орлеан, където съм зачислен за докторант със стипендия, отпусната от университет.

На 26 август 1990 г. привечер пристигнах в Ню Орлеан. Оказа се, че багажът ми не е пристигнал с моя самолет. Служителите на летището ме увериха, че багажът ми ще пристигне след един или два дни и ще го донесат безплатно на адрес, който посоча.

Преди пристигането си в САЩ бях планирал дейността си, включително придвижването си от летището до сградата в университета, където трябваше да живея. Това планиране беше необходимо, тъй като пристигнах в САЩ само с 30 долара в джоба. По това време, през 1990 г., в България не можеше да се обменят български пари за долари. Изключение се правеше само ако някой пътува в чужбина, но и в този случай не можеше да бъдат обменени повече от 30 долара. Впрочем, аз няхах повече български пари, които да обменя за долари. Тези 30 долара трябваше да ми стигнат за придвижване от летището до жилищната сграда в университета, където трябваше да ми бъде дадена стая за живеене, а също така за храна и за други разноски до момента, когато получа от университета първата стипендия. От брошурата на университета бях разбрал предварително, че цената на такси от летището до университета е 10 долара.

Наех такси и потеглихме към университета. В таксито освен шофьора, който беше жена, имаше още двама души, седнали на задната седалка. За мое учудване, докато пътувахме, жената започна да говори. Тя говори около 3 минути, но не разбрах нито дума. Казах ѝ, че не говоря английски език и не разбирам какво тя казва. Жената отново повтори изказването си и отново не разбрах нищо. Пристигнахме благополучно до “Розен Хаус”, една от жилищните

сгради в университетския град на университета “Тюлейн”, която щеше да стане мой дом през следващите месеци.

На рецепцията в сградата ме очакваха, а на петия етаж ме чакаше апартамент, който трябваше да споделя с още един човек. Съквартирантът ми се оказа индиец, доктор по биология, който беше на специализация в университета. Казваше се Кулкарни и доколкото разбрах беше от южна Индия. Доктор Кулкарни ползваше една стая, аз друга стая, като апартаментът имаше общ хол.

След два дни пристигна багажът ми. Получих и първата си стипендия. Започнаха и учебните занимания от докторската програма по математика, в която бях зачислен. Надявах се научен ръководител на докторантурата да бъде специалист по логика или полугрупи, където бяха научните ми интереси, но за мой научен ръководител беше определен професор Ласло Фукс – известен математик, емигрант от Унгария. За нещастие, научната област на проф.Фукс беше далеч от логиката и полугрупите.

След пристигането ми трябваше да посетя курс по английски език, което беше много добре за мен, тъй като почти не знаех английски. Имаше две групи, изучаващи английски. Едната имаше за преподавател мъж, а преподавател на другата група беше жена. Записан бях в групата с преподавател мъж. Той беше отличен преподавател, но аз се преместих в другата група. За съжаление, курсът по английски език не ми беше полезен и не научих нищо. В края на семестъра имаше изпит по английски език, който аз не издържах.

Няколко дни след пристигането ми доктор Кулкарни ме посъветва да посетя центъра на града, като ми обясни как да стигна дотам с автобуса, който спираше пред входа на “Розен Хаус”. Дори ме посъветва да посетя определена сграда. Попитах го какво има в тази сграда и защо трябва да я посетя. Д-р Кулкарни ми отговори, “Ти знаеш какво има в тази сграда”. Разбира се това беше странно изказване, но всичко можеше да бъде обяснено с лошия ми английски език, който ми пречеше да разбирам, когато ми говорят. Това беше постоянен проблем. Този проблем съществува и до днес.

Говорихме с д-р Кулкарни за религиите. В България по времето на комунизма религиите бяха забранени. Попитах д-р Кулкарни коя

религия той поддържа. Каза ми, че е почитател на Сай Баба – индиец, който живее в Индия и прави чудеса. Според д-р Кулкарни, Сай Баба материализира предмети от нищото. Казах му, че Сай Баба е фокусник и такива има и в други държави. Д-р Кулкарни се разсърди. Попитах го може ли Сай Баба да материализира от нищото американски долари. Д-р Кулкарни ми каза, че ако Сай Баба желае, то той може да материализира долари. Казах му, че това е противозаконно и че Сай Баба трябва да бъде подведен под наказателна отговорност за нелегално производство на банкноти. Разбира се, хора които противозаконно произвеждат пари има в много държави.

В България разплащанията бяха само в брой, но в САЩ получих първият си чек. Това стана два или три дни след пристигането ми в САЩ. Чекът беше стипендията ми за месеца. Трябваше да осребря чека в банка. Д-р Кулкарни любезно ми препоръча да посетя банка, която е точно до “Розен Хаус” - сградата, в която бях настанен. Обясни ми къде е банката. Отидох, но не я намерих. Казах това на д-р Кулкарни. Д-р Кулкарни говори с някого по телефона, след което лично ме заведе до банката. Влезнах в банката, която беше доста обширна. Наредих се на опашката и когато ми дойде реда ми осребриха чека.

Трябваше някъде да държа парите, които получах от университета. Д-р Кулкарни ме посъветва да открия банкова сметка в същата банка и да получавам лихви. Открих сметка в банката и дори банката ми определи лихвен процент. Този процент беше 14%. Д-р Кулкарни ме посъветва да не казвам на никого за банковата сметка и за лихвата. Това ме учуди, но му казах, че нямам намерение да казвам на никого.

След няколко дни посетих служителките от личен състав на университета за справка. Те бяха много любезни към мен и ме попитаха дали вече съм осребрил чека с първата стипендия. Казах им, че съм го осребрил в банката, която е точно до “Розен Хаус”. Те не ме разбраха, а накрая казаха, че до “Розен Хаус” няма банка. Казах им, че аз лично съм осребрил чека, описах им банката, но те пак не се съгласиха.

Професор Ласло Фукс, емигрант от Унгария, четеше лекции, на които присъстваше малка група докторанти. Тъй като аз бях зает с научните си изследвания, скоро престанах да посещавам лекциите му.

Надявах се поне да науча английския език покрай лекциите, но проф.Фукс имаше ужасен акцент. Говорих по този въпрос с един от неговите студенти, който беше американец. Казах му, че когато слушам проф.Фукс, все едно че го чувам да говори на унгарски език. “Аз също”, каза ми той.

В България Държавна сигурност ме следеше и подслушваше. Дълго време считах, че следенето и подслушването са от време на време, но накрая започнах да се убеждавам, че всъщност следенето и подслушването са непрекъснати. Разбира се, това изискваше голям ресурс. Причината за следенето и подслушването не ми беше ясна, но придобих известен опит и започнах постепенно да разпознавам някои хора, които ме следяха и подслушваха. Трябва да отбележа, че в България бях следен и подслушван в течение на повече от двадесет години, като се смениха много хора, извършващи тази дейност.

Реших да проверя дали ме следят и подслушват американците, тъй като имаше симптоми, че американците не отстъпват на българската Държавна сигурност по отношение на следенето и подслушването. В България с течение на времето бях разработил методика да разигравам театри. Например, докато говорех с Босия в апартамента в Стара Загора, често включвахме и г-н председателя на Комитета за държавна сигурност в разговора, за да не скучае. Разбира се той не беше в апартамента, но слушаше разговорите на запис, който му носеха от Стара Загора в София.

Един ден през есента на 1990 г. късно вечерта, към 11 часа, разиграх малък театър. Бях сам в апартамента. Д-р Кулкарни беше при свои приятели индийци, които живееха в същата сграда. “Розен Хаус” е голяма сграда и има вероятно над сто апартамента. Престорих се, че при мен в апартамента е дошъл представител на руските тайни служби. Казах на мнимия представител да не говори, тъй като апартаментът се подслушва и ще го чуят, ако каже нещо. Предложих му да ми пише на лист, каквото има да каже. Секунди сред това сирената за пожар зави и в апартамента влязоха няколко човека. Строго ми заповядаха да не мърдам от мястото си и претърсиха апартамента. След като видяха че няма никой, ме пуснаха да отида във фойето на сградата. Там вече се бяха събрали много от обитателите на сградата. Майки носеха малките си деца, които спяха. При мен дойде д-р Кулкарни. Попитах го къде е пожара и той ми каза, че

пожарът е в нашия апартамент. Казах му, че в нашия апартамент няма пожар, а той ми каза, че зная за какво говори.

“Тази сграда вече я няма” – каза ми Кулкарни, като посочи с ръка хола, в който се намирахме. “Сградата е тук. Аз я виждам и ти можеш да я видиш”, казах му.

След като постояхме няколко минути, ни пуснаха да се върнем по стайте.

Имаше още два или три случая, при които ФБР опразваше сградата със сирената за пожар и преглеждаше апартамента, в който живеех. Тези случаи обаче не бяха предизвикани от мен, а това, че се мъчех да уча английски с касетофон. След като пусках касетофона с урок по английски език, сирената за пожар започваше да свири. Обитателите на сградата трябваше да излезнат не само във фоайето, но дори да напуснат сградата. При първото подобно излизане чакахме около 20 минути, за да получим разрешение да влезем в сградата. Може би ФБР не разбра че съм пусал касетофон, защото при следващото пускане на касетофона историята се повтори. Постепенно ФБР осъзна, че пускам касетофон, за да уча английски език и спря да прекъсва учебния процес.

През ноември намерих в пощенската си кутия в “Розен Хаус” пощенска картичка за мен, в която се казваше, че ми е отпусната кредитна карта “Виза” и трябва да се обадя на специален телефон, за да потвърдя, че съм съгласен да получа кредитната карта. Телефонът беше в Сан Диего, САЩ. В картичката се казваше, че с кредитната карта няма да мога да тегля пари, а само да правя покупки. От картичката за първи път разбрах, че съществува кредитна карта “Виза”. В България не бях чувал въобще за такава кредитна карта. Попитах д-р Кулкарни за мнението му. Той каза, че в САЩ често изпращат по пощата рекламни материали и това е само рекламен материал, от който аз няма да имам полза. През декември и началото на януари пристигнаха още две или три пощенски картички с подобно съдържание.

През декември 1990 г. накрая направих пътуване до центъра на града с автобус. По-точно, посетих един квартал, наречен Френския квартал. Този квартал е бил център на града по времето, когато щата Луизиана е бил колония на Франция и вероятно оттам идва името му.

Днес Френският квартал е главно туристическа атракция, особено известната улица Бърбън стрийт, която минава през квартала. Разходих се по Бърбън стрийт където има бутици, барове, ресторанти и други подобни.

Когато минавах покрай един вход, който изглеждаше като вход на бутик, двама души, които стояха пред входа, настоятелно ме поканиха да влезна вътре, като ми казаха, че това е казино. Отминах без да им обърна внимание. Когато се връщах обратно по Бърбън стрийт, отново минах покрай казиното. Този път двамата мъже бяха повече от настоятелни. Обясних им, че аз не съм влизал досега в казино и въобще никога не съм виждал казино. Идвам от България, където няма казино. Казах им, че казиното е предназначено, за да взема парите на хората, а аз нямам никакво намерение да давам парите си, още повече че всъщност нямам пари. Мъжете внимателно ме изслушаха, но не отстъпиха. Принуден бях да влезна в казиното, но отказах да играя хазартни игри. Казах, че нямам пари. Предложиха ми да ми дадат заем. Разбира се, отказах. Само това ми липсваше, някакви мошеници да ме гонят след това да им връщам парите.

Огледах казиното, където имаше няколко човека. Тогава един от хората, които бяха вътре се доближи до мен и ми каза, че те са от сикрет сървис. “Сикрет сървис”, както го преведох, означаваше “таен офис”. Казах на човека, че доколкото разбирам, те са от някакъв таен офис и вероятно казиното е противозаконно. Казах му, че нямам намерение да се заангажирам с тайни хазартни игри. Към края на декември и началото на януари посетих още няколко пъти Френския квартал, но не видях казиното. Впрочем, аз не си спомнях къде точно беше казиното, когато го видях, тъй като при първото си посещение още не познавах Френския квартал.

В университета, във факултета по математика, имаше стая с компютри, които докторантите можеха да ползват. Компютрите бяха нещо ново за мен. Успях обаче бързо да усвоя ползването им и дори написах три научни труда на компютър. Тези три научни труда бяха публикувани в реномирани списания по математика – “Journal of Algebra”, “Proceedings of the American Mathematical Society” и “Semigroup Forum”. В началото на декември 1990 г. направих опит да преобразувам докторантурата в научна специализация в същия университет. Възложих задачата на научния си ръководител проф. Ласло Фукс. За съжаление, след няколко дни той ми съобщи, че не е

успял и не мога да получа стипендия за научна работа. Изясни се, че няма да имам възможност за научна специализация в университета. Реших да отида в Канада, където емигрантите получаваха при пристигането си жилище, финансова помощ и курсове по английски език. Това беше добра основа, за да мога след време да си осигуря работа на изследовател в областта на науката.

На 5 януари 1991 г. отпътувах със самолет за Торонто, Канада. Искях да купя билет за директен полет до Торонто, но ми отказаха. Казаха ми, че има само полет през Филадельфия, щата Пенсилвания, откъдето трябва да се кача на друг самолет за Торонто. На летището във Филадельфия отидох до пропускателния пункт, който беше за самолета за Торонто. На пропускателния пункт ме спряха и ми казаха да почакам настрани. Отидох да почакам във фойето. Там до мен се доближиха двама мъже. Единият ми каза, че не трябва да пътувам за Канада. Попита ме къде искам да отида. Казах му, че ако има някакъв проблем, трябва да говорят с посолството на България във Вашингтон, за да бъде изяснен проблема. Казах му, че ако ми забраняват да пътувам до Канада, трябва да продължа за България. Казаха ми, че не мога да продължа нито за Канада, нито за България. Поисках да говоря по телефона с посолството на България във Вашингтон и да ми разрешат да отида до посолството, ако се налага. Отказаха ми и ми казаха да чакам във фойето.

След около един час до мен се доближиха други хора и ми казаха, че тръгваме със самолет за Ню Орлеан. Пътуването ще бъде безплатно за мен, те ще платят самолетния билет. Това ме учуди. Казах им, че идвам от Ню Орлеан. Казах им, че няма какво да правя в Ню Орлеан и не трябва да пътувам за Ню Орлеан. Мъжете ми казаха, че нямам избор и трябва да се подчиня. Попитах ги дали са говорили с посолството на България във Вашингтон, но те не ми отговориха. Заведоха ме до самолета, където бях настанен така, че до мен бяха двама мъже, които ми забраниха да ставам от мястото си. Стюардесата беше любезна и ми донесе храната, която се полага на всеки пътник. Двата мъже до мен ми казаха, че след пристигането в Ню Орлеан не трябва да напускам града и не трябва да телефонирам на никого извън града.

Същия ден, на 5 януари 1991 г. привечер благополучно кацнахме на летището на Ню Орлеан, където двамата ми спътници изчезнаха. Като не знаех какво да правя, с такси се прибрах в “Розен Хаус”,

където ме чакаше апартамента ми. Доктор Кулкарни се беше преместил няколко дни преди това в друг апартамент, така че през следващите седмици ползвах апартамента самостоятелно. Така започна пленничеството ми в Ню Орлеан, което продължи до 21 май 1992 г., тоест около една година и четири месеца. През това време няхах право да напускам града и да телефонирам до друг град.

През следващите дни се разхождах из Френския квартал, като харчех парите, които имам. Направих преглед на положението. Неизвестно какви хора неизвестно защо искаха да стоя в Ню Орлеан и да не телефонирам до друг град. Реших да подам молба за зелена карта и гражданство на САЩ, така че да имам някаква полза от това положение. В имиграционната служба приеха молбата ми и ми осигуриха специален служител, който да ми помогне да попълня всички необходими документи. Определиха и една жена за мой съветник. С жената, която беше мой съветник, проведохме няколко беседи. Тя ме посъветва да посетя офиса на ФБР в Ню Орлеан, който се намираше в сградата, която беше съседна на сградата на имиграционната служба. Каза ми, че хора от ФБР ще ми помогнат да получа зелена карта. Сградата на ФБР беше същата сграда, която д-р Кулкарни ми беше препоръчал да посетя.

Влезнах в сградата на ФБР и се разходих в нея. Във фойето видях нещо като закусвалня и влезнах вътре. Поръчах си кафе. За моя изненада, отказаха да ми вземат пари. Настоях, но не приеха. Казаха ми, че е безплатно. Сградата беше голяма и освен това висока. Имаше около 18 етажа. Реших с един асансьор да се разхода из етажите. За моя изненада в асансьора имаше копчета само за 17 и 18 етаж. За останалите етажи нямаше копчета. Отидох на 18 етаж, където обаче имаше само фойе с врати, които се оказаха заключени. На 17 етаж също имаше фойе, където имаше няколко врати. Една от вратите се оказа отключена. Влезнах в зала, в която имаше гише. Зад гишето стоеше една жена, която ме попита кого търся. Казах и че търся човек, който да ми даде съвет как да получа гражданство на САЩ. Жената ми каза да почакам. След малко се появи мъж на видима възраст около 50 години. Поканих го да прием по едно кафе в сладкарница и да си поговорим.

В съседната сграда, сградата на имиграционната служба, имаше нещо като закусвалня. Отидохме там и пихме по едно кафе. Мъжът се представи като Джонсън и каза че е директор на отдела на ФБР за

Русия и Източна Европа за щата Луизиана. Джонсън ми каза, че по образование е геолог, но работи във ФБР от много години. Джонсън ми каза, че ще ми помогне да намеря подходящо жилище и да получа гражданство на САЩ. Любезно ме покани да го посещавам в сградата на ФБР, за да обсъждаме различни въпроси. Каза ми, че ако имам някакъв проблем, по всяко време, дори и през нощта, мога да отида в сградата на ФБР, където има хора, които ме познават и ще ми окажат съдействие.

Поговорихме за политическото положение в Русия. Джонсън ме попита какво мисля за Горбачов и Елцин. Казах му, че Елцин е продукт на Горбачов, а Горбачов е двигател на промени, имащи за цел да бъде сложен край на комунистическия режим в Русия. Казах му, че Горбачов е гений, а поредицата от стъпки, които той прави по пътя към унищожаването на комунизма, са изумително перфектни. Но все още има сили, които искат да запазят стария режим в Русия. Казах му, че е почти сигурно, че силите, искащи запазване на стария режим, ще опитат да запазят стария режим с военен преврат. Джонсън ме попита дали превратът ще бъде успешен. Казах му,

“Да, ако превратът е преди президентските избори в Русия, които са през това лято. Не, ако превратът е след президентските избори в Русия. Президентските избори ще бъдат спечелени от Елцин. Познавам психологията на руснаците. Те са приучени да се подчиняват на държавната власт. Ако превратът е след президентските избори, руснаците ще го отхвърлят, защото ще се позоват на държавната власт в лицето на Елцин”.

Превратът в Русия през септември 1991 г. потвърди казаното от мен. Някои военни командири се колебаеха, но се позоваха на властта на Елцин и отхвърлиха преврата. Ако превратът беше преди изборите, военните командири нямаше да имат на какво да се позоват и щяха да подкрепят преврата. Превратът в Русия не успя, защото много закъсня.

След време, през март 1991 г., като се разхождах, опитах пак да влезна в тези две закусвални – закусвалнята в сградата на ФБР и закусвалнята в сградата на имиграционната служба. За мое учудване, на входа на закусвалните ме спря охрана и ми казаха, че достъпът е забранен. Не можах да влезна повече в тези помещения. Разхождайки се в сградата на ФБР обаче на няколко пъти видях служители на ФБР,

които отиват към закусвалнята, за да обядват. Сред тях имаше познати лица на хора, които бях виждал при други обстоятелства.

В началото на 1991 г. в прибалтийските републики имаше инцидент. Доколкото разбрах, руски войски се опитаха да установят частичен контрол. Служителката, която беше мой съветник за гражданство на САЩ направи изказване пред мен, в което изрази дълбоко безпокойство и каза, че е разочарована от Горбачов. Казах ѝ, че Горбачов не е пратил войските и не е причина за инцидента. Служителката ми заяви, че Горбачов е Генерален секретар и е бил длъжен да предотврати инцидента. Казах ѝ,

“Целта на Горбачов е голяма. Горбачов иска да премахне комунистическия режим в Русия. За тази цел е необходимо контролът на комунистическата партия да бъде отслабен. Горбачов отслабва непрекъснато контрола на комунистическата партия над държавата, но като част от това отслабване той губи все повече от властта си на генерален секретар. Русия е голяма държава и в момента има децентрализация, която е довела до инцидента. Що се касае до руските войски, влезнали в прибалтийски републики, ако планове на Горбачов успеят, то не само руските войски ще напуснат прибалтийските републики, но освен това в близките месеци прибалтийските републики ще станат независими държави.”

През март или април 1991 г. говорих с американци, които се интересуваха от процесите в Русия. Казах им, че процесите вървят добре. Казах им, че преди края на годината в Русия комунистическата партия ще бъде забранена, което е неизбежно, предвид на психологията на руснаците да забраняват партии, които им пречат. Казаното от мен се сбъдна. Преди края на 1991 г. комунистическата партия в Русия беше забранена, точно поради психологията на руснаците да забраняват партии, които в момента им пречат.

С Джонсън говорихме за положението в Русия няколко пъти. Джонсън беше много доволен от развитието на събитията в Русия, а в университета Тюлейн имаше група студенти, които се обучаваха как да откраднат природните богатства на Русия, като например нефта. Те бяха сигурни, че САЩ ще съумеят да присвоят нефта на Русия. Казах на Джонсън,

“Процесите в Русия всъщност са неизгодни за САЩ. Днес Русия е държава, в която населението няма най-необходимите стоки и всичко върви към по-лошо. След време обаче в Русия ще започне обратен процес на консолидация, пазарната икономика ще оздрави Русия и Русия ще бъде сериозен съперник на САЩ”.

Американците се облизваха още няколко години, надявайки се да заграбят природните богатства на Русия. Това продължи докато Путин дойде на власт и сложи преграда пред мерациите на САЩ. Разбира се, мерациите на американците не са съвсем умряли. Американците се надяват на военно превъзходство над Русия, което ще им позволи да заграбят природните богатства на Русия. Очевидно е обаче, че докато Путин е на власт, американските мераци няма да бъдат осъществени.

В периода от януари 1991 г. до май 1992 г. посетих около 50 пъти г-н Джонсън в офиса му в сградата на ФБР. Влизах в сградата, отивах до асансьора и се качвах на съответния етаж. Там секретарката се обаждаше на Джонсън, който идваше и провеждахме разговор. Джонсън ме канеше да посещавам офиса му, но почти всички посещения всъщност не бяха уговорени предварително. Обикновено решавах да се отбия при Джонсън без предварителен план. Понякога решавах да посетя Джонсън когато минавах покрай сградата. Сградата имаше два или три входа. По време на посещенията си не виждах нито портиер до входа, нито охрана в обширното, колкото футболен стадион фойе. Понякога имаше лица, които отиваха към асансьора или пътувахме заедно в асансьора.

Веднъж, към края на пленничеството ми в Ню Орлеан стана дума за американски гражданин, който би искал да посети Джонсън, както аз правя. Джонсън ми каза, че това не е възможно. Казах му, че не виждам никаква пречка. Идвал съм много пъти в сградата при него и никога никой не ми е казал нещо, не ми е създавал пречка и не съм виждал портиер или охрана. Джонсън каза, че ако гражданин се опита да влезе в сградата, то той ще бъде спрял от охраната. Показа се, че при влизанията и разходките ми в сградата портиерът и охраната се крият някъде, така че не ги виждам. Очевидно те са получили предварително инструкции. Това става по заповед на Джонсън. Разбрах, че сградата на ФБР се охранява от няколко екипа денонощно. Очевидно всички екипи са получили инструкции и щом доближа сградата, изчезват някъде. Ще отбележа, че по време на пленничеството ми в Ню Орлеан

бях под непрекъснато наблюдение на екип на ФБР, така че Джонсън знаеше винаги къде точно се намирам. Това обяснява безпрепятствените ми разходки в сградата. Джонсън ми каза, че по време на една от разходките си в сградата на ФБР съм посетил помещение, където достъпът на външни лица е строго забранен. Що се касае до двете закусвални, които посетих по-рано, Джонсън каза, че тогава са ме пуснали по негова заповед в закусвалните без да ме спират. Впоследствие той е решил, че не е необходимо да посещавам закусвалните, поради което достъпът ми е отказан.

В началото на февруари 1991 г. срещнах в книжарницата на университета Тюлейн преподавателя по английски език. Той ми каза, че е агент на ФБР, който е дошъл от Вашингтон със задача, свързана с мен. Каза ми, че задачата му е завършила успешно и се връща обратно във Вашингтон. Г-н Джонсън ми каза, че преподавателката ми по английски език също е агент на ФБР. Така че в която и група да се бях записал в курса по английски език, преподавателят щеше да бъде агент на ФБР.

С любезното съдействие на г-н Джонсън наех едностаен апартамент близо до центъра на града. Ползвах апартамента до деня на отпътуването ми за България. Беше по-удобно да ползвам друга банка, намираща се в центъра на града. Закрих банковата си сметка в старата банка. Отидох в банка в центъра на града, но за моя изненада ми предложиха ниска лихва – около 4%. Казах им, че лихвата е ниска и дори им показах документи от предишната банка, като поисках лихвата да е същата. Служителката взе документите и ми каза, че е учудена от високата лихва на другата банка. Отиде да се консултира с началника си. След малко се върна и ми каза, че за съжаление не могат да ми предложат по-висока лихва. След няколко дни отидох до “Розен Хаус” и се опитах да намеря старата банка. Колкото и да я търсех, не я намерих. Там нямаше банка.

Имах един приятел американец, който се появи незначайно откъде. Казваше, че е от Чикаго и се подготвя да отиде в Южна Америка, като за целта е изучил испанския език. Той прояви интерес към пощенските картички, които получавах с предложение да получа кредитна карта “Виза”. Всъщност, аз бях запазил само последната картичка. Той ме помоли да му подаря пощенската картичка. Казах му, че картичката не ми трябва и му я подарих. Той ми каза, че ми благодари и че ще запази пощенската картичка като ценен спомен. Впоследствие това се

превърна в традиция. Различни предмети, които бях ползвал се вземаха за спомен от служителите на различни служби – български, американски и други.

През януари 1991 г. продължавах да ползвам апартамента в “Розен Хаус”. Един ден, около 26 януари 1991 г. телефонът иззвъня. Обади се мъж, който се представи като г-н Олдрич Еймс от ЦРУ. Мъжът каза че е директор на отдела на ЦРУ за Русия и Източна Европа. Г-н Еймс попита дали съм получил кредитната карта “Виза”, за която той ми е пратил пощенска картичка.

През февруари 1991 г. посетих г-н Джонсън. Той направи дълго изказване, посветено на провалите на американските разузнавателни служби в Русия. Каза ми, че американските разузнавателни служби в Русия имат много провали, много техни агенти са разкрити и за съдбата им не се знае нищо. Направих опит да прекъсна изказването на г-н Джонсън, тъй като не разбирах какво общо имам с дейността на американските служби в Русия. Джонсън обаче продължи, докато не приключи цялото си изказване. Попитах го по какъв повод ми разказва всички тези неща, при това толкова подробно. Джонсън ми каза, че аз бих могъл да помогна на ФБР да открие руския агент в ЦРУ, който издава на руснаците американските тайни. Казах на Джонсън,

“Това е най-лесната работа. Трябва да пратите един служител на ФБР да се разходи из паркинга на ЦРУ. Собственикът на най-скъпата лека кола е руският агент.”

След време, през май 1991 г. Джонсън ми каза, че съм бил прав. Руският агент има на паркинга най-скъпата лека кола, която е “Джагуар”.

Проведохме разговор за това как би бил идентифициран един руски агент в ЦРУ. Изложих на Джонсън виждането си за психологически профил на руския агент. Според този психологически профил, мотивът на руския агент за сътрудничество с руснаците е чисто финансов. Руският агент иска да си купи различни неща. Така че той ще използва парите, които руснаците му дават, за да купи различни неща. Това прави идентифицирането на агента относително лесно. Достатъчно е да се проверят доходите и разходите на служителите на ЦРУ, които имат достъп до американската агентура в Русия. При руския агент ще има видимо разминаване. За да обоснове

това разминаване, руският агент ще измисли фалшиво алиби, като например наследство или нещо подобно. Обърнах внимание на Джонсън, че една повърхностна проверка може да не открие реалните доходи на лицето. След време, през май 1991 г. Джонсън ми каза, че руският агент е идентифициран. Попитах го дали ФБР е имало затруднения да установи реалните доходи на лицето. Г-н Джонсън ми каза, че не са имали затруднения.

През февруари 1991 г. имах разговор с г-н Джонсън, посветен на кредитната карта “Виза”. Казах на г-н Джонсън, че г-н Еймс от ЦРУ всъщност е предложил кредитната карта, но не ми е ясно какво цели с това. Освен това, за да получа кредитната карта, трябва да бъде оформена съответната документация на английски език. Тъй като имах затруднения с английския език, не беше ясно дали ще разбера какво подписвам. Възможно беше в документацията да има условие, съгласно което трябваше да върна парите, които съм изхарчил с кредитната карта, тоест, възможно беше парите да са дадени назаем. Тъй като нямаше откъде да взема пари за да върна заема, ЦРУ можеше да се опита да ме използва за цели, които не одобрявам. Освен това условието да използвам парите само за покупки, без да получавам пари в брой, не беше добро. За да стартира процедурата за кредитната карта, първо трябваше да телефонирам на телефон, който се намира в Сан Диего. Поради лошия ми английски най-вероятно нямаше да разбера какво ми казват по телефона. Освен това телефоните в САЩ са различни от тези в България, така че първо трябваше да усвоя ползването им. Разбира се г-н Джонсън знаеше за разговора ми с Олдрич Еймс. Попитах го какво цели ЦРУ с кредитната карта, но г-н Джонсън не ми отговори.

Г-н Джонсън пожела да обсъдим разговора ми по телефона с консулския отдел на посолството на САЩ в София, за който считах, че е сменена телефонната линия. Г-н Джонсън знаеше разговора дума по дума, откъдето заключих, че той има запис на разговора. Г-н Джонсън пожела да научи мнението ми за това дали е възможно председателят на Комитета за държавна сигурност на България да е използвал български агент в ЦРУ, за да уреди да получа кредитна карта “Виза”. По време на разговора ми със служителката на Държавна сигурност, доколкото си спомям думите “кредитна карта” не бяха произнесени, поне аз не съм казвал тези думи. Според г-н Джонсън, възможно е г-н председателят под “Виза” да е разбрал

кредитна карта "Виза". За мен оставаше неясно защо г-н председателят ще използва свой агент в ЦРУ, а не просто представител на българската Държавна сигурност, който да ми даде кредитната карта в България. Г-н Джонсън каза, че г-н председателят е считал, че няма да приема кредитна карта от българската Държавна сигурност.

Големият въпрос обаче беше защо г-н председателят иска да ми даде кредитна карта, ако въобще целта е да получи кредитна карта. Задах този въпрос на г-н Джонсън, но той не ми отговори. Каза само, че г-н председателят има основания, които ще обсъдим покъсно. Отговорите на въпросите получих през есента на 1991 г., когато проведохме нова поредица от разговори с г-н Джонсън.

През февруари 1991 г. г-н Джонсън беше убеден, че г-н председателят беше използвал български агент в ЦРУ, за да предложи кредитната карта. Не беше ясно обаче дали това е Олдрич Еймс или друг служител от ЦРУ. Още при първия разговор казах на г-н Джонсън, че ако г-н председателят е искал да възложи поръчка на агент в ЦРУ, то той не е използвал български агент, а се е обърнал с молба към руснаците да използат те свой агент. Казах на г-н Джонсън, че по същество няма разлика между българските и руските служби, така че едно такова искане на г-н председателя към руските служби е естествено и обяснимо. Г-н Джонсън не обърна голямо внимание на изказването ми.

През март 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че в течение на един месец българското посолство е било щателно подслушвано и наблюдавано от ФБР, но не е открита никаква връзка между българското посолство и служител на ЦРУ. Казах на г-н Джонсън, че хората от ФБР напразно са си губили времето. Казах му, че човекът, когото търсят, е руски агент и контактува с човек от руското посолство. Изразих учудването си, че ФБР не може да разбере, че човекът, когото търсят, е руски агент, а не български агент.

Напомних на г-н Джонсън, че при едно от посещенията на Босия при мен в Стара Загора съм му казал, че човекът, който е забранил специализацията ми е руски агент. Напомних на г-н Джонсън, че съм поръчал на Босия да каже на г-н Харис, че началникът му в ЦРУ е руски агент. При това изказване аз съм говорил за руски агент, а не за български агент.

През есента на 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че специализацията ми е блокирана от Олдрич Еймс по поръчка на руските служби, които от своя страна са получили такова искане от българските служби, по-точно лично от г-н председателя на Комитета за държавна сигурност. Г-н Джонсън ми каза, че изказването ми от 1989 г. е било първият случай, при който някой посочва с пръст Олдрич Еймс и казва, че този човек е руски агент.

През 1997 г. говорих в посолството на САЩ в София с г-н Фогарти от ЦРУ. Напомних му за изказването ми от 1989 г. Г-н Фогарти ми каза, че Олдрич Еймс е забранил специализацията ми по искане на руските служби, които от своя страна са получили такова искане от г-н председателя. Г-н Фогарти каза, че изказването ми от 1989 г. е първият случай, при който някой посочва Олдрич Еймс и казва, че той е руски агент. Попитах г-н Фогарти колко пари е получил Олдрич Еймс за изпълнението на тази задача, но той не ми отговори. Известно е, че за всяка задача, която руснаците са му възлагали, Олдрич Еймс е получавал определена сума. Не ми е известно и досега колко пари е получил Олдрич Еймс, за да забрани специализацията ми. Не ми е известно също така колко пари е получил за задачата да уреди да ми бъде предложена кредитна карта. Известно е обаче, че провалянето на специализацията ми насочи американците към Олдрич Еймс. Що се касае до задачата за кредитната карта, то тази задача довърши разконспирирането на Олдрич Еймс.

В периода до 1989 г. ЦРУ търси руския агент, но безуспешно. Първото предвижване в посока на идентифицирането на Олдрич Еймс като търсения руски агент е това, което е описано тук. Разбира се, това идентифициране беше улеснено от инициалите "АА", които американците имаха през есента на 1989 г.

Аз считам, че ФБР е идентифицирало Олдрич Еймс като чужд агент още при разговора ми с него, проведен около 28 януари 1991 г. Първоначално Олдрич Еймс е считан за български агент. Едва по-късно ФБР констатира, че това е човекът, който работи за руснаците и който ЦРУ търси от няколко години. До май 1991 г. беше установено фалшивото алиби, което Олдрич Еймс имаше изградено, за да оправдае големите и скъпи покупки, които прави. Предполагам, че през пролетта на 1991 г. е установено наличието на контакт между Олдрич Еймс и руското посолство.

През лятото на 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че операцията по разконспирирането на Олдрич Еймс се води не само от ФБР, но и от хора от ЦРУ. Това ме учуди. Бях казвал няколко пъти на г-н Джонсън, че в операцията по разкриването на руската агентура в ЦРУ не трябва да има човек от ЦРУ, тъй като първо трябва щателно да бъдат проверени директорите на ЦРУ. Ако директор на ЦРУ е руски агент, то участието на ЦРУ в проверката ще я провали. Г-н Джонсън ми каза, че това не зависи от него. Неговите началници са наредили да участва и екип от ЦРУ. Според г-н Джонсън, ръководител на екипа от ЦРУ е жена на име Джийн.

През юни 1991 г. срещнах представителка на Джийн. Бях поканен в апартамент, който се намираще във Френския квартал. Посрещна ме една жена, с която проведохме разговор. Първоначално считах, че това е Джийн, но постепенно се изясни, че жената е служителка на Джийн. Жената ми показа фотографии на Олдрич Еймс и на неговата съпруга. Впечатли ме това, че служителката на ЦРУ даде характеристика на съпругата на Еймс. Тя я нарече “лоша жена”. Попита ме дали съм виждал тези хора. Всъщност, тогава видях за първи път фотография на Олдрич Еймс и фотография на жена му. Казах на жената, че не съм виждал тези хора никога. Жената ми каза, че има разминаване между дейността на ФБР и ангажименти, които са поели американците. Според жената, аз трябва да продължа научните си изследвания. Според жената, има поети ангажименти към мен от страна на американците, които не се изпълняват. Казах на жената, че за да имаме сериозен разговор, трябва да зная коя точно е тя, какви са тези ангажименти и защо са поети.

След няколко дни отново имаше акция на Джийн, насочена към изпълнението на ангажиментите, за които беше говорила жената. Този път трябваше да се явя на определено място в определено време. Тъй като не разбрах кой и защо ме вика, не отидох. Г-н Джонсън после ми каза, че това е било акция на Джийн и той също е бил там.

За ангажиментите чух и от приятеля ми, на когото подарих пощенската картичка за кредитната карта. Един ден той ме покани в една стая, където имаше една жена и те заедно ми говориха за ангажименти на американците. Не ми предложиха обаче нищо.

При един от първите ни разговори с г-н Джонсън стана дума за това, че някакви хора се ме канили да играя хазарт в казино. Г-н

Джонсън беше добре осведомен. Попита ме какви са тези хора. Казах му, че те са ми казали, че са от някакъв таен офис, което вероятно означава, че казиното е нелегално. Г-н Джонсън ми каза, че “Сикрет Сървис” е име на една от специалните служби на САЩ. За първи път чувах за такава служба. Г-н Джонсън ми каза, че казиното е било специално построено за мен от агенти на Сикрет Сървис и след това е било премахнато, след като се е изяснило, че не играя хазарт. Разбира се, това ме учуди. Аз поисках г-н Джонсън да поясни причината за тази дейност на Сикрет Сървис, но г-н Джонсън отказа. Питам г-н Джонсън с какво се занимава тази служба, но той не ми каза. След време се изясни, че “Сикрет сървис” е службата, която охранява президента на САЩ.

Казах на г-н Джонсън за ангажиментите, поети от американците към мен. Тази тема не му хареса. Г-н Джонсън имаше разногласия и със Сикрет Сървис. За съжаление, нито ЦРУ, нито Сикрет Сървис успяха да наложат вижданията си. За това ще говорим по-късно.

По време на един от първите ни разговори г-н Джонсън призна, че той лично е разпоредил да бъде отвлечен от летището на Филадельфия и да бъде транспортиран до Ню Орлеан. Също призна, че е разпоредил да ми бъде казано, че не трябва за напускам града и не трябва да телефонирам до никой извън града. Българският ми паспорт беше взет от имиграционните власти, когато подадох молба за гражданство на САЩ. Те трябваше да ми върнат паспорта, но отказаха да ми върнат паспорта. Г-н Джонсън призна, че той е разпоредил да не ми върнат паспорта. Каза ми, че той съхранява паспорта ми в личния си сейф.

Г-н Джонсън беше разпоредил да бъде следен и подслушван. Доколкото можех да забележа, следенето и подслушването бяха непрекъснати. Подозирам, че в апартамента, който ползвах, имаше инсталирани и видеокамери, но г-н Джонсън отричаше това. За следенето и подслушването г-н Джонсън нямаше как да отрече. Тъй като ми направи впечатление мащаба на следенето, го попитах колко души са заангажирани с тази дейност. Г-н Джонсън каза, че много хора са заангажирани.

През февруари 1991 г. наех пощенска кутия в поща, където да получавам писмата си. След като наех пощенската кутия, реших да направя проверка за работата на пощенската кутия, за да бъде сигурен,

че функционира добре. Написах писмо до себе си и го пуснах в пощенска кутия, която беше в същата сграда, където беше моята пощенска кутия. Зачаках кога ще го получа в моята пощенска кутия. Писмото, което изпратих до себе си обаче не се получи близо едно денонощие. Отидох при пощенските служители и поисках обяснение. Дойде един началник и ми каза, че ще получа писмото, но по-късно. Отказа да дава по-нататъшни обяснения. Писмото получих след още едно денонощие. При разговор с г-н Джонсън той ми каза, че счита за необходимо да четете писмата, които изпращам и получавам и че той е разпоредил цялата ми кореспонденция да се чете. Забавянето на получаването на писмото ми г-н Джонсън обясни с това, че е било необходимо време, за да бъде уредена процедурата за транспортиране на писмата ми от пощенската кутия до ФБР и обратно. Обеща, че оттук нататък писмата ми няма да се бавят, защото всичко ще става много бързо. Всъщност, сградата на ФБР и пощенската сграда, където беше пощенската ми кутия, бяха съседни сгради. Предполагам, че г-н Джонсън е имал повече проблеми с писмата, които пусках в различни пощенски кутии в различни части на града.

Веднъж трябваше да пусна едно писмо докато бях в същата сграда, в която беше пощенската ми кутия. Валеше проливен дъжд, представян от медиите като ураган, връхлетял Ню Орлеан. Пощенската кутия, която исках да ползвам, за да пусна писмото, беше до входа на пощата, но трябваше да измина няколко метра под проливния дъжд. Няма как, преминах под проливния дъжд и пуснах писмото. След няколко дни г-н Джонсън ме попита защо не съм пуснал писмото в пощенска кутия, която е вътре в сградата на пощата, а е трябвало да излизам на дъжда, с риск да се намокри писмото ми. Казах му, че съм свикнал да ползвам пощенската кутия, която е до входа на пощата и не ми е дошло на ум, че може да има друга пощенска кутия. Г-н Джонсън ми обърна внимание, че има пощенска кутия която е също до входа на пощата, но е вътре в сградата и на сухо. Изказах съжалението си, че не съм забелязал тази пощенска кутия, което би ми спестило ходенето под проливния дъжд. Г-н Джонсън ми каза, че неговите хора, които както винаги са били до мен, са му докладвали, че са озадачени, че не съм ползвал пощенската кутия, която е на сухо. Може би в това те са видяли някакъв скрит знак или послание. Успокоих г-н Джонсън, че няма послание в действието ми. Разбира се, аз не забелязах сътрудниците на г-н Джонсън, които ме следяха. Случаите на тема следене и подслушване бяха всъщност

ежедневие. Сътрудници на г-н Джонсън се движеха с мен в асансьорите, пазаруваха заедно с мен в магазините, влизаха заедно с мен в тоалетните и дори се лекуваха заедно с мен, ако трябваше да отида на лекар. Г-н Джонсън понякога се присъединяваше към хората около мен, като се дегизираше. После ме питаше дали съм го познал. Има и случаи, които вероятно си струва да бъдат споменати.

Един следобед през есента на 1991 г. се разхождах по улица Бърбън стрийт на Френския квартал на Ню Орлеан, което беше мое доста обичайно занимание. Минах покрай един бутик, от който точно в този момент излизаха мъж, жена и дете. Мъжът беше с гръб към мен и не ме видя. Говореше на български език. Отдавна не бях чувал някой да говори на български език и естествено любопитствах какво си говорят тези хора. Тъй като нямаше как те да знаят, че аз зная български език, реших да ги подслушам, като се правя че случайно минавам покрай тях. Доближих ги уж случайно, като се ослушвах да чуя какво си говорят. За мое съжаление, щом ги наближих, мъжът спря да приказва. Тъй като нямаше какво да правя, реших все пак да ги надхитря. За мое съжаление, щом се доближавах до тях, мъжът спираше да приказва. Жената също не приказваше. Така изминахме няколко пресечки. Пет или шест пъти се доближавах до мъжа и жената, но всеки път те млъкваха щом ги наближавах. Накрая стана подозрително да се въртя покрай тях и се отказах да ги доближавам повече.

След няколко дни посетих г-н Джонсън. Той беше добре запознат със случая с мъжа и жената. Попита ме защо мъжът и жената са спирани да говорят, щом ги доближа. Казах му, че очевидно това е случайно. Г-н Джонсън каза, че това не е случайно и че те са знаели, че аз зная български език и не са искали да говорят пред мен. Казах на г-н Джонсън, че те няма откъде да знаят, че аз зная български език. Нито по облеклото ми, което е купено след пристигането ми в САЩ, нито по друг начин те могат да разберат, че аз съм от България. Г-н Джонсън ми каза, че мъжът е агент на българското разузнаване, живее в Лас Вегас и е преподавател в университета на Лас Вегас. Дошъл е в Ню Орлеан, за да се опита да научи за мен как живея и какво правя. Г-н Джонсън каза, че американците не са знаели нищо за този агент на българското разузнаване преди срещата между мен и него във Френския квартал. Сътрудниците на ФБР, които ме следят, са

документирали срещата, веднага са проверили мъжа и са открили, че е български агент. Казах на г-н Джонсън:

“Не ме учудва, че сътрудниците на ФБР, които ме следят, са обърнали внимание на случая и са успели да идентифицират мъжа като български агент. Това, което не мога да разбера е, защо този човек ще идва заради мен в Ню Орлеан. Поради каква причина г-н председателят на КДС е изпратил този човек в Ню Орлеан? Защо българските служби искат да знаят какво правя в Ню Орлеан?”

Г-н Джонсън не ми отговори.

През лятото на 1996 г. говорих в Стара Загора с представител на българското разузнаване за този случай. Представителят ми каза името на мъжа, но тъй като името беше трудно за запомняне, го забравих. Представителят се интересуваше дали ФБР е знаело предварително че този човек български агент, или е открило че мъжът е български агент при срещата ми с него. Казах му, че не мога да зная това. Наистина, г-н Джонсън твърдеше, че ФБР е открило, че мъжът е български агент при срещата ми с него, но това би могло да бъде заблуждаващо твърдение. Възможно е ФБР да е знаело за мъжа предварително. Представителят на българското разузнаване ми каза, че той счита, че ФБР не е знаело за мъжа преди срещата ми с него и е разконспирирало мъжа при срещата.

През лятото на 1991 г. г-н председателят изпрати да говори с мен един млад човек, наречен Виктор. Виктор ми каза, че г-н председателят е болен и е готов да ми помогне да се върна в България. Казах на Виктор, че аз съм в САЩ, защото г-н председателят ме е изгонил от България, а болестта на г-н председателя е заслужена.

През лятото на 1991 г. получих в пощенската си кутия списък с книги по математика и съобщение, че мога да избира някои от книгите и да ги получа безплатно. Говорих по този въпрос с Джонсън. Той ми каза, че списъкът е истински и наистина мога да получа избраните от мен книги безплатно. Казах му, че всички книги са от област на математиката, която е далеч от моите интереси, така че книгите няма да ми бъдат полезни. Казах му, че като гледам списъка, предполагам, че е съставен от проф.Ласло Фукс. Наистина, за да бъде съставен списъка, очевидно е привлечен математик, а книгите са от научната област на проф.Фукс. Г-н Джонсън каза, че наистина проф.Фукс е

съставил списъка. На няколко пъти обяснявах на г-н Джонсън, че интересите ми са в направлението на математиката, което е близо до компютрите. Проф.Фукс днес, през януари 2010 г., продължава да бъде преподавател в университета Тюлейн в Ню Орлеан.

Според г-н Джонсън по време на престоя ми на плажовете във Варна в периода от 1986 г. до 1989 г. аз съм бил следен от хора от немски и полски служби, по искане на българската Държавна сигурност. Наистина, аз забелязах нещо подобно, но не можах да си обясня причината за това следене. Имаше и случай, когато бях фотографиран, но не бях сигурен кого всъщност фотографира фотографът на плажа. Г-н Джонсън каза, че целта на фотографа е била да ме фотографира. Г-н Джонсън каза, че има нещо интересно и важно във връзка с фотографирането, но аз ще бъда фотографът. Не разбрах изказването му. Казах на г-н Джонсън, че аз нямам фотоапарат и не правя фотографии. Изказването на г-н Джонсън се изясни по-късно.

Г-н Джонсън каза, че имам досие в немската служба ЩАЗИ. Предполагам, че г-н Джонсън се беше снабдил с досието ми след падането на комунистическия режим в ГДР. Г-н Джонсън беше добре запознат и с това как съм прекарвал времето си на плажа. Попитах г-н Джонсън защо българската Държавна сигурност е заангажирала чужди служби, при положение че има достатъчно хора за следенето ми. Но най-вече беше неясно защо въобще трябва да бъда следен. Г-н Джонсън не ми каза нищо.

Г-н Джонсън ми каза, че двама човека от българската Държавна сигурност са пътували заедно с мен в самолета от София до Франкфурт при пътуването ми до САЩ. Г-н Джонсън знаеше кои са тези хора. Те ме бяха следили и до качването ми на самолета от Франкфурт за САЩ. В самолета от Франкфурт за САЩ смяната бяха поели агенти на ФБР. Г-н Джонсън ми каза, че човекът, който седна до мен при появата на американската земя и на когото казах, че оттук нататък ще живея в свободна държава, също е агент на ФБР. Г-н Джонсън беше доволен от изказването ми.

Според г-н Джонсън, служителката, която беше при гишето за паспортна проверка в град Атланта, е била негова служителка, а изказването и е било предложение да се срещна с него. Както казах по-рано, аз не разбрах нито дума от изказването и. Г-н Джонсън не съобщи изказването на служителката си с факта, че аз не знаех

английски език. Английски език започнах да уча едва преди отпътуването си за САЩ, и за съжаление доста неуспешно.

При един разговор с г-н Джонсън споделих, че шофьорите на таксите в Ню Орлеан служат и като екскурзоводи. Казах му,

“Шофьорката на таксито, с което пътувах до университета след пристигането ми в Ню Орлеан, се изяви и като екскурзоводка. Тя ми говореше по време на пътуването за забележителностите на града”.

Г-н Джонсън ми каза, че шофьорката е била негова служителка, също както и двамата пътници на задната седалка, а изказването на шофьорката е било покана към мен да посетя офиса на ФБР, където г-н Джонсън ме е чакал.

Г-н Джонсън ми поясни причината, поради която куфарите ми след пристигането ми в Ню Орлеан пристигнаха 48 часа след мен. Според г-н Джонсън куфарите ми са се забавили 24 часа на летище София, тъй като са били проверени от българската Държавна сигурност. След пристигането на куфарите ми в Ню Орлеан те са се забавили още 24 часа, тъй като са били проверени от ФБР. Същата история се повтори и при завръщането ми в България през май 1992 г. Куфарите ми закъсняха 48 часа, тъй като бяха проверени от ФБР в САЩ, след това в София от Българската Държавна сигурност. Трябваше да стоя 48 часа в София, за да изчакам пристигането на куфарите си, преди да отпътувам за Стара Загора. Разбира се, и при пристигането ми в САЩ, и при отпътуването ми от САЩ, в куфарите ми имаше само лични вещи, които не представляваха интерес нито за ФБР, нито за българската Държавна сигурност, като освен това тези лични вещи им бяха предварително известни. Това обаче очевидно не беше причина проверките да бъдат отменени. Тъй като вече знаех навиците на ФБР, настоях преди отпътуването си от САЩ г-н Джонсън да разпореда да не бъде проверяван багажа ми, като обърнах внимание на г-н Джонсън, че няма къде да спя в София и ще трябва да платя за хотел, за да чакам багажа си. Г-н Джонсън любезно ме информира, че този въпрос не зависи от него и той не може да отмени проверките на багажа ми. Казах ми да не се безпокоя за багажа си. Багажът ми ще пристигне в София с 48 часа закъснение, но ще го получа.

Говорихме с г-н Джонсън за моя бивш съквартирант д-р Кулкарни от Индия. Г-н Джонсън ми каза, че съм бил прав. Сай Баба всъщност бил фокусник.

При един от разговорите ми с г-н Джонсън стана дума за агентите на китайските служби в университета Тюлейн. “В университета няма китайски агенти”, каза той. След време пак стана дума за китайските агенти и Джонсън пак каза, че в университета няма китайски агенти. Тези изказвания ме озадачиха, тъй като дори сред групата на докторантите по математика, в която бях и аз, и която съставляваше по-малко от един процент от студентите в университета, имаше агенти на китайските служби.

През септември 1991 г. при посещението ми в библиотеката на университета, в читалнята дойде и ме наблюдаваше един от китайските агенти, когото познавах от по-рано от факултетата по математика. При посещението ми при Джонсън отбелязах, че агентурата на Китай продължава да ме наблюдава. Джонсън се смути и отказа да говорим по въпроса.

Един ден през зимата на 1991-1992 г. по време на един от моите разговори с г-н Джонсън, той ме попита, “Можеш ли да ми кажеш човек с име Хилари?”. Казах му, “Да, зная човек с това име – Едмунд Хилари. Това е човекът, който първи е изкачил връх Джомолунгма – най-високият връх в Хималаите”. “Ние наричаме този връх Еверест” – каза ми Джонсън – “Джомолунгма е името, което използват местните хора. Знаеш ли от коя държава е Едмунд Хилари?” “Предполагам, че е от Великобритания” – казах му аз. “Едмунд Хилари е от Австралия”, каза Джонсън. Изразих учудването си, “В Австралия няма планини, там има само пустиня”, казах на Джонсън. “Хилари няма да достигне до върха, ако ти попречиш на Хилари да стигне до върха”, каза ми Джонсън. “Но г-н Джонсън” – казах му – “Едмунд Хилари вече е достигнал до върха и това е станало преди много години. Не е възможно да попреча на Едмунд Хилари да изкачи върха, защото той вече го е изкачил. Освен това, ако Едмунд Хилари има намерение отново да изкачи върха, не виждам защо да му преча. Съмнявам се, че Едмунд Хилари се готви отново да изкачи върха, защото той е изкачил върха преди много години и вероятно вече е много стар. Да не би Едмунд Хилари да се готви отново да изкачи връх Еверест? Ако е така, много бих се учудил. Не разбирам изказването Ви.” Г-н Джонсън ми отговори, “Да, Едмунд Хилари е много стар и няма

намерение отново да изкачва върха. Аз не говоря за Едмунд Хилари, а за друг човек. Знаеш ли друг човек с името Хилари, който сега живее в САЩ и е гражданин на САЩ?” Замислих се по въпроса и след размисъл казах на г-н Джонсън, “Не зная друг мъж с името Хилари”. “Този човек е жена”, каза ми г-н Джонсън. “Но г-н Джонсън” – казах му - “Едмунд Хилари е мъж и аз помислих, че Хилари е мъжко име. А Вие знаете ли жена с това име?”. “Не, не зная” – каза ми Джонсън – “Аз мислих доста по въпроса, но не зная жена с това име.” Казах му, “Г-н Джонсън, аз съм от една година в тази държава, а Вие сте израстнал в тази държава и освен това днес имате големи възможности да правите проучвания. Как можете да очаквате, че аз ще зная жена с името Хилари, ако Вие не знаете жена с това име, която е гражданин на САЩ и днес живее в САЩ?”

През следващите няколко дни, както му е редът, няколко мои познати, уж случайно започнаха да ме подпитват, като ми задаваха въпроси от реда на следните, “Кой ще достигне до върха, кой няма да достигне до върха”. Имаше и един мой познат, когото уважавах и ценях и който направо ми каза, “Зная, че на мен ще кажеш. Кой няма да достигне до върха?” Разбира се, не му казах, защото не знаех нищо. Темата за “върха” обаче стана популярна и започнах да си я тананикам като песен.

“Ти не си човек”, каза ми Джонсън по време на един от нашите разговори. Тук няма да се спирам по-подробно на този разговор.

В Ню Орлеан имах двама познати, които тук ще наричам “господин Х” и “госпожа А”. Те бяха добродушни хора, ние се сприятелихме и аз често разговарях с тях. През януари 1992 г. господин Х дойде при мен и развълнувано ми каза, “Имам дъщеря на три години. Тя твърди, че не те е виждала и ти не си я виждал. Тя обаче твърди, че знае някои неща за теб. Тя казва, че ти не си човек.”. Възразих му. Останалата част от разговора засега ще пропусна.

На следващия ден видях и госпожа А. Тя колекционираше пощенски марки. Подарявах ѝ пощенските марки на писмата, които получавах от България. Освен това, бях поръчал да ми пратят от България ценни пощенски марки, които да ѝ подаря. Бях получил пощенските марки и исках да я зарадвам. Оказа се обаче, че господин Х беше вече говорил с нея. Госпожа А отказа да вземе пощенските марки. “Ти не си човек. Ти ще убиеш всички хора”, каза ми госпожа

А. Историята с господин Х и госпожа А не е организирана от ФБР или друга тайна служба. Разбира се, ФБР добре знаеше тази история, но не е неин автор. Тази история не би ми направила впечатление, ако не бяха последствията. След изказването на господин Х, той и госпожа А коренно се промениха. Срещах ги много пъти след това, но те вече не ми проговориха. Всеки път обръщаха главата си на другата страна и отказваха да ме видят.

Господин Х беше говорил и с други хора. Казаха ми, че той е твърдял, че аз не съм човек. Обясних им, че аз съм човек.

Два дни преди да отпътувам за България говорих с две мои познати, млади и хубави жени, сътрудници на ФБР. Те знаеха за изказванията на господин Х. Искаха да разберат какво аз мисля за изказванията на господин Х. Аз от своя страна поисках да разбера какво точно е казал господин Х. По този начин получих допълнителна информация за твърденията на господин Х. Ще пропусна тази допълнителна информация. На моите събеседнички обясних, че това, което казва господин Х, не е вярно. Едната от тези две жени, млада хубава жена с руси коси и прекрасни сини очи, ми каза, “Аз искам да дойда с теб. Много искам да дойда с теб. Това обаче не зависи от мен. Това зависи от теб.”. Казах ѝ, “Какво имаш предвид?”. Тя ми каза, “Не мога да ти кажа. Един ден ти ще разбереш”.

През януари 2012 г. говорих с един приятел в жилището си в Стара Загора. Той ми каза, че дъщерята на господин Х още помни това, което е казала на баща си през 1992 г., когато е била на три години. Това ме изненада, защото не очаквах, че един възрастен човек може да помни това, което е знаел на три години. През 2012 г. дъщерята на господин Х би трябвало да е на около 21 години.

През есента на 1991 г. при един разговор с г-н Джонсън разкритикувах отказа му да ми даде право да напусна Ню Орлеан и да отпътувам за Канада. Казах му, “Г-н Джонсън, ти си Сатана”. Г-н Джонсън болезнено реагира и ми забрани да го наричам “Сатана”.

“Какво знаеш за Катрина?” – попита ме г-н Джонсън по време на един от разговорите ни по това време, зимата на 1991-1992 г. или пролетта на 1992 г. “Не Катрина, а Екатерина.” – казах му – “Екатерина е била императрица на Руската империя и е допринесла за укрепването и разширяването на Руската империя.” Пригответе се да

направя изказване за приносите на императрица Екатерина за укрепването на руската наука, една тема, която ме занимаваше покрай научните ми занимания, но г-н Джонсън ми каза, “Не Екатерина, а Катрина.” Казах му, “Името Катрина не ми говори нищо.”

Един ден вървах по St. Charles Avenue, булевардът, който свързваше апартамента ми с центъра на града. Видях да се задава по булеварда кортеж от леки коли. Някои от колите бяха дълги черни лимузини. Спрях се да погледам. Стоях на тротоара и гледах към кортежа. След няколко дни посетих Джонсън. Той ме заговори за кортежа и ме попита защо кортежът е минал оттам и кой е бил в кортежа. Казах му че не зная кой е бил в кортежа и очевидно е минал по булеварда защото пътят му е бил оттам. Джонсън ми каза, “В кортежа беше губернаторът на щата, а кортежът мина по булеварда, защото губернаторът искаше да те види. Губернаторът искаше да разбере дали приличаш на човек”. Това ме озадачи. Казах на Джонсън, “Разбира се, че приличам на човек. Аз съм човек”.

При едно от посещенията ми Джонсън ми каза, “Сенаторът Едуард Кенеди иска да те види. Съгласен ли си?”. Казах му, “Разбира се, че съм съгласен. Не зная обаче дали сенаторът е чувал за мен и защо би се интересувал да ме види”. Джонсън ми каза, “Сенаторът Едуард Кенеди знае кой си. Ако той иска да говори с теб, ще ти се обади”. Повече не чух нещо за сенатор Кенеди.

През зимата на 1991-1992 г. Джонсън ми каза, ““Фамилията” може да те подкрепи”. Казах му, “Ще се радвам да видя действия в тази посока”.

По време на последния ни разговор за “Фамилията”, Джонсън ми каза, “Беше грешка, че ти говорих за “Фамилията”. Ако някой разбере, че съм ти говорил за “Фамилията”, ще бъда убит.”. Казах му, “Господин Джонсън, ще се радвам, ако бъдеш убит, защото ти пречиш на научните ми изследвания и ми пречиш и да отида в Канада”.

По време на един от от последните ми разговори с Джонсън, в началото на май 1992 г. разгледахме въпроса какво може да очакваме от бъдещето и какво ще се случи в бъдещето. Аз казах на Джонсън, че очаквам един ден в бъдещето той да влезе в затвора заради престъпленията си срещу мен, които освен това очевидно са престъпления и срещу САЩ. Подканих Джонсън да ми каже какво той

знае за бъдещето си. Джонсън отказа да говори за бъдещето си, но неохотно каза, че има нещо, което засяга Ню Орлеан и от което той се опасява. “От какво се опасяваш?” – попитах го – “Какво те безпокои? Какво ще се случи в Ню Орлеан?” “През 2005 г. ще има голямо бедствие в Ню Орлеан”, каза ми Джонсън. “Голямо бедствие в Ню Орлеан през 2005 г.? Но дотогава има много време. Може би това бедствие ще може да бъде предотвратено, щом за това бедствие се знае от сега?”, казах му. Г-н Джонсън отказа да говори повече по тази тема.

Неясна за мен оставаше ролята на г-н председателя на Комитета за Държавна сигурност на България. Според г-н Джонсън г-н председателят е дошъл на летището в София при отпътуването ми за САЩ, а хубавата жена, която стоеше до мен е била негова служителка. Изглежда, че г-н председателят е искал да проведем разговор преди отпътуването ми. Според г-н Джонсън, г-н председателят е разчитал, че ще го позная на летището и ще отида при него, за да говорим. Казах на г-н Джонсън, че не помня лица и въобще не съм забелязал познато лице на летището. Що се касае до г-н председателя, имам спомени за срещи с него, но не е ясно защо г-н председателят е организирил тези срещи.

През есента на 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че водещ офицер на Олдрич Еймс е Лисенко, служител в посолството на Русия във Вашингтон. Според г-н Джонсън, кодовото име, под което руснаците водят Олдрич Еймс е “bell”. Г-н Джонсън се интересува дали “bell” не ми говори нещо. Разбира се, че ми говореше. Изпях на г-н Джонсън коледната песен за звънчетата. Г-н Джонсън изслуша песента и каза, че той също знае тази песен. Г-н Джонсън попита как бих превел на руски език “bell”. Казах му, че най-вероятно това би се превело като “звонък”, макар че и други преводи са възможни. Има много други подробности по разконспирирането на Олдрич Еймс, които тук ще пропуснем, защото е време да се насочим към човека с инициали “WC”, директорът на ЦРУ на САЩ Уилям Колби.

2. Уилям Колби

Един ден в началото на есента на 1991 г. се разхождах из Френския квартал на Ню Орлеан. Достигнах до градината, която е на брега на река Мисисипи. Там имаше много хора. Загледах се към реката, в която плуваха параходи. Към мен се доближи една компания от четири човека – двама мъже и две жени, на видима възраст около или над 60 години. Една от жените се доближи до мен и ми подаде фотоапарат, като каза нещо. Предположих, че иска да фотографирам компанията. Казах ѝ, че не разбирам от фотоапарати и не мога да ги фотографирам.

Тогава при мен дойде мъжът, който беше с тази жена. Беше около шестдесет годишен или по-стар. Казах му, че наоколо има много хора, които разбират от фотоапарати повече от мен и ще направят хубава фотография. Мъжът обаче отказа да ме слуша. Казах ми да взема фотоапарата. Казах му, че не зная кое копче да натисна, за да ги фотографирам. Той ми показа копчето. В крайна сметка, компанията от четири човека се подреди за фотография пред мен и аз се помъчих да направя фотография, като натиснах копчето. Не зная дали е излезнало нещо от тази фотография. Компанията любезно ми благодари и продължи пътя си.

Няколко дни след това г-н Джонсън ми каза, че човекът, който настоя да направя фотографията, е Уилям Колби, бивш директор на ЦРУ. Разбира се, странно беше как компанията ме е намерила на брега на Мисисипи. Очевидно срещата ни не беше случайна и Уилям Колби знаеше кой съм. Още по-странно е, че компанията беше от четири човека. Организирането на подобна среща при компания от четири човека не е лесно, ако останалите трима не знаят за срещата. Попитах г-н Джонсън дали ФБР са организирали срещата. Г-н Джонсън каза, че ФБР не са организирали срещата. Попитах г-н Джонсън дали фотографията, която направих е станала добре, но г-н Джонсън ми каза, че това не е важно.

Всъщност, както отбелязах по-горе, доста по-рано, около половин година преди срещата ми с Уилям Колби, г-н Джонсън ми каза, че някой ще иска да го фотографирам и че това ще бъде нещо важно. Г-н Джонсън беше въодушевен по време на този предишен

разговор. Въодушевляването на г-н Джонсън, което тогава той прояви, се изясни след срещата ми с Уилям Колби.

Има още едно нещо, което се изясни след срещата ми с Уилям Колби. Около един месец преди срещата, един ден когато пътувах с трамвая, който се движи по Чарлз стрийт, до мен седна един мой познат и с тайнствен глас ми каза, че в града има голям брой руски агенти, които са пристигнали в града заради мен и имат за цел да ме проследят. Поради тази причина, според моя познат, аз трябва веднага да се скрия, докато ФБР не изясни защо ме търсят. Попитах моя познат дали той знае точно къде са руските агенти. “Не зная. Те са някъде в града.”, каза ми моят познат и махна неопределено с ръка. “Жалко, че не знаете” – казах му – “Ако разберете, обадете ми се и ми кажете. Аз бих искал да се срещна с тях. Надявам се да се договорим с рудските агенти да се подпомагаме взаимно. Аз имам нужда от съдействие, тъй като нямам добри условия за провеждане на научните ми изследвания. Може би те ще ми съдействат.”

Два или три дни след това посетих г-н Джонсън. “Какво си казал на моя човек, който пратих да говори с теб в трамвая?”, попита ме Джонсън. Казах му точно какво съм казал. Г-н Джонсън изказа недоволството си и настоя да не правя повече такива изказвания. “Г-н Джонсън” – казах му – “Аз се притеснявам за научните си изследвания, а Вие ме занимавате с някакви руски агенти. Казаното на Вашия човек се отнася и за Вас. Ако разберете къде са руските агенти, свържете ме с тях. С тях ще се договоря много по-добре, отколкото с Вас по важните за мен въпроси”. “Няма да те свържа с руските агенти” – каза ми Джонсън – “Не се опитвай да ги търсиш.”. Казах му, “Няма да се опитвам да ги намеря. Не виждам как мога да ги намеря, след като Вие не можете да ги намерите.”

В крайна сметка, предполагам, че руските агенти, за които стана дума няколко дни преди срещата ми с Уилям Колби, са пристигнали в Ню Орлеан с цел да ме проследят и да упътват Колби къде точно да ме намери. Тази задача не е лесна, като се има предвид, че аз бях непрекъснато следен от три екипа от агенти на ФБР. Така че руските агенти е трябвало да ме следят, като освен това внимават да не бъдат засечени от екипите на ФБР. ФБР обаче знаеше за руските агенти и е организирано тяхното проследяване с допълнителни екипи. Това не е лесно, тъй като при това проследяване руските агенти не би трябвало да забележат, че са следени, тъй като в противен случай срещата ми с

Уилям Колби би се провалила, а Джонсън и ФБР разчитаха на тази среща, за да се изясни дали Уилям Колби е руски агент. Това обяснява изказването на г-н Джонсън, когато го попитах колко агенти на ФБР са участвали в проследяването ми. Г-н Джонсън ми каза, че са дошли и агенти от други щати на САЩ.

Разбира се, основният въпрос който оставаше беше следният: Защо г-н Уилям Колби е организирал тази среща? Нямам отговор на този въпрос и до днес.

През ноември 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че г-н Уилям Колби е агент на руските служби. Попита ме за мнението ми какво да правят американците, при положение че бивш директор на ЦРУ е руски агент. Помислих малко и му казах, че американците трябва да неутрализират Колби без много шум, тоест, без да става публично достояние факта, че той е руски агент. Казах на г-н Джонсън,

“Колби трябва за бъде неутрализиран, тоест да не бъде възможно повече да работи за руснаците. Ако обаче Колби бъде арестуван и срещу него започне публичен процес, то това ще доведе до големи загуби за САЩ. Американското общество ще бъде разочаровано, че директор на ЦРУ е руски агент. Ще се наложат реформи на ЦРУ, които ще блокират за определен период дейността на агенцията. Авторитетът на ЦРУ по света ще бъде унищожен и малко хора биха се решили да сътрудничат на американците. Загубите ще бъдат дългосрочни. За да бъдат избягнати всички тези загуби, най-добре е Колби да бъде убит, като смъртта му бъде представена като нещастен случай. Така ще бъдат решени всички проблеми.”

Г-н Джонсън се съгласи с мен. През ноември и декември 1991 г. г-н Джонсън ме накара да изготвя подробен план за нещастния случай, при който трябва да бъде убит Колби. През март 1992 г. г-н Джонсън ми каза, че изясняването на дейността на Колби е приключило, а през май 1992 г. ми каза, че планът, който аз съм изготвил за убийството на Колби, ще бъде осъществен така, както е замислен от мен.

Г-н Джонсън ме попита какво зная за операция Феникс, която САЩ проведеха по време на вьетнамската война. Казах му, че в български вестници и книги съм чел, че операция Феникс е била ръководена от Колби и е била провал, но американците са решили да пазят този провал в тайна, за да не ударят авторитета на ЦРУ. Това

беше практически всичко, което знаех за Колби. Това беше стара история от преди много години. Г-н Джонсън потвърди, че операция Феникс е била провал и е била предадена от човек от ЦРУ, но каза, че в САЩ малко хора знаят това. Според г-н Джонсън, операция Феникс е била предадена от Колби.

Според г-н Джонсън, след като Олдрич Еймс а станал руски агент, Уилям Колби е обучил Олдрич Еймс как да излъже детектора на лъжата, наричан от американците полиграф. Като бивш директор на ЦРУ, Уилям Колби е знаел как може да бъде излъган полиграфа. Известно е, че след като става руски агент, Олдрич Еймс спешно преминава теста с полиграфа. При разговора ни за полиграфа ми направи впечатление, че Джонсън се бои от полиграфа.

Г-н Джонсън ме попита дали съм чувал за началника на контраразузнаването на ЦРУ Енгълтън (Angleton). Казах на г-н Джонсън, че в България съм чел мемоарите на Ким Филби, руски агент във Великобритания. В тези мемоари се говори за среща на Ким Филби с Енгълтън. Г-н Джонсън ми каза, че Енгълтън е бил убеден, че Уилям Колби е руски агент. “Енгълтън е бил прав.” – каза ми г-н Джонсън – “Голяма грешка е било, че навремето не са обърнали внимание на твърденията му”. Фактът, че началникът на контраразузнаването на ЦРУ Енгълтън е бил убеден, че Уилям Колби е руски агент, днес е широко известен и може да бъде прочетен в материали, налични в Интернет.

Преди няколко години прегледах в една българска книжарница енциклопедичен справочник за тайните служби, издаден в Русия, и преведен на български език. Прегледах статията за Уилям Колби. Статията е само няколко реда, но там е отбелязано, че Енгълтън е бил убеден, че Колби е руски агент. Очевидно съставителите на енциклопедията считат този факт за един от основните факти в биографията на Колби.

Неотдавна, през юли 2008 г. видях в Интернет страницата

<http://educationforum.ipbhost.com/index.php?showtopic=7144>

където има следния текст:

“Richard Helms told his biographer, Thomas Powers (The Man Who Kept the Secrets) that Colby acts “as Director of Central

Intelligence were entirely consistent with those of a man who was a Russian agent.” Helms asks the question – “Was Colby America’s more successful Kim Philby?”” – “Не е ли Колби най-успешният Ким Филби в Америка?” Авторът на този въпрос е Ричард Хелмс, предшественик на Колби на поста директор на ЦРУ, заемал този пост в периода от 1966 до 1973 г.

През пролетта на 2010 г. някои телевизии в България (7 дни, MSAT) включиха в програмите си един мини-сериал със заглавие, преведено на български език като “Фирмата” (оригиналното заглавие е “The Company”), производство на “Turner Network Television” и още няколко филмови компании. От Интернет научаваме, че филмът е произведен през 2007 г. и е номиниран за “Златен Глобус”. Във филма се говори за руската агентура в ЦРУ по време на студената война. Интересно е да се отбележи как в този филм е изграден образът на Уилям Колби. Всичко, което Колби прави във филма, е в полза на руснаците. Една от сцените във филма показва как Колби уволнява началника на контраразузнаването в ЦРУ Енгълтън. Както във филма, така и в литературата за ЦРУ, се прокламира тезата, че периодът, в който активно Колби действа - един период от около 20 години - е период на непрекъснати провали на ЦРУ. Във филма се твърди, че това се дължи на един руски агент в ЦРУ през този период, наречен във филма “Саша”. Във филма се прокарва тезата, че десанта на контрареволуционерите в Куба през 1961 г. е неуспешен, тъй като е предаден от “Саша”. Поради същата причина пропадат и опитите на ЦРУ да убие Фидел Кастро. На това е посветена втората серия на мини-сериала. Във филма един агент на ЦРУ е представен като “Саша”. Всъщност, Уилям Колби е “Саша”.

За Олдрич Еймс има един филм и няколко книги, но не мога да ги коментирам, тъй като не съм гледал филма и не съм чел книгите – те не са достъпни в България. От Интернет научаваме, че в САЩ има издадена книга за Колби, но тя не е достъпна в България и не съм я чел.

През ноември и декември 1991 г. аз разработих плана за нещастния случай с Уилям Колби. Разработването на плана ставаше както следва. Г-н Джонсън ми задаваше въпроси, а аз отговарях на тях. Така постепенно се оформи планът. Г-н Джонсън ми даваше допълнителна информация за неща, отнасящи се до Колби, които помогнаха да бъде оформен плана.

Съгласно плана, Колби трябваше да бъде отвлечен през деня от място близо да къщата, където живееше. Тази къща е на самия бряг на река. След това трябваше да бъде инсценирано удавяне в реката, като удавянето трябваше да бъде предизвикано от преобръщане на кануто, което г-н Колби караше от време навреме. Първоначално не знаех за кануто. Първият вариант на плана предвиждаше г-н Колби просто да падне в реката. За кануто на г-н Колби научих едва през декември или януари 1991 г. Осведоми ме г-н Джонсън. Г-н Джонсън се интересуваше дали е правдоподобно кануто да се преобръне, като се има предвид, че кануто е устойчиво и трудно може да се преобръне. Казах му, че преобръщането на кануто няма да предизвика съмнения и е много по-добър вариант от падането от брега в реката.

Съгласно плана, г-н Колби трябваше да бъде отвлечен и държан на предварително подготвено място в течение на около три дни. През това време той трябваше да бъде разпитван по предварително подготвен въпросник, за да може да опише дейността си като руски агент и да даде сведения и за други руски агенти, ако има такива. Тъй като обикновеният разпит можеше да не даде резултат, ФБР трябваше да използва инжекции, които да принудят г-н Колби да каже истината. Известно е, че има инжекции, които могат да принудят едно лице да каже истината. Такива инжекции предизвикват като страничен ефект сърдечен или мозъчен удар, затова трябва да бъдат внимателно дозирани. Казах на г-н Джонсън,

“В случай, че Колби почине от сърдечен или мозъчен удар вследствие на инжекциите, при аутопсията му не трябва да се споменава нищо за сърдечен или мозъчен удар. Аутопсията трябва да бъде предварително грижливо уредена. Ако при аутопсията се спомене за сърдечен или мозъчен удар, това означава, че смъртта на Колби е в резултат на инжекции, които карат един човек да говори истината. Това означава, че Колби е бил отвлечен и разпитван. В САЩ има само една служба, която е в състояние да отвлече Колби и да го държи в плен няколко дни – това е ФБР. Всяко споменаване за смърт поради сърдечен или мозъчен удар е равносилно на декларация, че ФБР е отвлякло Колби и го е третирало с инжекции, принуждаващи едно лице да казва истината.”

Г-н Джонсън каза, че ФБР ще се погрижи за аутопсията. Казах му, “Това е важен момент. Ще може ли ФБР да се справи?” Г-н

Джонсън ми отговори “Ние имаме големи възможности. Ще се справим”..

Подробно беше разгледано отразяването на инцидента в медиите. Казах на г-н Джонсън,

“Не е важно какво всъщност се е случило. Важно е какво научава обществото от медиите. Обществото вярва, че се е случило това, което е научило от медиите. Още в първото съобщение за изчезването на Колби задължително трябва да бъде казано, че Колби вероятно се е удавил при инцидент с кануто си. Така обществото ще бъде подготвено за момента, когато ще бъде намерен трупа. Обществото ще очаква да чуе съобщение, че Колби се е удавил и ще приеме като естествено съобщението, че Колби се е удавил.”

Темата за медиите беше подробно дискутирана, защото аз я счетох за важна. Препоръчах на г-н Джонсън ФБР да се погрижи една сигурна новинарска агенция да разпространи първото съобщение за изчезването на Колби. Казах му,

“Най-добре е тази агенция да бъде Асошиейтед Прес. Тази агенция е сигурна. Единственият проблем е, че тази агенция е известна с това, че е под контрола на правителството на САЩ”.

Г-н Джонсън ми каза, че в САЩ Асошиейтед Прес има добро реноме и може да бъде използвана.

Детайлно беше разработен въпроса кога точно да бъде намерен трупа на Колби. Казах на г-н Джонсън,

“Много е важно кога точно ще бъде намерен трупът на Колби. Трупът трябва да бъде намерен между седмия и десетия ден след изчезването на Колби. Преди седмия ден няма как да бъде намерен трупа. Колби трябва да бъде разпитван три дни, след това най-малко три или четири дни трупът му трябва да престои под водата. Трупът на Колби трябва да бъде намерен не по-късно от десетия ден. След изчезването на Колби обществото ще започне да изпитва определени съмнения във версията за удавянето. Ако трупът не бъде намерен до десетия ден, то напрежението в обществото ще нарастне. Наистина, ако няма труп, другите версии за изчезването на Колби може да създадат проблем.”

Г-н Джонсън каза, че трупът ще бъде намерен между седмия и десетия ден. Казах му, че трупът трябва да бъде оставен на място, където със сигурност да бъде намерен, за да не се бави намирането му.

По време на една от беседите г-н Джонсън каза, че вероятно ще има проблеми Колби да бъде отвлечен през деня, тъй като може да има хора наоколо. Казах му, че ФБР трябва да отвлече Колби през деня, а не през нощта. Каране на кану през деня е естествено, през нощта е неправдоподобно. Освен това казах, че ФБР трябва да отвлече Колби когато е извън къщата си, а не когато е в къщата си. Ако агент на ФБР влезе в къщата, това би оставило следи, които няма как да бъдат скрити. Г-н Джонсън каза, че ще направят каквото е възможно.

3. Космическата тайна на НАТО

Един ден през есента на 1991 г. г-н Джонсън ме попита кой съм бил преди раждането си. Казах му, че преди раждането си аз не съм съществувал. Г-н Джонсън ми каза, че съм имал предишен живот преди да се родя, но не си спомням за този живот. Това беше началото на запознанството ми с теорията за преражданията. До този момент не бях чувал за тази теория, така че тя беше нова за мен.

През есента на 1990 г. д-р Кулкарни се беше опитал да ми обясни тази теория, но неуспешно. В крайна сметка го помолих да ми преведе самия термин “reincarnation”. Донесах му английско-руски речник. Думата я нямаше вътре в речника. Тогава извадих един дебел и голям формат английско-руски речник, който беше определен от създателите си като “пълен речник”, съдържащ всички думи. И в този речник думата “reincarnation” я нямаше. Комунистическият режим беше цензурирал тази дума. Нищо чудно, че не бях чувал нищо за преражданията.

Г-н Джонсън ми каза, че съществуват същества, които ние не виждаме и които са от “Духовния свят” и които управляват живота на Земята. В разговорите ми с представители на американски служби – ФБР, ЦРУ и Сикрет Сървис, терминът, който употребяват американците, е “Spiritual World”, което съответства на българския термин “Духовен Свят”. В теорията на преражданията за някои от тези същества се използват термини като “водачи”, “учители” или “небесни наставници”. Според г-н Джонсън, Духовният свят сключва договори със земни хора и организации за съвместна дейност в определени посоки. Г-н Джонсън каза, че Духовният свят е доброжелателен към хората на Земята.

Според г-н Джонсън, в САЩ и в други държави съществуват правителствени служби, които контактуват с Духовния свят и са готови да сключат договори за съвместна дейност с Духовния свят. Подобни договори биха могли да бъдат полезни, тъй като Духовният свят знае бъдещето и може да помогне на службите при изпълнението на задълженията им. Духовният свят може да казва на хората предсказания за бъдещето. Този кръг от въпроси, както и участието на американски и други служби в подобни договори, според г-н Джонсън

е държан в тайна. Г-н Джонсън ми каза, че тази тайна е наречена от правителството на САЩ “Върховна космическа тайна” - “Cosmic Top Secret”. През 1997 г. г-н Фогарти, служител в посолството на САЩ в София, ми каза същото.

Според г-н Джонсън, на нашата планета има и други същества, които са дошли от друга звездна система. Те са на примитивно ниво, близко до нивото на нашата цивилизация и ползват технически приспособления за придвижване, подобни на космически кораби. Г-н Джонсън ми каза, че тези извънземни същества отвличат хора. Тези извънземни същества не трябва да се бъркат с Духовния свят. Духовният свят включва хора и богове.

Казах на г-н Джонсън, че в България има една известна ясновидка, наречена Ванга, която живее до Петрич.

Що се касае до Ванга, винаги ме е занимавал въпросът защо тя има толкова малък процент на точни предсказания. В литературата се сочат между 60% и 70% точни предсказания на Ванга, а това е твърде малко. Това на практика не е ясновидство, а по-скоро налучкване, допълнено със статистика, при която не се отчитат всички отрицателни предсказания. Отговорът на загадката беше даден от Генчо Цветанов по време на наш разговор. Генчо Цветанов ми каза, “Ванга познава 100%, тоест всички нейни предсказания са верни. Тя обаче не казва предсказанията, които хората не желаят да чуят, като ги заменя с по-благоприятни. По този начин процентът пада”. Склонен съм да приема това твърдение. Наблюдавал съм голям брой предсказания, при които става дума за точност до една секунда и разстояние до един метър. Така че напълно прецизните предсказания не са проблем. Проблемът е този, че Духовният свят решава какви предсказания и на кого да каже, а Духовният свят не желае да използва много на брой предсказания. Имам и личен опит по въпроса, който се отнася до единствената ясновидка, която съм посещавал през живота си – Живка от Нова Загора. През пролетта на 1996 г. посетих Живка в Нова Загора. Задахох ѝ въпроса кога ще стана доцент по математика. “През последния ден на годината”, каза ми тя. Направи ми впечатление, че тя не уточни годината. “Коя година?”, попитах я, а на ум си помислих, “Нека да е тази година.” Живка се усмихна и каза, “Тази година ще бъде.” Годината обаче мина, а аз не получих диплома за доцент. Реших, че Живка е лъжлива ясновидка. На 31 декември 1997 г. обаче влезе в сила дипломата за доцент. Духовният свят, а

може би Живка, са решили, че ми е необходимо повече насърчение, затова са ми казали неточно, но по-добро за мен предсказание.

При мой разговор с Генчо Цветанов стана дума за едно от предсказанията на Ванга. Тъй като говорехме за предсказанията за бъдещето, реших да се пошегувам, като му кажа за едно предсказание, което още не беше се сбъднало. Преди много години, когато още бях ученик, някой ми каза, “Футболният отбор “Славия” ще стане шампион на България по футбол, когато в България дойде царят”. По това време това означаваше, че “Славия” никога няма да стане шампион на България по футбол, тъй като беше немислимо царят да дойде. В течение на много години, когато станеше дума за българското футболно първенство и за “Славия”, винаги си спомнях за тази мисъл, макар че отдавна бях забравил от кого бях чул това изказване. Наистина, в течение на много години “Славия” беше близо до шампионската титла, но никога не успя да стане шампион. Казах това на Генчо Цветанов. За моя голяма изненада Генчо Цветанов ми каза, че това е предсказание на Ванга и че то предстои да се сбъдне. Наистина, през 1996 г. царят дойде в България и по същото време “Славия” стана шампион на България по футбол.

Всъщност това, което правеха американските служби беше същото, което правеха хората като частни лица. Още по времето на комунизма до дома на българската ясновидка Ванга всеки ден чакаха десетки посетители. Неотдавна беше публикувана статистика, съгласно която Ванга е приела през целия си живот вероятно около един милион посетители. Те вярваха на Ванга и изпълняваха препоръките ѝ. Само че хората не криеха това, което правеха, дори охотно говореха за срещите си с Ванга. Разликата беше, че службите държаха дейността си в тайна. Това може да се обясни частично с несъответствието на дейността на Ванга с комунистическата идеология.

Западните и други служби също пазят в тайна дейността си в областта на предсказанията на бъдещето, частично може би поради несъответствие на дейността им с религиите.

Що се касае до договорите с Духовния свят, то всеки екстрасенс има собствен договор. Този договор му се съобщава по телепатичен път от Духовния свят. При неизпълнение на договора от страна на екстрасенса, Духовният свят прекъсват контактите си с човека и го

лишава от способности. Терминът “договор” не винаги се използва. Аз го използвам за мое и на читателите удобство.

Постепенно се изясни, че много от странните неща, които се случваха около мен, могат да бъдат обяснени със стремеж на американски служби да изпълнят договор с Духовния свят. Като част от договора, Духовният свят беше съобщил на ЦРУ и ФБР за двама руски агенти в ЦРУ – Олдрич Еймс и Уилям Колби. Г-н Харис може да каже откъде е научила инициалите, които той любезно събщи през 1989 г. на Босия, а оттам на мен и на българските служби, подслушващи жилището ми. Инициалите “WC” бяха придружени със съобщение, че след време ще напиша книга за човека с тези инициали.

Постепенно се изясни, че съгласно договора аз не е трябвало да имам контакти с ФБР, а да се занимавам само с научните си изследвания. Инициативата за моите контакти с ФБР е на г-н Джонсън и тези контакти са в нарушение на договора. Нарушението на договора е само във вреда на ФБР и САЩ. Без моето участие ФБР щеше да получи всичко необходимо. Но г-н Джонсън отказа да спази своята част от договора. Резидентът на ЦРУ в София Фогарти през 1997 г. ми каза: “Джонсън трябваше да бъде убит”. Служителката на МИ-6 от Великобритания, която говори с мен на летището при отпътуването ми от САЩ за България ми каза, че Джонсън е убит (от МИ-6), но това предполагам че не беше вярно. Дейността на Джонсън показва несъвместимостта на Духовния свят и САЩ. Според всички известни предстания за бъдещето, САЩ са вече мъртва държава. Смяя да твърдя, че това е заради дейността на Джонсън и Обама.

Несъвместимостта на ръководителите на СССР и Духовния свят доведе до края на комунизма в държавите от Варшавския договор и разпадането на Съветския съюз. Впоречем, разгрома на руската агенатура в САЩ очевидно също е следствие.

Европейският съюз е с най-трагично бъдеще. През 2007 г. тестът “redress” завърши с отрицателен резултат. Това доказва несъвместимостта на Европейския съюз с Духовния свят. Това означава, че Европейският съюз ще стане пустиня, в която хора няма да има. Преди това обаче европейските институции ще бъдат наказани. През 2007 г., когато се изясни, че тестът “redress” е завършил отрицателно, аз изпратих по електронната поща писмо до

председателя на Европейския парламент, в което му писах, “Европейският съюз загуби Третата световна война.”

Разконспирирането на Уилям Колби започна с инициалите “WC” и продължи с предсказание за бъдещето, съгласно което човекът, който иска да го фотографирам, е руски агент. Останалата част от работата свършиха проучвания на ФБР. През 1997 г. г-н Фогарти ми каза, че инициалите “WC” са изиграли важна роля. Ще отбележа, че имаше един случай през 1991 г. в Ню Орлеан, когато някакви хора настояваха да им кажа инициалите, но аз не им ги казах. През 1997 г. г-н Фогарти ми каза, че е доволен, че не съм казал инициалите. Същото ми каза г-н Джонсън през 1991 г., няколко дни след случката с инициалите.

Не ми беше известно какво трябва да получи по договора с Духовния свят американската служба Сикрет Сървис. Тази служба се занимава с охраната на президента на САЩ. Сикрет Сървис положи големи усилия и изразходва значителни ресурси, но и тази служба не можа да изпълни своята част от договора. Г-н Джонсън провали усилията на Сикрет Сървис.

Остава въпросът какво е моето участие в договора. Очевидно то е същото, както при договора, сключен с Духовния свят от председателя на Комитета за държавна сигурност на България г-н Григор Шопов. Г-н Шопов трябваше да осигури условия за научните ми изследвания, но не го направи. Г-н Джонсън също блокира научните ми изследвания, с отвличането ми и държането ми в плен от ФБР. Г-н Джонсън наруши договора и при това отказа да уважи настояванията на групите на Джийн от ЦРУ и на Сикрет Сървис, които бяха разположени в Ню Орлеан. Тези две групи настояваха г-н Джонсън да спази договора, но г-н Джонсън провали всички усилия в тази насока. Много е вероятно, като агент на китайските служби, Джонсън да е изпълнявал техни указания, насочени срещу САЩ. Китайските служби използваха продажника Джонсън като инструмент за унищожаването на САЩ.

През лятото на 1991 г. групата на Джийн положи усилия да изпълни договора с Духовния свят, но г-н Джонсън блокира тези усилия. През 1997 г. г-н Фогарти ми каза, че Джийн съжалява, че е допуснала г-н Джонсън да провали нейните усилия. Казах му, че аз още през 1991 г. съм оценил високо нейните усилия и продължавам да

ги цена. Помолих г-н Фогарти да предаде на Джийн моята благодарност и поздрави.

Постепенно се изясни и ролята на Сикрет Сървис. През 1990 г. до 1992 г. Сикрет Сървис имаше една група в Ню Орлеан, очевидно изпратена, за да осъществи частта от договора, която се полагаше на Сикрет Сървис. Групата на Сикрет Сървис не направи нищо. Историята с казиното е нелепа. През 1997 г. казах на г-н Фогарти, че групата на Сикрет Сървис е трябвало да ми осигури “research position” наместо да изгражда казино. Г-н Фогарти се съгласи и каза, че дейността на групата на Сикрет Сървис не е добра. Имаше и други акции на Сикрет Сървис от типа на казиното. Една такава акция беше с високите лихви, които банката ми определи. Самата банка беше направена от Сикрет Сървис подобно на казиното. След като напуснах “Розен Хаус”, банката изчезна. От банката наистина получих една неголяма сума като лихви.

Г-н Джонсън ми изясни въпроса с препоръката, която направих през есента на 1989 г. Г-н председателят не беше изпълнил договора си с Духовния свят и те го наказаха. Наказанието на г-н Шопов беше тежка болест. Разбира се, същото наказание за г-н Шопов щеше да влезне в сила и без препоръката, но препоръката изясни на г-н Шопов и на други хора, защо точно е наказан г-н Шопов.

Духовния свят беше предупредил много години преди това г-н председателя, че ще бъде наказан, ако не изпълни договора, като му бяха казали и за препоръката. Спомних си за един от разговорите ми с г-н председателя, който се състоя през 1982 г. В хода на разговора г-н Шопов спомена за някаква “препоръка”. Аз помислих, че става дума за препоръка за научна работа и предположих, че някой български математик ме е препоръчал като човек, който заслужава да получи условия за научна работа. Споменах две или три имена на български математици и им благодарих, като предположих, че някой от тях ме е препоръчал. Попитах г-н Шопов кой е направил препоръката. Г-н Шопов ми каза, че препоръката още не е направена. Попитах го кой ще направи препоръката. Той се замисли и увърташе известно време, но накрая ми каза, че аз ще направя препоръката. Това ме изненада. Казах му, че аз не съм достатъчно влиятелен, за да има стойност моя препоръка. Напомних му, че въпреки научните си достижения и поредицата от статии в най-реномираното българско научно списание “Доклади на Българската академия на науките” (Proceedings of the

Bulgarian Academy of Sciences), аз дори не съм на щат в научен институт. Напомних му, че има хора, които биха искали да ми навредят, така че моя препоръка по-скоро би навредила на човека, когото препоръчвам. Накрая му казах, че за да направя препоръка, аз трябва да зная кого ще препоръчам и за какво ще го препоръчам. Г-н Шопов ми каза, че той не иска аз да правя препоръка. Това ме изненада. Казах му че това не е проблем, защото, така или иначе, аз не възнамерявам да правя препоръка за никого.

Разговорът ми с г-н Шопов, проведен през септември 1982 г. показва, че Григор Шопов е знаел за препоръката още през 1982 г., дванадесет години преди смъртта си. Препоръката е предсказание за бъдещето. Кога Григор Шопов е разбрал за това предсказание, не ми е известно. Предсказание за бъдещето Духовният свят е дал и преди екзекуцията на Людмила Живкова през 1981 г. Това са две от стотиците предсказания за бъдещето, които Духовният свят е дал в България в периода от 1965 до днес.

През последните години Духовният свят екзекутира много хора. В някои от случаите екзекуциите са осъществени от роботи-убийци, които са дошли от Духовния свят и след това са се върнали обратно. Роботите (наричани в библията “ангели”) могат да бъдат невидими, ако желаят това. Възможно е роботите-убийци да са вече на планетата, но хората да не знаят това. Роботите-убийци могат да управляват мислите на хората. Те могат без проблем да управляват едновременно мислите на всички хора на планетата. Духовният свят може по всяко време да прати орда от роботи-убийци, които да унищожат земната цивилизация. Това, което чакат роботите-убийци, е заповед за действие.

В годините между 1982 г. и 1989 г. е ставало още няколко пъти дума за препоръката. Както стана дума по-горе, аз направих препоръката през есента на 1989 г.

Г-н Шопов се разболя през 1990-1991 г. и прекара последните години от живота си в мъчителна агония. Различни части на тялото и мозъка му се превръщаха в гнойни огнища, като това беше съпроводено с непоносими болки. Обезболяващите лекарства нямаха ефект. “Г-н Шопов изтърпя голямо мъчение”, каза ми през есента на 1994 г. г-н Генчо Цветанов, близък сътрудник на Григор Шопов.

Генчо Цветанов стоеше до леглото на Григор Шопов през последните му години, така че добре знаеше мъките на Григор Шопов.

Има един епизод от това време, който е редно да бъде споменат. Сътрудници на г-н Шопов го завели при най-добрия лечител-екстрасенс в България, който по това време живее в едно село в Северна България. Лечителят му казал, “Твоята болест не е предизвикана от човек и човек не може да я излекува.”

Смъртта на председателя на Комитета за държавна сигурност на България Григор Шопов през 1994 г. е едно от важните събития в най-новата история на България. Григор Шопов можеше да живее поне още 10 години, може би щеше да бъде жив и днес, ако не беше екзекутиран от Духовния свят. Григор Шопов беше реалният управител на България до смъртта си през 1994 г.

Оказа се, че Духовният свят наложи и второ наказание на г-н Григор Шопов. Първото беше неговата болест. Второто наказание беше предателството на г-н Шопов. Макар и без да иска, г-н Шопов предаде на американците руската агентура в ЦРУ. По този начин той предаде своите дългогодишни покровители – руските служби. Г-н Шопов не е знаел предварително за второто наказание, според изказване на Генчо Цветанов. Той не е разбрал, че мисленето му се манипулира, за да предаде руската агентура в САЩ. Руските служби също не разбраха, че мисленето им е манипулирано, което обяснява абсолютно непрофесионалната им дейност. Машабна акция за манипулиране на мисленето е осъществена от Духовния свят и при разпадането на СССР. Това са наказания, наложени от Духовния свят.

Интересно е да се отбележи, че причината за провала на руската агентура в САЩ, всъщност няма нищо общо със САЩ, така както разпадането на СССР всъщност няма нищо общо със СССР.

Анализът на случая Еймс-Колби се оказа не по силите на американците. Наистина, в ЦРУ има група, включваща Джийн, Фогарти и Харис, която е наясно със случая Еймс-Колби, но тази група няма влиянието да наложи правилните решения.

Днес и в последните години американците не са информирани за това, което предстои. Те не знаят бъдещето. Не е случайно това, че когато Обама или Тръмп пътуват, дори до приятелска държава, ги

придружават голям брой охранители от Сикрет Сървис и поне още два самолета освен президентския. Тези охранители щяха да са излишни, ако Сикрет Сървис имаха договор с Духовния свят. Но Сикрет Сървис няма такъв договор.

През 1994 г. проведох разговор с военния аташе на Китай в посолството на Китай в София. В разговора ми с военния аташе ние обсъдихме посоката на развитието на Китай и аз изказах положителна оценка за посоката, в която се движи Китай, както и положителна оценка за перспективите пред тази държава. Изказах дълбокото си уважение към Дън Сяо Пин – бащата на икономическия просперитет на Китай. Изминалите години потвърдиха преценката ми. Тревога обаче буди пропастта между бедни и богати в Китай. Наистина, в последните години ръководителите на Китай активно работят в Китай най-бедните хора да имат относително добри условия за съществуване.

Стана дума за дейността на китайската агентура около мен. По времето на комунизма бях асистент по математика в техническия университет на Варна. Имаше една виетнамка, която ме впечатли с красотата си. Тя имаше желание за контакт с мен, но не сме имали контакт. Г-н Генчо Цветанов ми каза, че тя не е виетнамка, а китайка и е пратена от китайска тайна служба, за да контактува с мен. Според Генчо Цветанов, има и по-ранна активност на китайска тайна служба около мен. Освен това, в университета Тюлейн в САЩ също имаше агенти на китайска тайна служба, които искаха контакт с мен. Казах тези неща на военния аташе. Г-н Военният аташе не ми обясни причината за тази активност.

В разговора стана дума за Ванга. Военният аташе изказа мнение, че аз трябва да посетя Ванга. Казах му, “Пред къщата на Ванга чакат много хора, а влизането при нея става с предварително записване един месец по-рано. Трябва да отида да се запиша, след това да отида отново и след като отново отида може би ще трябва да чакам няколко дни пред дома на Ванга. Вероятно ще трябва да платя за хотел, докато чакам. Нямам пари за тези разноси”. Събеседникът ми каза, “Няма да чакаш. Щом отидеш, Ванга ще излезе пред къщата си, ще те извика и ще влезеш при нея.” Казах му, “Може би така ще стане, но няма да тръгна, преди да имам необходимите пари за изчакване.” Идеята да посетя Ванга не се осъществи поради липса на пари за мое пътуване до Ванга.

Преди разговора военният аташе ми каза за предстоящ проблем, който е пред него, но не уточни проблема. Проблемът се изясни по-

късно. През януари 1996 г. Националната разузнавателна служба на България (НРС) организира в София атентат срещу военния аташе на Китай. Агент на НРС и двама криминални престъпници, организирани и водени от него, нападнаха в София военния аташе на Китай и му нанесоха средна, а може би тежка телесна повреда. След четири часа операция във военната болница в София животът на военния аташе беше спасен. Скоро след това той отпътува за Китай. Посланикът на Китай в София посети Георги Пирински, по това време външен министър на България и му връчи протестна нота. Пирински декларира, че виновните лица ще бъдат наказани. Това бяха празни приказки. Все пак, няколко месеца по-късно, агентът на НРС, ръководител на нападението, беше арестуван, но НРС организира “бягството” му от ареста и след това го прехвърли в чужбина.

За проблем пред военния аташе на Китай стана дума и при разговора ми с Александър Лилев в Стара Загора. Лилев каза, че има проблем и предстои да се случи нещо лошо, но Лилев не знаеше точно какво.

Г-н Джонсън не ми каза с кого конкретно е контактувал г-н Григор Шопов, за да оформи договора с Духовния свят, въпреки че няколко пъти го питах.

През 1994 и 1995 г. постепенно разбрах, че това е била българската ясновидка Ванга. През 1994 г. говорих от Стара Загора по телефона с известната българска ясновидка Вера Кочовска, която по това време беше в дома си в Плевен. Казах ѝ, че някаква жена е казала някакви неща за мен и я попитах дали тя не е тази жена. “Не съм аз, Ванга е”, каза ми Вера Кочовска. През 1995 г. подробно говорих по този въпрос с Генчо Цветанов и в този разговор Ванга беше за първи път предмет на обсъждане като лице, което е казало нещо за мен. Генчо Цветанов ми каза, че е говорил с Ванга за мен. Тя е искала да я посетя, но аз не съм я посетил. “Не го виждам да идва при мен”, каза Ванга на Генчо Цветанов. Наистина, аз не посетих Ванга. Поисках от Генчо Цветанов да ми каже телефона на Ванга, но той отказа. Стана дума за това какво би ми казала Ванга, ако ѝ се обадя по телефона от Стара Загора. “Ванга ще ти каже нещо, което много ще те изненада”, каза ми Генчо Цветанов.

С Генчо Цветанов говорихме и за Вера Кочовска. Генчо Цветанов знаеше за разговора ми с нея по телефона. Генчо Цветанов

се изказа много положително за Вера Кочовска като за истинска ясновидка от голям мащаб.

Генчо Цветанов ми припомни един епизод, който бях забравил. През лятото на 1988 г. близо до жилищния блок във Варна, в който живеех, се появи нов магазин за битова електроника. Вътре продаваха и телевизори, наредени на щанда. Във Варна нямаше телевизор и не съм гледал телевизия. Когато минах покрай магазина, телевизорите бяха включени и по телевизията даваха един филм, който ми се стори, че е документален филм. Една възрастна ниска жена в черно облекло крещеше нещо. На следващия ден пак минах покрай магазина. До входа имаше продавач, който ме покани да влезна в магазина. Влезнах в магазина, колкото да го разгледам, тъй като нямаше пари да купя нещо. Телевизорите пак бяха включени и пак по телевизията даваха същия филм. Погледах малко. До мен се доближи един човек и ме заговори. Казах му, “Вчера даваха същия филм, днес го повтарят. Коя е тази жена, ниската и пълна жена с черно облекло, която само вика?” Човекът ми каза, че това е Ванга. Казах му, “Чувал съм за нея, но сега съм разочарован. Тя не казва никакви предсказания, а само пита: Този кой е? Онзи кой е? Истинският ясновидец не трябва да пита, а трябва да казва. Ако е въпросът за питане, и аз мога да питам. Освен това, тази жена не може да говори български език. Тя говори на македонски език. Първо трябва да научи български език и тогава да предсказва на български.” След един или два дни пак минах покрай магазина, но него го нямаше. Реших, че ръководителите на търговията в града са се отказали да правят нов магазин. През 1995 г. Генчо Цветанов ми припомни този случай и ме попита кой е бил човекът, който ме е заговорил в магазина. Казах му, че не знам кой е този човек и че не ми е казал името си. Генчо Цветанов ми каза, че той е бил човекът, който ме е заговорил в магазина. Каза ми, че магазинът е бил построен заради мен, за да мога да видя филма за Ванга и че филмът не е даван по телевизията, а е бил само на телевизорите в магазина. Попитах Генчо Цветанов защо е трябвало да видя филма, но той не ми каза. Каза ми, че не знае.

По време на разговора ми с Генчо Цветанов през 1995 г. стана дума и за още един подобен случай, когато съм говорил с него. Става дума за разговор от 1993 г., в който нямаше неясноти, просто не запомних лицето на Генчо Цветанов, тъй като поначало не помня лица. Дори да видя няколко пъти един човек, не мога да запомня

лицето му. В споменатия разговор през 1993 г. Генчо Цветанов се представи като лице, изпратено от Григор Шопов, с определена мисия. Григор Шопов предлагаше да го посети за разговор, а Генчо Цветанов трябваше да ме закара с лека кола при Григор Шопов. Отказах разговора. Разговорът беше във фоайето на Висшата атестационна комисия, която присъждаше научните степени и звания в България по времето на комунизма, а и двадесет години след това. Това беше любимо място на служители на Държавна сигурност да ме заговарят и това не беше случайно. Там те бяха на свой терен. От 1976 г. до разформирането на Държавна сигурност през 1991 г. Висшата атестационна комисия беше един от отделите на ДС и хората там бяха на щат в ДС. Вината за това е моя. През 1977 г. главният секретар на Висшата атестационна комисия ми каза, че комисията е прехвърлена на щат в ДС заради мен, със заповед на председателя на Комитета за държавна сигурност, за да може председателят по-лесно да решава въпроси, свързани с мен. През 1993 г., когато говорих във ВАК с Генчо Цветанов, Държавна сигурност официално не съществуваше, но хората във ВАК бяха същите и офицерите от ДС, които ги командваха бяха същите..

“Не го виждам да идва при мен”, каза ми през 1994 г. Генчо Цветанов думите на Ванга. Това ми напомни същите думи, които чух през 1965 г., около тридесет години преди това. През 1965 г. аз бях ученик в гимназия в Стара Загора. Туристическото дружество в Стара Загора организира през август 1965 г. поход през планината Пирин и аз се записах и участвах в похода. По това време бях добър турист и бях обиколил няколко български планини. Прекосихме планината и слезнахме от нея в района на град Мелник, след което продължихме до някакъв град. На гарата на града чакахме влака, за да отидем до София и оттам до Стара Загора. На гарата до мен дойдоха двама души и поискаха да ме заведат до някаква жена, която искала да ме види. Не ми казаха коя е тази жена и защо иска да ме види. Казаха ми, че ще ме закарат до нея с лека кола и ще ме върнат обратно с лека кола, а влакът няма да тръгне, докато аз не се кача на него. Отказах. Те се опитаха да ме убедят, но след като разбраха, че няма да се съглася, ми казаха, “Тя знаеше, че няма да отидеш при нея, но все пак ни прати при теб. Когато тръгнахме към теб, тя ни каза, “”Не го виждам да идва при мен.””.

Историята от август 1965 г. е началото на пътя, поне доколкото аз зная. Този път е дълъг и ще пропусна да го опиша. Днес, през 2014 г., няма неясноти по този път. Историята от 1965 г. също е ясна и аз зная точно какво е искала да ми каже Ванга. Впрочем, ясно е и кои са били двамата човека, с които говорих тогава. И след това говорих с тях, и след това няколко пъти те искаха да ме водят при Ванга. Но не споменаваха името ѝ. Името на Ванга беше споменато за първи път през 1995 г. от Генчо Цветанов. Хората, които Ванга прашаше бяха служители на ДС. Един от хората, с които говорих през 1965 г. беше близък сътрудник на Григор Шопов, а другият беше Григор Шопов. За епизода от 1965 стана дума отново при разговора на във влака през 1981 г., преди екзекуцията на Людмила Живкова. През 1981 г. аз бях забравил епизода от 1965 г., но те ми го припомниха.

Според г-н Джонсън, г-н Шопов от много години се стреми да използва Ванга и други екстрасенси за различни цели. Според г-н Джонсън, г-н Шопов е заангажирал с проблематиката, която американците класифицират като “Cosmic Top Secret”, една седма част от щатния състав на българската политическа полиция. Тоест, в областта на българския аналог на “Cosmic Top Secret” в България по времето на комунизма са работили около 10 хиляди щатни служители.

След края на комунизма в България, тази дейност се ръководи от Националната разузнавателна служба (НРС), като другите служби оказват съдействие.

Националната разузнавателна служба на България има проблеми. От 2004 г. до 2012 г. директор на НРС беше Кирчо Киров – дългогодишен служител на политическата полиция по времето на комунизма и протеже на президента Първанов, който официално е обявен за агент на ДС. Не е чудно, че г-н Киров е яростен защитник на комунистическата политическа полиция. Отличителна черта на г-н Киров е неговата ярко изразена некадърност. Днес г-н Киров е изправен пред съд в България за кражби на големи парични суми от службата, която е ръководил. Кражбите на г-н Киров също са некадърни, но проблемът е цялостната дейност на г-н Киров. Г-н Киров нанесе вреда на хората, които управляват България, на България, а и на много други хора. Европейският съюз и САЩ също са големи губещи. Много големи губещи, което ще разберат след време. От 2008 г. до 2012 г. изпратих няколко писма до президента на България Първанов, с апел да уволни г-н Киров. Г-н Първанов не се

вслуша в апела ми. Понастоящем – март 2017 г. г-н Киров е осъден на 10 години затвор на първите две съдебни инстанции, но последната инстанция – Върховният касационен съд на България, бави пращането му в затвора, тъй като г-н Киров е мафиот, а в България мафиоти не влизат в затвора. През януари 2018 г. г-н Киров получи още една, втора присъда за част от кражбите си – този път 15 години затвор и конфискация на половината имущество. Така че г-н Киров има вече две присъди за кражби. Г-н Киров обаче още не е в затвора.

Разумно е г-н Киров да планира да избяга в чужбина, за да не влезе в затвора. Г-н Киров е некадърник, но в течение на 20 години през него минаваше цялата информация за контактите на българската държава с Духовния свят, включително редица предсказания за бъдещето. Може би някоя чужда служба ще се сети да помогне на г-н Киров да избегне затвора, в замяна на информацията, която той има?

След уволнението на г-н Киров, от 2012 г. Националната разузнавателна служба в България има нов директор, известен като Мекерето (български тълковен речник: мекере = подлец, подлизурко). Както г-н Киров, така и Мекерето е офицер от българската комунистическа политическа полиция (Държавна сигурност). Мекерето е направило кариера в НРС по времето на г-н Киров и с протекцията на г-н Киров. Некадърникът Киров прати Мекерето за директор на полицията във Велико Търново, по времето, когато аз бях доцент във Великотърновския университет. Целта беше Мекерето да работи за НРС по моя случай. Наместо това, Мекерето започна да слугува на мафията и направи много поразии. След като аз напуснах Велико Търново, г-н Киров върна Мекерето обратно в службата си и го прати като офицер за връзка в Германия. Това отново беше неправилно решение. По времето на комунизма много граждани на ГДР правеха опит да напуснат комунистическия лагер през България, като се надяваха, че българската граница е по лесна за преминаване от границата на ГДР. Това беше заблуда. Всъщност, българската граница беше много по-непробиваема от границата на ГДР. Като резултат, българската граница е осеяна с гробовете на граждани на ГДР, убити при опит за бягство. Избивани са цели семейства, заедно с малките деца. Много от бегълците са разпитвани и след това убивани. Причината за масовите убийства са големите паричните награди, които посолството на ГДР в София е давало за всеки убит гражданин на ГДР. За всеки убит гражданин на ГДР посолството на ГДР е

плащало сума, равна на заплатата на професор в български университет за една година. След края на комунизма няма нито един обвинен български гражданин за тези масови убийства, защото, според българските власти, няма документи. Накрая, през 2013 г. най-сетне се появи първият документ. Досието на Мекерето на офицер от Държавна сигурност се появи в интернет. По това време Мекерето вече ръководеше НРС. Оказва се, че Мекерето е получило множество награди за убийства на граждани на ГДР. Това е първият и до момента единствен публично оповестен документ, в който се посочва убиец на граждани на ГДР. При това положение, обстоятелството, че германската служба е допуснала този човек с кървави ръце като офицер за връзка в Берлин, показва слабостите на германската служба. Разбира се, г-н Киров е бил отлично запознат с досието на Мекерето, но за дългогодишен офицер от Държавна сигурност като г-н Киров, дейността на Мекерето по времето на комунизма може да е само повод за похвала. Мекерето и до днес (2018 г.) ръководи Националната разузнавателна служба на България. Имаше няколко опита за отстраняването му, но мафията не позволява да бъде отстранен. Да не забравяме, че министър-председателят на България, също дългогодишен офицер от Държавна сигурност, има много по-дълъг и много по-кървав стаж в Държавна сигурност, в сравнение с Мекерето. В сравнение със споменатия министър-председател, Мекерето е като невинно дете от детска градина.

Преди две или три години изпратих писмо до президента на Германия Гаук, в което поисках публично разобличаване на Мекерето пред германското общество, тоест, пред хората, чиито майки и бащи той е убивал. Наместо това, Гаук прати писмото ми до посолството на Германия в София. Посланикът на Германия посети Главния прокурор на България. Главният прокурор извика Мекерето, който прекара един час в прокуратурата. В крайна сметка, Главният прокурор оправда Мекерето, а германското общество така и не разбра кой е убивал техните бащи и майки по времето на комунизма. За сметка на това, когато министър-председателят на България посещава Германия, всички медии показват как канцлерът Меркел го прегръща и той я прегръща с кървавите си ръце.

Когато през 2012 г. Мекерето беше представено по телевизията като нов директор на НРС, президентът на България Плевнелиев декларира, че Мекерето не е бил офицер от комунистическата Държавна сигурност. Една година след това, в едно интервю Мекерето

каза, че преди да бъде одобрен за директор на НРС, е говорил с президента Плевнелиев и лично му е казал, че е офицер от комунистическата Държавна сигурност.

Мекерето търпи критика и като професионалист. В едно интервю от 2013 г. Мекерето казва, че през януари 1990 г. е бил изненадан, когато е бил уволнен от Държавна сигурност и пренасочен в полицията. По това време той е вярвал, че Държавна сигурност ще го храни докато е жив. Става дума за януари 1990 г., два месеца след падането на Берлинската стена и два месеца след рухването на комунистическия режим в България. Изказването на Мекерето говори за патологично неразбиране на обществените процеси. Това говори и за непознаване на работата на Държавна сигурност. Пет години преди това българската Държавна сигурност беше вече формирала новите партии, които ще управляват, след като Държавна сигурност бъде закрыта. Разпределени бяха и местата за бъдещите управляващи – президенти, министър-председатели, партийни ръководители, бизнесмени. Що се касае до първия демократично избран президент на България Желю Желев, аз лично чух още през 1982 г. че той ще бъде първият демократично избран президент. Каза ми го в сградата на ЦК на БКП един партийен функционер. В думите му имаше горчивина. Какви неща си позволяваха да говорят партийните функционери през далечната 1982 година!

За сравнение, мога да кажа един случай с мен от август 1988 г. През август 1988 г. бях във Варна. Искях да проведя разговор по телефона със секретарката на Йордан Йотов, който по това време беше член на Политбюро на Комунистическата партия по въпросите на образованието. Бях му пратил с писмо проект за нов закон за науката и образованието, в който заложих нови принципи – който има качества в науката, да върви напред, а който няма качества в науката, а само прислужва на властта, да не бъде допускан до науката. Искях да разбера дали г-н Йотов ще приеме тези идеи и се надявах да обоснова важността на предлагания подход, който считах за важен за оцеляването на комунистическата власт. Нямах телефон в жилището си. Един следобед в около 15 ч. на август 1988 г. отидох до Централната поща във Варна, която е в центъра на града, за да проведя разговора. Направи ми впечатление, че пред сградата на пощата и в градинката пред нея няма хора, с изключение на двама души пред входа на пощата. Това беше необичайно за това винаги оживено място в центъра на града и в разгара на туристическия сезон. На врата на

сградата на пощата двамата човека ме спряха. “Забранено е, кой те пусна?”, каза ми единият, но другият му каза, “Пусни го. Него чакаме.” Влезнах в пощата, която беше празна. В залата, където бяха телефоните обаче имаше опашка от чакащи пред кабините с телефони, осем до десет човека. Застанах на опашката, но чакащите любезно ме поканиха да ги прередея и да влезна да говоря. Първоначално отказах, защото не исках да ги пререждам, но те настояха и влезнах при телефоните. Всички телефонни кабинки бяха празни. Служителката на гишето ме покани да избира една телефонна кабина и да говоря в нея. Избрах една телефонна кабина, влезнах вътре и набрах номера на ЦК на БКП, като поисках след това телефонистката да ме свържат със секретарката на Йордан Йотов. Свързаха ме, но се оказа, че говоря със служителка на Държавна сигурност. Тя беше много любезна през цялото време на разговора. Говорихме за различни неща, които тук ще пропусна. Стана дума за обществените процеси в България. “Кога ще бъде закрит Комитетът за Държавна сигурност?”, попита ме служителката. Казах й, “След три години, тоест през лятото на 1991 г.” Служителката ми каза, “Това е точен отговор. Комитетът за Държавна сигурност ще бъде закрит след три години. Откъде знаеш това? Кой ти каза това?”. Казах й, “Никой не ми е казал. Просто анализирах хода на обществените процеси, отчетох възможните ускорения и забавяния и достигнах до този извод”. Трябва да отбележа, че този анализ се базираше главно на хода на събитията в СССР, защото България само следваше хода на събитията, при това под диктовката на руските другари. Този фрагмент е важен, защото показва, че през август 1988 г. хора от Държавна сигурност са знаели точно кога ще бъде закрит Комитетът за Държавна сигурност. По-точно, става дума за Григор Шопов, който се занимаваше с тези въпроси. Също така, този фрагмент показва, че по това време е било възможно, ако анализираме обществените процеси, точно да преценим кога ще падне комунизма и как след това ще се развият събитията, поне три години напред. Това противоречи на някои анализатори от ЦРУ, които говорят, че краят на комунизма не е можело да се предвиди. Може би те не са можели да предвидят хода на събитията, но това не означава че друг не може. Впрочем, Григор Шопов не се ръководеше от анализи, а от предсказания за бъдещето.

Втори пример. В края на август 1989 г. отидох до военното окръжие във Варна, за да се отпиша като офицер от запаса, защото такава беше процедурата. След това трябваше да се запиша отново във военното окръжие в Стара Загора, след като пристигна в Стара Загора.

В стаята имаше и един офицер от Държавна сигурност. Говорихме по някои въпроси, които ще пропусна. Офицерът настоя аз да продължа да бъда асистент по математика в университет във Варна. Казах му, “Сега сме август 1989 г. и до края на тази година ще паднат комунистическите режими във всички източно-европейски държави. Това е спектакъл, който аз чакам от години. Не мога да го пропусна. Трябва да го гледам по телевизията, а във Варна нямам телевизор. Трябва да отида в Стара Загора, за да гледам телевизия. Аз наричам този спектакъл “Есента на народите”. Надявам се, че този термин ще стане популярен в бъдещето. Ако стане дума, не забравяйте, че аз съм казал този термин още през август 1989 г.”. Офицерът от армията скочи и започна да ме ругае, но офицерът от Държавна сигурност му каза да се успокои и ме пусна да си ходя. Всъщност, българската Държавна сигурност знаеше графика за края на комунизма още през 1985 г., а може би и по-рано. В периода 1985-1989 г. ДС проведе мащабна работа за прехода към капитализма и неговото управление от ДС. През ноември 1989 г. с дворцов преврат, дирижиран от Москва, беше свален диктаторът Тодор Живков. В края на декември 1989 г. Григор Шопов беше пенсиониран, с което по същество поех ръководството на държавата. Започна времето на ДС в България. Григор Шопов управлява държавата до смъртта си през май 1994 г.

Президентът Плевнелиев беше некомпетентен по проблемите на Духовния свят. Той назначи Мекерето за директор на НРС и плати за това с екзекуцията на сина си. Новият президент на България Радев също е некомпетентен по проблемите на Духовния свят и е лесна жертва на Мекерето.

В Националната разузнавателна служба на България има много на брой почтени хора и добри професионалисти. Те са жертва на хората, които им дават заповеди. Поднасям съболезнованията си на тези достойни хора и ги уверявам, че тяхната добра работа няма да остане незабелязана.

Мекерето беше назначено от президента Плевнелиев, но по предложение на министър-председателя Борисов, който впоследствие стана пряк началник на Мекерето.

Специалният принос на Борисов за израждането на земната цивилизация е отбелязан с присъдената му награда “изрод на планетата за 2017 г.” Цел на наградата е да насочи вниманието на земните жители

към лице, отстраняването на което от политиката е необходимо за понижаването на нивото на изроденост на планетата. Виж

http://d-memoirs.tripod.com/fa_2017_monster.htm

Всъщност, наградата по-скоро би трябвало да бъде присъдена на Европейския съюз, без чиито усилия за легализиране на гангстерите, Борисов не би могъл да достигне до наградата. Впрочем, Европейският съюз е измежду фаворитите за наградата за изрод на планетата за 2018 г. и несъмнено би бил достоен лауреат.

По повод на наградата ще кажем две думи за лауреата.

След завършване на средното си образование през 1977 г. Бойко Борисов отива да учи във висшето училище на комунистическата Държавна сигурност. Според Уикипедия, издание на български език, Бойко Борисов прави стремителна кариера в Държавна сигурност – командир на взвод, рота, батальон. Причината за тази кариера е участието на Борисов в нелегалната престъпна организация ГЕРБ, създадена през 1965 г. от Григор Шопов, ръководител на комунистическата Държавна сигурност. Организацията ГЕРБ е създадена, за да обслужва семейството на диктатора Тодор Живков. Това е период, през който ГЕРБ избива над 300 000 български граждани, много от които с медикаменти, предизвикващи сърдечен или мозъчен удар, така че убийствата се представят като естествена смърт. От този период остава и до днес лидерството на България в световен мащаб като нацията с най-голям брой смъртни случаи поради сърдечни или мозъчни удари. Ръководените от Борисов отряди на Държавна сигурност участват в масови репресии срещу български граждани. Към края на комунизма Бойко Борисов е вече майор от Държавна сигурност. Тук за него възниква проблем. След края на комунизма държавните служители трябва да бъдат деполитизирани. Бойко Борисов не се колебае много. Той предпочита да се откаже от службата си, отколкото да напусне Комунистическата партия. На доблестното поведение на този партийен член комунистическият официоз “Работническо дело” посвещава специална статия. Аз четох навремето тази статия и тя ми направи впечатление. След като напуска службата си, Борисов се посвещава на изграждането на новата българска мафия, където постепенно става главен бос, какъвто е и до днес. След края на комунизма той работи известно време и като личен бодигард на комунистическия диктатор Тодор Живков, където е привлечен като доверен член на криминалната организация ГЕРБ.

През 2001 г. Симеон Сакскобургготски назначава Борисов отново на държавна служба, според слуховете, с подкуп, платен от мафията. Пак според слуховете, човекът, който е заемал длъжността, е убит от мафията за да се освободи мястото. На новата служба Борисов изгражда и нов образ – на антикомунист и борец с престъпността. Борисов използва новата си длъжност за да укрепя позициите си в мафията, като избива редица от конкурентите си в мафията. От този период са останали около 50 убийства на мафиоти от конкурентна на Борисов банда. Тези убийства са неразкрити и до днес. Впрочем, някои от мафиотите посочват Борисов като организатор на убийствата, а като цел на убийствата – овладяване на българската мафия.

През 2006 г. криминалната организация ГЕРБ се разделя на две крила – легално крило, което става политическа партия ГЕРБ и нелегално крило, което продължава да работи в пълна секретност. Борисов поема ръководството на легалното крило на ГЕРБ. За щастие на Борисов, неговата политическа кариера протича по времето на Станишев, който дълги години е ръководител на Българската социалистическа партия, бившата Комунистическа партия. Съсипването от Станишев на Българската социалистическа партия отваря широко вратите пред легалното крило на ГЕРБ. Отвръщението на българския народ към Станишев осигурява на ГЕРБ поредица от победи на изборите. Станишев и Борисов с общи усилия успяха да унищожат и съдебната система в България, така че днес България няма съдебна система. Беззаконието доведе до емиграцията на един или два милиона български граждани, превръщайки България в държавата с най-бързо намаляващо население в света. Преди около три години БСП най-сетне се отърва от Станишев, но кошмарът все още преследва българското общество и блокира усилията на БСП за по-добри резултати на изборите. Понастоящем Станишев е президент на Партията на Европейските социалисти и заместник-председател на Комисията по граждански свободи и правосъдие на Европейския парламент.

Европейските политици считат, че Борисов и Станишев не са сериозна опасност за Европейския съюз, но това е дълбоко погрешно мнение. Духовният свят премахна Съветският съюз заради криминалната дейност на хора като Борисов и Станишев. Като организация, легализираща гангстери, Европейският съюз е обречен. Съдбата на Европейския съюз ще бъде по-лоша от тази на Съветския съюз. Не само Европейския съюз ще бъде унищожен, но и гражданите

му ще бъдат унищожени. Напъните на ръководителите на Европейския съюз да легализират гангстери са смъртна присъда за Европейския съюз.

С Генчо Цветанов говорихме за причината за акциите на Григор Шопов, отнасящи се до мен. Генчо Цветанов ми каза, че знае за причината за тези акции, но не може да ми я каже. Все пак, Генчо Цветанов ми даде две или три упътвания, които обаче тогава аз не разбрах.

Завесата беше открената частично по-късно. През 2007 г. говорих с един сътрудник на НРС, който ми даде упътване по въпроса. Упътването е следното. През пролетта на 1981 г. бях в София и гледах една театрална постановка в един от софийските театри. Сътрудникът ми каза, че театралната постановка е създадена по поръчка на Държавна сигурност, която е написала сценария на спектакъла. Целта е била аз да видя спектакъла. “Защо трябва да видя спектакъла и какво ще произтече от това?”, попитах аз. “В постановката се говори за събития в миналото, в които и ти си участвал, а един от персонажите в постановката си ти. Държавна сигурност се е интересувала дали като гледаш постановката, ще си спомниш кой си ти. Държавна сигурност е направила извод, че ти не помниш кой си ти”. Постановката е “Озирис и Изида” на Театъра на ВИТИЗ. На афиша няма отбелязан автор. Автора на сюжета е Българската държавна сигурност. Режисьор е професор Сашо Стоянов. След този разговор се замислих и си спомних някои неща. След театъра, когато се прибирах с тролейбуса в жилището си, до мен дойде един офицер от Държавна сигурност, когото познавах от Стара Загора. Каза ми, че е дошъл от Стара Загора да ме види и започна настойчиво да ме пита различни странни неща за театралната постановка. Не разбрах нито какво ме пита, нито какво казва.

При разговора ни с офицера от НРС стана дума и за един филм от САЩ, който бях гледал в Стара Загора в един киносалон. Това беше някъде около 1995 до 2000 г. След края на прожекцията, при изхода на кинозалата един човек ме заговори и настойчиво ме попита дали си спомням това, за което се разказва във филма. Казах му, че за първи път гледам филма, така че няма как от по-рано да си спомням за съдържанието му. Филмът е “Старгейт” с участието на Кърт Ръсел. Същият филм гледах след време и в къщи по телевизията. Майка ми също го гледа. Тя посочи един от персонажите на филма и ми каза:

“Това си ти.” Казах й, “Лицето, който сочиш, умира в края на филма. Как може да съм аз? Аз не съм умрял.” Тя ми каза, “Ти не можеш да умреш. Ти си безсмъртен.” Майка ми понякога правеше странни изказвания, на които започнах да обръщам внимание едва през последните една-две години преди нейната смърт.

Едно упътване получих всъщност още през 1972 г., но не го разбрах, а и нямаше как да го разбера. Тогава бях студент по инженерни науки в София. Един ден за моя изненада проведох разговор с високопоставен служител на Държавна сигурност. Разговорът беше в кабинета на председателя на Градския съвет на София. Бях отишъл в Софийския градски съвет за една справка и бях поканен в кабинета на председателя. В кабинета ме чакаше един човек, който се оказа служител на Държавна сигурност. Този човек не се представи, така че не разбрах кой е. Двадесет години по-късно се изясни, че това е Григор Шопов, по това време председател на Комитета за Държавна сигурност на България. Впрочем, преди това той е бил известно време председател на Градския съвет на София, така че кабинетът му е известен от по-рано. Събеседникът ми предложи да получа подкрепа от Държавна сигурност. Тогава не знаех какво да кажа Няколко дни по-късно имах втори разговор. Проведе го мой близък приятел. “Трябва да дадеш отговор”, каза ми той. “Разбира се, би било добре да имам подкрепата на Държавна сигурност”, казах му, “Но нямам представа за какво става дума. Не мога да уточня становището си, ако не зная за какво става дума”. Приятелят ми каза, “Ти си жътварят. Ти ще хвърлиш сърпа. Сега ти си контролър, който извършва проверка. След тази проверка няма да има нищо. Не разбирам това, което ти казвам, но ти го казвам. Друго не зная.”. С това разговорът приключи.

През 1986 г. до 1989 г. бях във Варна. Един ден говорех с един от колегите ми от катедрата по “Математика” в Техническия университет. Той ми каза, “Ти си жътварят. Ти ще хвърлиш сърпа”. При разговорите ми със сътрудници на тайни служби, когато става дума за българските политици и какво бих направил с тях, аз казвам: “Секирата”. Понякога ме поправят като казват: “Сърпа”. Това ме озадачаваше. Накрая, след време, през около 2011 г., и този въпрос се изясни.

Имаше и изказвания, които по-скоро ме объркваха. Един ден през 1988 г. влезнах в магазин за плодове във Варна, по-скоро да

погледам, защото нямах пари. Видях един неизвестен плод и се зачудих какъв е този плод. До мен стоеше един човек, който ми каза, “Този плод е киви”. Казах му, “За първи път чувам тази дума. Не съм чувал досега за такъв плод.” Той ми каза, “Ти си създал този плод, но си забравил. Този плод е много полезен. Купи си го”. Казах му, че нямам пари и излезнах от магазина.

В началото на осемдесетте години в България беше прожектиран филмът на Франсис Форд Копола “Апокалипсис сега”. В Стара Загора беше поставен един голям плакат, разположен на входа на градската градина, която е в центъра на града, откъдето често минавах. Там не се поставяха плакати и след две или три седмици плакатът беше махнат. Един ден, минавайки покрай плаката, спрях до него и се загледах. До мен спря един човек и ми каза: “Ти ще ръководиш апокалипсиса и всичко след него”. Казах му: “Това е филм. Апокалипсисът е измислица. Апокалипсис няма да има”. “Не, апокалипсис ще има.”, каза убедено човекът. Човекът изглеждаше нормален, но казаното от него беше безсмислено и си тръгнах. Когато се прибрах, казах на родителите си: “Говорих с един човек, който изглежда нормален, но приказва безсмислени неща. Той каза, че ще има апокалипсис”. Майка ми каза: “В библията има писано за апокалипсис”. Казах й, “Всичко, писано в библията, са абсолютни безсмислици”. Скоро забравих за тези разговори.

По това време нямах пари и реших да продам нещо. Поисках от баба ми да ми подари една библия и като отидох в София, я занесох в антикварния магазин, който беше на бул.Витоша, до къщата, в която живеех. Продавачът огледа библията и ми каза: “Първите страници на библията липсват, но това не е важно. За теб са важни последните страници. Прочети последната глава, особено края, и пак ела.”. Казах му, “Нямам никакво намерение да чета глупости. Защо трябва да идвам още веднъж? Ако решите да купите книгата, платете ми, защото нямам пари”. Продавачът ми плати, но останах в недоумение от казаното от него.

Окуражен от покупката, при следващото ми посещение в Стара Загора пак отидох при баба си и пак успях да получа от нея още една библия. Но тя ми каза, че вече няма библии и няма да може да ми даде още една. В София реших да не посещавам отново продавача, който ме караше да чета библията и отидох в друг магазин. Продадох библията в антикварния магазин, който е на ул.Граф Игнатиев, до

площад Славейков. На входа на магазина ме чакаше неприятна изненада. Там стоеше един милиционер в униформа с пагони на редник, който ме спря. Казах си, “Как успяха да научат, че ще продавам библия и как вече успя да пристигне милиционер.” Но милиционерът беше по-скоро угрижен и нямаше намерение да ме арестува. Каза ми, “Ти трябва да прочетеш библията”. Казах му, “Вие не знаете ли, че в България библията е забранена. Освен това, аз вече нямам библия. Продадох я и нямам друг екземпляр. Вие милиционер ли сте? Какъв чин имате?” Милиционерът ми каза, че е полковник, което ме учуди. Но тъй като ми каза, че не съм арестуван, аз побързах да се оттегля, без да го питам защо трябва да прочета библията. Този странен епизод се изясни след години. Милиционерът, който ме караше да прочета библията, беше Григор Шопов, председател на Комитета за Държавна сигурност на България.

Контактите ми с Държавна сигурност и нейните наследници са отделна тема, която в този ръкопис няма да бъде разисквана. Ще отбележа, че след 1972 г. Григор Шопов реши, че не трябва да ми обяснява моята мисия. През 1994 г. Генчо Цветанов ми каза, че Григор Шопов е решил да не ми казва нищо за мисията ми и е спазил решението си до смъртта си. Поради тази причина аз обаче дълго време не разбирах причината за акциите на Държавна сигурност.

Биографията на Григор Шопов е тясно свързана с тази на Тодор Живков. Преди комунизма Тодор Живков и Григор Шопов са сътрудници на шефа на полицията Гешев, като Тодор Живков е внедрен в комунистическата партия като таен полицейски агент. По това време Григор Шопов е богат селянин, селски кулак, предан на фашистката власт. След като през септември 1944 г. Червената армия влиза в България, двамата се ориентират към новата власт. Тодор Живков израства в партията и става ръководител на БКП в София. Григор Шопов е назначен от Тодор Живков в градския съвет в София. През 1956 г. Хрушчов търси в България хора, които да оплюят Сталин. Вълко Червенков, ръководител на партията и държавата по това време, отказва. Тодор Живков и другарите му от фашистката агентура охотно се съгласяват. За тях това е двойна печалба. Те ще плуят Сталин, когото ненавиждат, а освен това ще поемат управлението на партията и държавата. В периода от 1956 г. до 1962 г. обаче старите комунисти все още имат силни позиции в България. Тодор Живков се страхува да не бъде арестуван като фашистки агент и през тези шест

години не влиза нито веднъж в сградата на Министерския съвет. През 1962 г. на конгреса на партията Тодор Живков успява да отстрани старите комунисти. Фашистката сган поема цялото управление на България и това продължава до 1989 г.

Отстраняването на старите комунисти става с активната подкрепа на Държавна сигурност. През 1960 г., две години преди фашистката сган да поеме цялото управление на България, Тодор Живков е успял да назначи Григор Шопов за заместник-министър на МВР, отговарящ за Държавна сигурност. Григор Шопов ръководи комунистическата Държавна сигурност от 1960 г. до смъртта си през 1994 г. В Държавна сигурност има още няколко фашистки агенти, поставени от Тодор Живков на ръководни длъжности. Остава обаче опасността все пак Тодор Живков да бъде изобличен като фашистки агент. Необходима е организация, която да пази и защитава Тодор Живков и семейството му срещу комунистическата Държавна сигурност. През 1965 г. Григор Шопов започва създаването на такава организация. Тази организация се нарича ГЕРБ. Моят първи контакт с Григор Шопов е през 1965 година, а през 1973 година по разореждане на Григор Шопов аз получих покана да стана член на ГЕРБ.

Няколко месеца преди края на комунизма в България, списание “Жената днес”, по онова време българско списание с голям тираж, публикува фотография, направена през 1943 г., на която бяха трима души - двама висши фашистки началници, а до тях с пушка Тодор Живков като техен бодигард. Аз видях фотографията в списанието и я проучих внимателно. Впоследствие разбрах, че този брой на списание “Жената днес” е бил конфискуван и унищожен по заповед на Тодор Живков. Фотографията е публикувана в списанието по заповед на главния редактор на списанието, една еврейка, съпругата на Станко Тодоров, по това време председател на българския парламент. Очевидно еврейката е решила, че истината за фашистката дейност на Тодор Живков трябва да излезе наяве.

През 2017 г. аз изпратих писмо до президента на Русия Путин, с което апелирах руски медии да препечатат фотографията от списание “Жената днес”, за да може българската и световната общественост да научи за сътрудничеството на Тодор Живков с фашистите по време на Втората световна война и преди нея. Това би отворило очите и на руския народ за сътрудничеството на съветските ръководители с

българските фашисти. Очевидно днешните ръководители на Русия не искат да отворят очите на руския народ.

В мемоарите си “Председателят на КДС разказва”, публикувани през 1993 г., бившият министър на вътрешните работи Ангел Солаков отбелязва: „Григор Шопов е отговорен за създаването на свръхсекретна организация, която е пряко подчинена единствено на първия секретар на ЦК на БКП Тодор Живков.“

В сайта <http://desebg.com/-a-/108--2->, посветен на българската Държавна сигурност, има статия от Христо Христов, в която се цитира генерал Ангел Солаков. Генерал Солаков казва:

„В България извън ръководството на министерството действаше друга организация, подчинена на първия секретар на ЦК на БКП. Тази свръхсекретна организация по всяка вероятност е била създадена през 1969 г. от Григор Шопов, по поръчение на Тодор Живков и е действала само с негово разрешение.“

Генерал Солаков, както и авторът на статията Христо Христов, не казват името на организацията, за която говори Солаков. Името на организацията е ГЕРБ. Възможно е това име да не е публикувано още в интернет, освен в този ръкопис. Не са известни и публични данни за тази организация, освен дадените от мен в този ръкопис. Аз съм добре запознат с тази организация, защото през септември 1973 г. беше направен опит да бъда вербуван за член на организацията. Говорихме с двамата ми вербовчици в течение на няколко часа. Голямата част от времето беше посветена на описанието на организацията, която по това време, според моите вербовчици, наброяваше пет хиляди членове, работещи във всички сфери на обществото – органи за сигурност, прокуратура и съд, медии, банки, висши училища, научни и финансови институти, болници и така нататък. Запознат бях с привилегиите, които имат членовете на организацията. Единият вербовчик беше жена, която по това време беше народен представител в Народното събрание на България. Другият вербовчик беше мъж, известен спортист. По време на разговора ни, който продължи един ден, до нас не се доближиха други хора. Приключихме разговора, без да дам отговор. Впоследствие два или три пъти бях приканван от мъжа да дам отговор. Отговор така и не дадох.

Една от причините тази свръхсекретна организация да остава свръхсекретна и до днес, е тази, че ако един човек откаже да стане член, бива убит. Предполагам, че аз съм единственият, който е

изключение от това правило. Очевидно това се дължи на заповед на Григор Шопов, създателят и ръководителят на организацията. Единият ми вербовчик, мъжът, знаеше, че не съм ставал член на организацията, което разбрах от негови подканвания, години след това, да дам отговор. Другият ми вербовчик, жената, вярваше, че съм станал член на организацията. Разбах това, когато ми се наложи да я помоля за една услуга, три или четири години след опита за вербоването ми. Тя ме насочи да се обърна към организацията ГЕРБ и вярваше, че аз зная към кого конкретно да се обърна. Видях тази жена отново един или два месеца след края на комунизма. Срегнахме се на един митинг срещу комунизма, наскоро след края на комунизма в България. Тя вярваше, че аз съм член на ГЕРБ. Попитах я защо вярва, че съм член на ГЕРБ. Тя ми каза: “Защото си жив.” От по-нататъшния ни разговор тя започна да подозира, че не съм член на ГЕРБ и видях ужас в очите ѝ.

Организацията ГЕРБ няма идеология. Тя служи на Тодор Живков и неговото семейство, а също така подкрепя членовете си. Най-точно е организацията ГЕРБ да бъде класифицирана като мафия. През 2006 г. от организацията се отдели легално крило, наречено политическа партия ГЕРБ, така че оттогава организацията има две крила - легално и нелегално. Счита се, че до 1995 г. организацията ГЕРБ е убила около 300 хиляди български граждани. Основният метод е използване на отрови, предизвикващи сърдечен или мозъчен удар. По този начин смъртта на хората се представя като естествена смърт. Последниците са известни. Вече от много години България е на едно от първите места в света по сърдечни и мозъчни удари на глава от населението. В някои случаи се използват и автомобилни катастрофи. ГЕРБ разполага със специален отдел, който може да организира автомобилни катастрофи.

През средата на 2006 г. аз изпратих писмо до председателя на Европейската комисия Барозо с описание на дейността на ГЕРБ. По това време легалното крило на ГЕРБ още не беше формирано. В писмото се казваше, че Европейската комисия трябва да разследва организацията ГЕРБ и да разследва смъртта на президента на Турция Тургут Йозал за евентуална връзка с организацията ГЕРБ. Получих бодряшко писмо-отговор от Барозо, в което той декларира, че ще се бори с престъпността. От 2006 г. досега Европейската комисия не е направила нищо по въпроса.

През 1991 г., по времето на престоя ми в САЩ, говорих с офицер от ЦРУ. Стана дума за ГЕРБ. Офицерът беше добре запознат с ГЕРБ. Той описа организацията като зловеща организация, извършваща масови убийства.

През 2017 г. изпратих писмо до президента на Русия Путин с искане руснаците да разтурят организацията ГЕРБ. Отговорът на Путин беше посредством посланика на Русия в София. Посланикът на Русия заяви на пресконференция в София, че борбата с престъпността в България трябва да се води от Европейския съюз.

Заслугите на Григор Шопов са оценени от Тодор Живков, който го прави председател на Комитета за Държавна сигурност. Григор Шопов е дясната ръка на диктатора в Държавна сигурност в периода от 1960 г. до ноември 1989 г. Двамата се срещат редовно поне един път седмично, като разговорите им обикновено продължават целия ден. През ноември 1989 г. с дворецов преврат, дирижиран от Москва, диктаторът е свален от власт. Григор Шопов поема властта в България, като сам става диктатор до смъртта си на 27 май 1994 г. Известно е изказването на Григор Шопов от ноември 1989 г., “Досега работихме за партията, сега ще работим за себе си.”. През периода от ноември 1989 г. до май 1994 г. Григор Шопов ръководи България, като се опира на два инструмента – Държавна сигурност и ГЕРБ. Агенти на тези организации са поставени да управляват България. Григор Шопов има малък кръг от лични агенти, които самият той ръководи. Сред тях са президентът на България Желю Желев и министър-председателят Беров.

Трябва да се отбележи, че макар че Григор Шопов дължи кариерата си на Тодор Живков, той беше нелоялен към Тодор Живков, що се касае до контактите си с Духовния свят. Григор Шопов пазеше в тайна тези контакти само за себе си. Това доведе до тежки последици за диктатора, включително екзекуцията на дъщеря му. Григор Шопов предпочете да жертва дъщерята на диктатора, за да запази в тайна контактите си с Духовния свят. Григор Шопов криеше контактите си с Духовния свят и от Москва. Григор Шопов пазеше в тайна тези контакти, което доведе до тежки последици за руснаците, включително края на комунизма и разпадането на СССР. В крайна сметка, Григор Шопов също беше екзекутиран от Духовния свят.

Управлението на България от фашистката сган през периода от 1962 г. до 1989 г. имаше фатални последици за СССР. Духовният свят проведе операция за отстраняването на комунистическите режими в държавите от Варшавския договор. В тази операция Горбачов е една от пионките, с управлявано от Духовния свят мислене.

Днес фашистката сган от ГЕРБ е гробокопач на Европейския съюз. Аз не плача за Европейския съюз. Европейският съюз доказва, че не е в състояние да се самозащити от фашистката сган от ГЕРБ.

През януари или февруари 1979 г. бях на театър. В театралната зала до мен седнаха две млади жени, на около 22 до 25 години. Едната ме заговори и каза, че се казва Гетова. “Ние искаме да ни помогнеш, когато се върнеш там”, каза ми тя. Известно време дискутирахме какво е това “там”. Накрая аз нищо не разбрах, освен това, че това “там” е много далеч. След като разбра, че не можем да имаме разговор, защото не зная какво е това “там”, по заповед на Гетова двете жени напуснаха театралния салон. Когато видях че си тръгват, аз ги поканих да останат и да гледат представлението, но те мълчаливо отклониха любезната ми покана. Очевидно Гетова беше пратена от Григор Шопов, който вече от много години ме следеше нон-стоп, като аз няхах представа за причината за това следене. От днешна гледна точка това “там” е Духовният свят. Разбира се, по това време аз няхах абсолютно никаква представа за Духовния свят и дори през ум не можеше да ми мине, че такова нещо може да съществува. Междувпрочем, претенция да ги подкрепя, когато отида “там”, изявиха след години и хора от Сикрет сървис на САЩ, само че тогава те вече използваха термина “Spiritual World”. За любознателния читател ще уточня, че претенцията им беше отхвърлена.

Гетова говореше и за това, което ще се случи, след като се върна от “там”. Тя обаче нямаше представа какво конкретно ще се случи. Много години след това една японка ми каза, че това никой на планетата няма да го знае, докато не настъпи момента. Гетова изглежда считаше, че преди да се върна от “там”, няма да има сътресения. Но начинаей от 1973 г. Духовният свят започна систематично да се намесва в земните дела. Роботи-убийци, идващи от Духовния свят, ексекутираха много хора. Людмила Живкова беше ексекутирана. Григор Шопов също беше ексекутиран. Променено и управлявано беше мисленето на много хора, пример за което е операцията на Духовния свят за края на комунизма, разпадането на

СССР и обединението на Германия. Американците и германците не разбраха тези събития. Те си ги представиха като свое достижение, което открива пред тях възможността да безчинстват. В последните години десетки, може би стотици пъти, бъдещето беше променяно с предсказания за бъдещето и с екипи от хора, променящи бъдещето съгласно предсказанията. Тази необичайна активност на Духовния свят е предвестник на бъдещите промени.

По повод на проблем, отнасящ се до научните ми изследвания, в някъде около 1980 г. аз посетих ЦК на БКП, където говорих за проблема си с един служител. “Защо не отидеш при Иван Михайлов?”, каза ми служителят. Това ме изненада. По това време армейският генерал Иван Михайлов, член на Политбюро на ЦК на БКП, отговаряше за българската армия. Освен това, той беше много стар и едва ли се занимаваше с някаква работа. Беше нелогично Иван Михайлов да се интересува от мен. Казах това на служителя. Той настоя да отида при Иван Михайлов, но счетох, че нещо бърка и не отидох. През 2014 г. в едно интервю Иво Лозенски отговори на въпрос за връзките на екстрасенса Слава Севрюкова с българските власти. “Имаше само един човек, който контактуваше с нея”, каза Иво Лозенски, “Това беше Иван Михайлов”.

Казаното от Джонсън изясни причината за искането на Григор Шопов до руснаците за кредитната карта. Според Джонсън, Григор Шопов през лятото на 1990 г. вече е бил болен и силно уплашен, се е стремил да спре болеста или поне да намали болките. За целта той е накарал служителката си да ме пита по телефона какво искам. Григор Шопов е интерпретирал казаното от мен по време на разговора ми с неговата служителка като мое искане за кредитна карта “Виза”. Григор Шопов е считал, че аз няма да приема кредитна карта от българската Държавна сигурност, но ако американците ми я предложат, то аз ще приема. Тъй като всъщност той ми дава кредитната карта, то Григор Шопов се е надявал, че това ще бъде отчетено от Духовния свят като негов принос и поне ще намали болките му. По това време Григор Шопов добре е знаел, че Духовният свят знае какво мисли и какво прави всеки човек и е бил убеден, че каквото и да направи, Духовният свят ще го научи и ще го отчете. Този разговорът ми, при който беше сменена телефонната линия е накарал Григор Шопов да иска от руснаците да използват свой агент, който да ми предложи кредитна карта “Виза”.

Както казах, смяната на телефонната линия, когато набера някой номер, беше често явление. През 1994 г. г-н Генчо Цветанов ми каза, че лично Григор Шопов е измислил този метод. Според виждането на Григор Шопов, по този начин трябва да бъде осигурен начин аз да говоря със служителите на Държавна сигурност. По-добър начин г-н Шопов не е могъл да измисли. Обстоятелството, че със смяната на телефонната линия ми се пречи да проведа разговора, който искам да проведа, очевидно не е дошло на ум на г-н Шопов. При почти всички смени на телефонната линия аз не можех да разбера, че линията е сменена, тъй като служителите на Държавна сигурност не казваха, че телефонната линия е сменена. Така че разговор не можеше да се получи. Единственото, което можеше да се получи, беше недоразумение.

Все пак, беше странно, че има такова разминаване между това, което аз казах и това, което г-н председателят е решил, че съм казал. След разговора ми аз реших, че телефонната линия пак е била сменена. За моя изненада, през 1994 г. научих друго. През 1994 г. с Генчо Цветанов обсъдихме разговора ми. Според Генчо Цветанов, телефонната линия не е била сменена, а съм набрал телефонен номер на Държавна сигурност. Това ме учуди и казах на г-н Генчо Цветанов, че съм набрал телефонен номер на консулския отдел на посолството на САЩ. Г-н Генчо Цветанов ми каза, че телефонния номер, който жената ми е дала през юни 1990 г. пред консулския отдел, е телефонен номер на Държавна сигурност и жената, която ми го е дала, е от Държавна сигурност. Според Генчо Цветанов, телефонният номер ми е бил даден, за да се обадя на Държавна сигурност.

При първото ми обаждане, веднага след като получих пред консулския отдел телефонния номер, служителите на Държавна сигурност не са били готови, но след това са чакали близо два месеца обаждането ми.

Изясни се и откъде е била тълпата от хора пред консулския отдел. Според г-н Генчо Цветанов, тези хора са сътрудници на Държавна сигурност, които са били там, за да има опашка и за да чакам, докато жената да ми даде телефонния номер. Изясни се защо след като получих телефонния номер всички тези хора внезапно изчезнаха.

Казах на Генчо Цветанов, че жената не ми е казала, че телефонния номер е на Държавна сигурност и че ако Държавна сигурност е искала да говори с мен е трябвало да ми кажат. Според Генчо Цветанов, една от причините г-н председателят да мисли, че зная с кого говоря, е обстоятелството, че съм набрал номер на Държавна сигурност. Г-н председателят е решил, че аз зная с кого говоря и че исканията ми са отправени към Държавна сигурност.

Сагата с телефонния номер продължи в САЩ. Телефонният номер, който ми даде служителката на Държавна сигурност беше записан в бележника ми. Още на летището при пристигането ми в САЩ Джонсън е пребъркал багажа ми и е намерил телефонния номер. През февруари 1991 г. Джонсън ми каза, че телефонният номер е личен номер на Григор Шопов. Казах му, че това е добре и ще се обадя на Григор Шопов. Джонсън обаче ми каза, че бележникът ми вече го няма в багажа ми. След време се оказа, че ЦРУ са прибрали бележника ми. Около една година след пристигането ми в САЩ се появи офицер от ЦРУ, който ме пита за бележника ми. Казах му че е изчезнал и се чудя кой то е взел. По това време аз вече бях забравил и за телефонния номер, и за бележника.

Попитах Генчо Цветанов кога председателят е отправил искането си до руснаците да зангажират руски агент в ЦРУ с кредитната карта. Генчо Цветанов каза, че председателят е отправил искането си на следващия ден след телефонния разговор. Впоследствие, поради казаното от мен в къщи няколко дни след разговора, че “Държавна сигурност пак е сменила телефонната линия”, г-н председателят се е усъмнил, че не съм знаел с кого говоря, но вече е било късно.

Казах на Генчо Цветанов, че всички тези недоразумения около телефонния разговор са измислени от Духовния свят с цел да излъже председателя и той да предаде на американците Олдрич Еймс. Казах на Генчо Цветанов,

“В крайна сметка, г-н председателят поднесе Олдрич Еймс на американците на тепсия. Това е уредено от Духовния свят като второ и допълнително наказание за г-н председателя за това, че г-н председателят не е изпълнил договора. Първото наказание е болестта на г-н председателя.”

Г-н Генчо Цветанов каза, че това е така. Ще отбележа, че всъщност за кредитна карта се говореше още преди въпросния телефонен разговор. Още преди телефонния разговор г-н Харис ми каза, че ще получа кредитна карта. Считам, че Духовният свят предварително е казал нещо по въпроса, или както казваме, това е предсказание за бъдещето.

Има един фрагмент, който може би е редно да спомена. Когато говорихме с Генчо Цветанов през 1994 г. за това как американците са разбрали за описания по-горе телефонен разговор, аз му казах, “Очевидно американците са подслушали и записали телефонния разговор. Предполагам, че г-жа Джийн е пратила на г-н Харис запис на разговора. Затова г-н Харис ме пита нещо за кредитна карта.” Г-н Генчо Цветанов ме поправи като ми каза, “Г-н Харис те е питал за кредитната карта преди разговора ти по телефона. Това е предсказание за бъдещето.” През 1997 г. Фогарти от ЦРУ ми каза, че американците са знаели за историята с кредитната карта и за това, че руски агент в ЦРУ ще ми предложи кредитната карта преди разговора ми по телефона.

В този ръкопис на няколко места става дума за Генчо Цветанов, един от близките сътрудници на Григор Шопов, особено през последните години преди смъртта на Григор Шопов. Генчо Цветанов стоеше до леглото на Григор Шопов в последните месеци от живота на г-н Шопов. Изпълняваше мисии, възложени му от Григор Шопов и се разпореждаше от името на Григор Шопов.

При наш разговор през 1994 г. Генчо Цветанов за моя изненада започна да ми говори за живота и смърта на Людмила Живкова, дъщеря на комунистическия диктатор Тодор Живков. Генчо Цветанов ми каза една изненадваща версия за живота и смърта на Людмила Живкова. Според Генчо Цветанов, версията, която той ми казва, е версията, която му е казал Григор Шопов на смъртния си одър. Според версията, Людмила Живкова не е умряла от естествена смърт. Тя е била убита.

В периода от септември 1973 г. до март 1974 г. бях в Школата за запасни офицери в Плевен. В края на декември 1973 г. школниците бяхме пуснати в домашен отпуск и аз се върнах за два-три дни в Стара Загора. Там срещнах една сътрудничка на ГЕРБ, която ме разпита дали не съм ходил през ноември 1973 г. в София. Казах й, че не съм

ходил и че не е било възможно да съм ходил в София, тъй като съм бил през цялото време в казармата в Плевен, а освен това не е имало за какво да ходя в София. През февруари 1974 г. имах едно заболяване и бях изпратен в София, във военна болница. В кабинета в болницата, който посетих, обаче нямаше лекар, а офицер от Държавна сигурност. “Защо през ноември 1973 г. си идвал в София и какво си правил тук? Ти си участвал в катастрофа, която е станала в София по това време”, каза ми той. Казах му, че съм бил през цялото време в казармата в Плевен. Извън казармата съм бил само веднъж за не повече от три часа по време на клетвата и през това време съм бил в Плевен. Разбира се, това беше добре известно на офицера. Тези въпроси ме озадачиха. Попитах офицера за каква катастрофа става дума, но той отказа да ми каже. Смисълът на тези въпроси разбрах повече от двадесет години по-късно. Така или иначе, това бяха въпроси, които са лишени от смисъл, защото Държавна сигурност ме следеше и прекрасно знаеше, че през ноември 1973 г. не съм ходил в София. Въпросите бяха лишени от смисъл най-вече заради това, че мое посещение в София не беше необходимо, за да се случи катастрофата, за която говореше офицерът от Държавна сигурност.

С академик Азаря Поликаров ме свързваше дългогодишно близко приятелство. Прекрасен и благороден човек, на когото съм задължен за голямата подкрепа, която ми оказваше в течение на много години. В първата моя научна статия, публикувана през 1977 година в списание “Доклади на Българската академия на науките”, в края на статията аз изказвам благодарност на двама души. Единият от тях е академик Поликаров. В началото на 1981 г. заедно с академик Азаря Поликаров бяхме в центъра на София, близо до ЦУМ. Академик Поликаров трябваше да отиде по работа до Комитета за култура, сградата на който беше наблизко, а аз трябваше да го чакам, докато се върне. По това време ръководител на Комитета за култура беше Людмила Живкова. Когато Поликаров се върна, той ми каза нещо което ме изненада, “Людмила Живкова иска да те види. Аз ще те заведа до входа на сградата на Комитета за култура, а оттам един служител ще те заведе при нея. Можем веднага да отидем”. Казах му, “Аз не познавам Людмила Живкова. Учудвам се, че тя знае за съществуването ми. Аз се занимавам с наука, а тя ръководи културата. Това са две различни области и няма причина тя да се интересува от мен. Няма да отида при Людмила Живкова. Тя принадлежи на каста, която досега е била срещу мен.”. С това разговорът ни по тази тема

приключи. Това беше погребален звън за Людмила Живкова, но тогава аз това не го знаех. Впоследствие тя е започнала да ръководи науката, за да премахне аргумента ми, че не ръководи науката в България. Съобщението за нейното ръководство на науката обаче беше публикувано за първи път в некролога ѝ.

Имаше и други странни неща по това време. Един ден случайно минавах покрай сградата на Народното събрание в София. Един офицер ме извика и ми любезно ми каза, че ако искам мога да говоря с някого в сградата на Народното събрание. Те знаели за мен и ме очаквали. Той щял ме заведе при когото е необходимо. Не разбрах въобще какво има предвид офицера. Казах му, “Бъркате ме с някого. Не разбирам какво говорите. Аз минавам случайно покрай сградата и не се каня да говоря с никого”. След това се отдалечих от сградата, тъй като по времето на комунизма не беше безопасно човек да се мотае там. Друг странен случай имаше в сградата на ЦК на БКП. Трябваше да посетя служител от отдел “Наука и образование”. Пуснаха ме вървя без придружител по етажите, което беше странно. Загубих се в голямата сграда с объркани коридори и близо петнадесет минути се шляех по етажите, докато накрая видях един човек, който ми посочи къде е асансьорът, който трябва да ползвам. След като слезнах на първия етаж, за моя изненада милиционерът, който беше до асансьора, ми каза, “Сега е моментът да посетиш човек от втория етаж. Той те чака. Ако искаш, ще те заведат при него.”. Това ме учуди. Казах му, “Не зная какво имате предвид. Аз не зная кой е на втория етаж. Искам да си ходя”. Пуснаха ме да си ходя. Кой е бил тогава на втория етаж и досега не ми е ясно. Сега е известно, че там е бил кабинетът на диктатора, но предполагам, че е имало и кабинети на членове на политбюро. Един подобен случай е с главния редактор на популярния по онова време вестник “Антени”. Впоследствие чух, че този човек е генерал от Държавна сигурност. Един ден вървах по улицата в центъра на София. Той дойде до мен и ме заговори, като искаше да ме води в сградата на ЦК на БКП при някого си. Помислих си, че се е припознал и отказах да говоря с него.

През 1981 г. бях в София, където държах изпит по от докторската ми програма. През юни трябваше да се върна в Стара Загора. Купих си билет за влака, както винаги за експреса, който тръгваше от София в около 4 часа следобед. Половин час по-рано отидох на гарата, намерих влака си и седнах в купето си на мястото си, посочено в билета. Постоях около десет минути и ме осени мисълта, че нещо не е наред.

Не видях други хора във влака или на перона. Помислих, че съм сбъркал влака. Слезнах от влака и на празния перон в далечината видях мъж и жена. Отидох при тях и ги попитах къде е влака за Стара Загора. Те ми посочиха същия влак. Казах им, че няма хора и нещо не е наред, но те ми казаха да седна в купето си и да чакам. Увериха ме, че влакът ще тръгне по разписание. Седнах в купето и съм задрямал. Когато се събудих, влакът беше тръгнал. В купето до мен седеше млада жена, до нея друг мъж, а срещу него седеше трети човек.

Спътниците ми искаха да говоря с тях, което ме учуди. Говорихме до Пловдив, където моите спътници слезнаха от влака, а аз продължих до Стара Загора. Всъщност, говореше само човекът, който беше на седалката срещу мен в купето. Този човек говореше от името на тримата. Жената и човекът до нея не ми казаха нито дума през целия път. Няколко пъти двамата мъже тихо си говореха, така, че да не ги чуя. Моите събеседници не ми казаха имената си. Не разбрах кои са и ги третирах като пътници, които говорят странни неща. Не разбрах защо говорят странни неща.

Човекът ми каза, “Ще умре млада жена. Сега тя е жива, но скоро ще умре. Ти не си я виждал лично, но си чувал за нея. Ние искаме да предотвратим смъртта ѝ, но не можем да направим това. Ти можеш. Затова дойдохме при теб.” Човекът обаче отказа да ми каже името на тази жена. Не ми казаха откъде знаят, че тази жена ще умре. Попитах ги кой ще я убие. Ще пропусна отговора на този въпрос, както и по-нататъшните обсъждания на тази тема. Може би след време любознателният читател ще разбере каква е пропуснатата част.

Обсъдихме и редица други теми, които засега ще пропусна.

Когато стигнахме Пазарджик, влакът премина без да спре на гарата. Направи ми впечатление и това, че на перона на гарата нямаше нито един човек. Това беше странно, но си го обясних с промяна в разписанието. Във вагона ни също нямаше хора.

Минаха десет години и нещата започнаха да се изясняват. Човекът до жената беше Григор Шопов, по това време председател на Комитета за Държавна сигурност. Жената до мен беше сътрудник на Звеното за контакти с Духовния свят. Човекът срещу мен, който водеше разговора, беше приближен на Григор Шопов, вероятно офицер от ДС.

Звеното за контакти с Духовния свят е включвало много хора, но по времето на комунизма заповеди лично от Григор Шопов са

получавали около десет човека. Главната квартира на Звеното е в Стара Загора. Григор Шопов често посещаваше Звеното в Стара Загора и хора от МВР и ДС знаеха това. Аз предполагам, че по времето на комунизма членовете на Звеното са били от ДС или от МВР, но когато говоря със служители от тези служби за Звеното, те винаги казват, че по времето на комунизма хората в Звеното не са били от техните служби. Възможно е по времето на комунизма част от звеното да е било от ГЕРБ. Звеното беше подчинено само на Григор Шопов. Диктаторът не знаше за дейността на Звеното. Той разбра за тази дейност едва след края на комунизма. Очевидно някой му е казал, в нарушение на заповедта на Григор Шопов. През годините аз ги виждах членове на Звеното много пъти и започнах да запомням някои от тях. Те се движеха с мен в градовете, в които отивах да живея. Веднъж говорих по телефона с една жена от тази група. Питах я в кой град живее. “Аз нямам град. Аз живея в града, в който ти живееш”, каза ми тя. Григор Шопов също се появяваше един-два пъти годишно пред мен, но така и не разбрах кой е той и каква е длъжността му. Във вестниците по времето на комунизма не се споменаваха за председател на Комитета за Държавна сигурност и аз започнах да мисля, че комитетът няма председател, а се ръководи лично от диктатора.

За главната квартира на Звеното в Стара Загора аз чух няколко пъти. За първи път чух за главната квартира през пролетта на 1986 г. Един мой познат ме покани да го придружа при негово пътуване до Стара планина. Пътувахме с неговата лека кола. Пристигнахме до комплекс от сгради в планината, близо до Велико Търново. След пристигането ни вечеряхме в голяма зала в една от сградите. По едно време група от много хора, около петдесет човека, влезе в залата и се нареди на една дълга маса срещу мен. Направи ми впечатление, че те не говореха помежду си. След малко при мен дойде един човек, посочи ми един човек от групата и ми каза, че трябва да говоря с него. Тъй като човекът беше далеч от мен, не можах да го видя добре. Отказах и се прибрах в стаята, определена ни за спане. След малко дойде пак същия човек и ми каза че човекът, който иска да говоря с него, чакал да отида при него в съседна стая. Покани ме да отида при него. Ставаше дума за Григор Шопов. Пак отказах. На следващата сутрин се прибрахме с моя познат в Стара Загора. Два или три дни след това срещнах в Стара Загора моя познат на улицата. Той ми каза, че Григор Шопов след посещението си в комплекса до Велико Търново е отишъл в Стара Загора. Помислих, че в Стара Загора Григор Шопов е посетил

сградата на МВР, но познатият ми каза, че той е посетил само главната квартира на Звеното, където е беседвал с хора от Звеното. Моят познат също е бил там и беше впечатлен от това, което е чул. Така научих за главната квартира на Звеното.

Младата жена, за която спътниците ми във влака говореха през юни 1981 г., е Людмила Живкова. Ванга твърди, че не е знаела, че Людмила Живкова ще умре. Това е възможно. Всеки екстрасенс получава тази информация, която Духовният свят прецени, че трябва да му даде. Вера Кочовска и Слава Севрюкова са екстрасенси, към които службите имат голям респект и са ги използвали няколко пъти. Може би те са казали нещо. Генчо Цветанов ми каза, че са използвали Вера Кочовска и тя им е давала точна информация. При разговора ми с Вера Кочовска обаче тя ми каза, че Ванга е тази, която е говорила със службите за мен.

Людмила Живкова беше екзекутирана няколко дни след пристигането ми в Стара Загора през юни 1981 г. Научих за смъртта ѝ в Стара Загора от телевизора и вестниците. Казаното по-горе доказва, че Григор Шопов е знаел, че Людмила Живкова ще бъде убита. Но той не направи нищо, за да предотврати нейната смърт. Всъщност, Григор Шопов блокира възможността Людмила Живкова да изпълни мисията си, която ѝ беше възложена от Духовния свят. Диктаторът, бащата на Людмила Живкова, е разбрал истината за нейната смърт някъде около 1991-1993 г. Не ми е известно кой му е казал. Аз за първи път чух, че имам някаква връзка със смъртта на Людмила Живкова през 1994 г. и това много ме изненада.

През лятото на 1981 г. Духовният свят проведе няколко операции, една от които беше свързана с приемния изпит по математика за висши училища в България. Поради грешка в една от задачите изпитът беше анулиран и няколко дни след това проведен отново. Човекът, отговорен за грешката, беше уволнен като директор. По това време считах, че това е техническа грешка. С Генчо Цветанов говорихме и за този случай и Генчо Цветанов ми каза, че това е била операция на Духовния свят.

През септември 1981 г. посетих Станка Шопова в сградата на ЦК на ДКМС по повод на случая с приемния изпит. По това време Станка Шопова беше ръководител на Комсомола. Посещението ми беше два месеца след смъртта на Людмила Живкова. При Станка Шопова имаше един човек, който впоследствие се оказа офицер от Държавна

сигурност. Говорихме тримата в кабинета на Станка Шопова. За мое учудване, Станка Шопова ми каза, “Преди да умре, Людмила Живкова ми каза, че двете заедно с нея ще те извикаме и тя ще говори с теб. Каза ми, че знае името ти и ще ти го каже”. Това ме озадачи. Казах ѝ, “Не разбирам. Нима мислите, че не зная името си? Имам паспорт и зная името си, което е записано в паспорта”. Станка Шопова ми каза, “Аз също не разбирам. Людмила Живкова е имала предвид нещо, но не зная какво. Питам някои хора и те ми казаха, че също не знаят. Само Людмила Живкова е знаела какво иска да каже.”

През пролетта на 1981 г. в София се появи пощенска служителка, която носеше писмата ми в къщи и ми ги даваше лично. Беше винаги много любезна. Чаках едно писмо от Стара Загора, което се забави и отидох до Централна поща да го потърся. Казах ми, че няма такава пощенска служителка и че раздавачът не трябва да ми носи лично писмата, а да ги оставя в пощенската кутия. Предположих, че нещо са се объркали и не искат да си направят труда да ми дадат писмото. През есента на 1981 г. вървах по улицата в София. До мен дойде раздавачката. Зарадвах ѝ се и ѝ казах че чакам пак да ми носи писмата. Този път обаче тя беше гневна. Каза ми, че една жена е била убита и че нейната цел е била да предотврати убийството и съжالياва, че не е успяла. Останалата част от разговора ще пропусна. Може би след време любознателният читател ще разбере каква е пропуснатата част. Трябва да отбележа, че името на Людмила Живкова не беше споменато. Аз запомних разговора, но не го разбрах. Разбрах го след години.

През есента на 1988 г. посетих в София в сградата на ЦК на БКП една жена, която по това време завеждаше отдел “Наука и образование” на ЦК на БКП. Не помня името на тази жена. Говорихме с нея на един от горните етажи, в нещо като фойе, в което имаше маса и столове. Искан да изложа възгледите си как могат да бъдат подобрени науката и образованието в България. Жената ме слуша една – две минути и ме прекъсна. Каза ми, “Аз не съм човекът на когото трябва да кажеш тези неща. Скоро аз няма да съм в тази сграда. Хората, които днес са в тази сграда скоро няма ги има тук”. Това беше най-ясното изказване за края на комунизма, което чух през 1988 г. и до ноември 1989 г. Жената ми каза, “Искан да говоря с теб по друг въпрос. Това е важно, затова слушай внимателно. Ще те питам нещо. Около теб има хора, които те следят. Ти знаеш това, но не знаеш кой и

защо е дал заповедта за това. Аз зная това, но не мога да ти кажа. Човекът, който е дал заповедта да те следят има една тайна, която аз искам да науча. Тайната има връзка с теб, но не се отнася до теб, а до една жена, която ти не си виждал, но си чувал за нея. Можеш ли да ми кажеш нещо за тази тайна?”. Казах на жената, “Аз не мога да се сетя за такава тайна, още повече че се отнася до жена, която не съм виждал лично. Чудя се обаче защо питате мен. Човекът от ДС, за когото говорите, може да бъде попитан и ще бъде задължен да каже всичко. България се управлява от ЦК на БКП, така че за каква тайна може да става дума?” Жената ми каза, “Това не е толкова лесно”.

Тайната, която жената искаше да научи, е тайната за смъртта на Людмила Живкова, а човекът, който знае тази тайна, но не иска да я каже, е Григор Шопов. Разговорът показва, че някои хора в ЦК на БКП са били близо до изясняването на тайната за смъртта на Людмила Живкова. Последната крачка обаче изглежда че не е била направена.

През 1993 или 1994 г. Ани Младенова пристигна в Стара Загора, за да ме види. Пътувахме с нея в едно купе от София до Стара Загора, но тя ме заговори едва в залата за пътници на гарата в Стара Загора. Пита ме къде са хората, които ме следят. Казах й, че те не се показват, но винаги са около мен. Ани Младенова каза с гняв за тях: “Те са знаели, но нищо не са ни казали”. За Григор Шопов Ани Младено каза: “Ние му имахме такова доверие, а той е вършел такива неща. Ние не знаехме. Ако знаехме, всичко щеше да е друго”. Това бяха думи изречени с гняв. Разговорът ни бързо приключи, защото се оказа, че тя не носи пари, с които да ме почерпи в кафенето на гарата, а аз не желяех да я черпя.

През 1994 г. Генчо Цветанов ми изложи фактите за смъртта на Людмила Живкова. С течение на времето след 1994 г. тези факти се потвърждават все повече. През 1994 г. аз нямах представа за тези факти и те ме изненадаха. Според Генчо Цветанов, през ноември 1973 г. Духовният свят е провел операция, с която е променил мозъка на Людмила Живкова. Тази операция е маскирана като две последователни автомобилни катастрофи в София, с участието на Людмила Живкова. Целта на Духовния свят е била насоката на мислене на Людмила Живкова да бъде променена, като мисленето на Людмила Живкова бъде по-тясно интегрирано с Духовния свят. Още преди края на 1973 г. Григор Шопов е научил, че катастрофите имат

връзка с мен. Такава информация може да дойде само от Духовния свят.

Целта е Духовният свят е била да даде задача на Людмила Живкова. Такава задача е била дадена на Людмила Живкова. След края на комунизма се появиха съобщения, че Людмила Живкова се е срещала с Ванга. Генчо Цветанов обаче каза, че не знае по какъв начин е дадена задачата. Възможно е Людмила Живкова да е получила директно телепатично послание от Духовния свят. Според Генчо Цветанов, Людмила Живкова не е изпълнила задачата и затова е екзекутирана от Духовния свят.

С Генчо Цветанов дискутирахме задачата и защо не е изпълнена. От наличните факти направих заключение, че Григор Шопов е попречил на Людмила Живкова да изпълни задачата, което е довело до екзекуцията на Людмила Живкова. Не е чудно, че Григор Шопов е пазил в тайна смъртта на Людмила Живкова. Ако тайната бъде разкрита, ще стане ясно, че той е виновен за смъртта на Людмила Живкова. След като се запознах с фактите, казах на Генчо Цветанов, “Моят извод е, че има двама души, които са виновни за убийството на Людмила Живкова. Това са Григор Шопов и самата Людмила Живкова”. Тази преценка, която направих през 1994 г. е в сила и до днес. Диктаторът разбра, че Григор Шопов е убил дъщеря му някъде след 1991 г.

Любознателният читател ще попита защо точно през ноември 1973 г. Духовният свят е провел операцията с Людмила Живкова, при която тя с две последователни катастрофи получи екстрасензорни възможности, каква е задачата на Людмила Живкова, кога задачата е получена от Людмила Живкова, как точно ѝ е попречил Григор Шопов. Може би има и други въпроси. За отговорите на тези въпроси любознателният читател ще почака, освен ако сам не достигне до отговорите. Що се касае до името ми, което Людмила Живкова е искала да ми съобщи преди смъртта си, предполагам че това е мое име в Духовния свят. Има няколко такива имена, не зная кое име е имала предвид Людмила Живкова.

Добавка от 2017 г. Людмила Живкова е екзекутирана от роботи-убийци, които са дошли от Духовния свят и след като са изпълнили задачата си, са се върнали обратно. Това е версията на Григор Шопов и Генчо Цветанов. Тази версия беше изложена пред мен през 1994 г. от

Генчо Цветанов, в присъствието на Александър Лилов. Когато Генчо Цветанов ми изложи версията, аз помислих, че се шегува. Казах му, че подобна версия никога не би ми дошла на ум. Впоследствие, малко по малко нещата започнаха да се изясняват. Днес тази версия може да се счита за неподлежаща на съмнение. Ще отбележа, че към тази версия няколко години след това започва да се придържа и Кубрат Томов, който уточнява, че екзекуцията е извършена с лазерно оръжие. Не подлежи на съмнение готовността на Духовния свят безчислена орда от роботи-убийци да извърши нашествие на планетата и да унищожи текущата земна цивилизация.

По времето, когато беше екзекутирана, Людмила Живкова беше член на Политбюро на Централния комитет на Българската комунистическа партия и беше вторият човек след диктатора в партията и държавата. След нейната екзекуция диктаторът загуби надеждата си за династично управление на партията и държавата. През 1989 г., когато Горбачов организира дворцов преврат в България, диктаторът не оказа съпротива.

Духовният свят е създал земната цивилизация и напълно контролира процесите на Земята. Много от хората не осъзнават това, защото Духовният свят им е дал свободна воля и много рядко се намесва явно. Земната цивилизация е експеримент. Духовният свят обикновено не се намесва в експеримента, защото експериментът трябва да протича без външна намеса. Понастоящем експериментът е на приключване, защото земната цивилизация започва да вреди на други цивилизации. Но предстои създаването на нова цивилизация, осма поред на тази планета. Новата цивилизация ще бъде съвършена. За съжаление, почти всички хора и техните души от текущата земна цивилизация ще бъдат унищожени, а само малък брой, около хиляда човека, избрани от бог Атум, ще преминат в новата цивилизация. Както казват ясновидките: “Господ ни обича, но Господ няма да ни обича вечно”.

Един от начините, които Духовният свят използва при контактите си с хората, са договорите. Договорите всъщност са второстепенен метод, по-скоро идеята на договорите е да бъдат част от експеримента. Духовният свят може да управлява мислите на отделен човек, или група хора, или едновременно да управлява мислите на всички хора на планетата. Духовният свят може да контролира говоренето и възприятията на хората – виждане и чуване.

Възможна е и физическа интервенция, при която на един човек със сила се пречи да направи нещо. Вече стана дума и за това, че болест може да бъде изкуствено предизвикана, а всяка болест може да бъде веднага излекувана. Природните бедствия и поведението на животните също са под контрол. Както знаем, в християнската религия има описание на “опитности” или в по-радикалните случаи, “чудеса”. Основната методология обаче е програмирането на душите на хората и програмирането на процесите в една цивилизация. Отвреме-навреме от Духовния свят идват роботи-убийци, които убиват хора. Има регистрирани поредица такива посещения, някои от които свързани с емблематични убийства. Последното е важно, защото в деня на апокалипсиса се очаква нашествие на огромен брой роботи-убийци. В крайна сметка, Духовният свят има неограничени възможности за управление на планетата. Може би трябва да споменем и една по-ексцентрична идея. В течение на годините няколко пъти служители на службите искат да говорим за спиране на въртенето на планетата ни, как може да стане това и какви ще са последиците. Обикновено им казвам, “Земята се върти и ние се возим без пари.”

Духовният свят провежда множество операции, които почти винаги остават незабелязани от много от хората. Пример на такава операция е краят на комунизма. Краят на комунизма, разпадането на Съветския съюз и обединението на Германия е операция на Духовния свят. Заповед за тази операция беше дадена през октомври 1982 година. Горбачов и други хора са само марионетки, чието мислене беше управлявано от Духовния свят.

Един от съветниците на българския комунистически диктатор Тодор Живков тези дни (2015 г.) обикаля телевизиите в България и не пропуска при всяко свое появяване на телевизионния екран с удоволствие да нарече Горбачов “предател на хилядолетието”. Този човек може би си няма представа за реалността и може би въобще не е чувал за Духовния свят. Може би ще се намери някой най-сетне да му каже, че ако иска да хули някого, то трябва да хули не Горбачов, а Духовния свят. А ако иска да разбере защо приключи комунизма, трябва да разбере защо е дадена заповедта за приключването му. Тази тема е извън настоящата книга.

Ако не беше операцията на Духовния свят, комунизмът още щеше да съществува. Хората не са в състояние да променят нещата, но за Духовния свят това не е проблем. Трябва да се отбележи обаче, че

както САЩ, така и Западна Европа погрешно разбраха тази операция на Духовния свят, което ще има трагични последици за тези държави.

В последните петдесет години Духовният свят проведе поредица от операции. Броят на тези операции е стотици, може би хиляди. Броят на тези операции е необичайно голям и е далеч по-голям от броя на подобни операции през изминали периоди. В последните години в няколко държави има директна комуникация между правителствата и Духовния свят. Това показва, че живеем в последните дни преди края на седмата земна цивилизация.

При някои от операциите на Духовния свят бяха екзекутирани деца на български ръководители. Смисълът на тези екзекуции е да се накажат бащите, за да се вразумят и да спрат дейността си срещу принципите на Духовния свят.

Една от последните от тези операции е от август 2015 г., когато Духовният свят екзекутира сина на президента на България Плевнелиев. Една седмица преди екзекуцията аз чух, че синът на Плевнелиев ще умре и че това ще бъде “наказание” за Плевнелиев. Думата “наказание”, която чух, е ключова. Тя показва, че Плевнелиев е извършил прегрешения срещу Духовния свят и че тези прегрешения са достатъчно големи, за да бъде наказан. Това би трябвало да накара Плевнелиев да се замисли, защото когато Духовният свят казва на някого че е извършил прегрешения, това е много сериозно нещо.

В България вече повече от петдесет години работи звено за контакти с Духовния свят. По времето на комунизма звеното беше ръководено от председателя на Комитета за Държавна сигурност Григор Шопов. След края на комунизма звеното е част от Националната разузнавателна служба на България, като се ръководи от президента и от министър-председателя. Това звено също така съхранява, и анализира предсказанията за бъдещето, които получава от Духовния свят. По моето виждане, има над сто, може би стотици предсказания за бъдещето. В тази книга многократно казвам, че предсказанията за бъдещето са един от инструментите, който Духовният свят използва за различни цели. Духовният свят дава много от предсказанията за бъдещето, за да може хората да ги променят към по-добро. Много от предсказанията за бъдещето наистина са променени към по-добро, поради съответни действия на хората. Но има и много предсказания, които хората не са могли да променят, поради различни причини. При всяка промяна на бъдещето се появява ново

бъдеще. Бъдеще, при което се виждат всички направени промени, на практика не може да бъде променено. В този смисъл, може да се каже, че бъдещето не може да се променя. Разбира се, Духовният свят може всичко, включително всяка промяна на всяко бъдеще. При нашата цивилизация такива промени може да прави само бог Атум. Той може да избере фиксирана точка във времето и да промени бъдещето, което е след тази точка. Бог Атум-Хор може да създава и изкуствени светове. Това е важно за хората, които ще преминат в осмата земна цивилизация, защото всеки от тях ще може да живее в свят, който сам е поръчал за себе си.

Трябва да се отбележи, че експериментът със седмата земна цивилизация включва и тестови цивилизации, които участват в експеримента. Ролята на тези чуждопланетни цивилизации е разпоредена от бог Атум-Хор. Така че не трябва да се учудваме, че на планетата ни има редица чуждопланетни цивилизации, общо около осемдесет или повече. Някои неща, които казват тези цивилизации са много полезни в социален аспект, но ръководителите на държавите не желаят да се съобразят с тях. Всички тези цивилизации ще напуснат планетата при новата осма цивилизация, защото няма да бъдат необходими.

На 25 май 1992 г. пътувах от София за Стара Загора с влак. Връщам се от САЩ. В купето до мен седнаха двама служители от групата на Григор Шопов, известни ми от по-рано.. Те ми казаха, “Бой се от данайците, дори когато идват с дарове.” Смисълът на това изказване ми стана ясен по-късно. След падането на комунизма в България президентът на САЩ Буш-баща е подарил на България царица като хуманитарна помощ. Тази царица обаче била отровна. Аз получих алергия от царицата. Отидох на доктор. В кабинета му имаше един сътрудник на службите. “Ти си ял от отровната царица на американците”, каза ми той. На много места на нашата планета се появяват така наречените “житни кръгове”. Това са геометрични фигури. Доколкото зная, има само един текст, или поне един от малкото, който се е появил заедно с една житна фигура. Този текст гласи: “Бой се от данайците, дори когато идват с дарове”. Житните кръгове очевидно са дело на една от извънземните цивилизации.

Аз чух информация за смъртта на сина на Плевнелиев от звеното за контакти с Духовния свят, около една седмица преди смъртта на сина му. Много лесно можеше да бъде предотвратена смъртта на сина на Плевнелиев и днес синът му щеше да е жив здрав, ако директорът на

НРС беше дал на Плевнелиев навременна и адекватна информация, която да му позволи да поправи свои грешки и ако Плевнелиев беше благоволил да прекрати налудничавото си противопоставяне срещу Духовния свят. Възможно е обаче Плевнелиев да е получил навременна и адекватна информация, но да е решил да продължи дейността си срещу Духовния свят. Кое от двете е вярно, аз не зная. Изпратил съм няколко писма до президента Плевнелиев с искане да ме информира кое от двете е вярно. Не съм получил отговор.

Президентът на България Плевнелиев обича да говори за прозрачност в управлението. Ето един чудесен случай Плевнелиев да докаже, че наистина работи в съответствие с прозрачността. Смъртта на сина на Плевнелиев не е частен въпрос. Това е обществен въпрос. Ако Плевнелиев извършва дейност срещу Духовния свят, за която е “наказан” от Духовния свят, това е обществен въпрос, който засяга цялото общество и държава, а засяга и цялата планета. Така че аз насърчавам читателите на този ръкопис да изискат отговор от Плевнелиев на въпроса, който съм му поставил.

Така или иначе, смъртта на сина на Плевнелиев е провал на Звеното за контакти с Духовния свят. Това звено не е дало достатъчно пълна и адекватна информация на Плевнелиев, защото ако Плевнелиев имаше адекватна информация, не би му дошло на ум да извършва престъпна дейност срещу Духовния свят. Не трябва да обвиняваме обаче редовите членове на звеното, които отлично вършат работата си. Вината е на директора на НРС.

Плевнелиев прекрасно знае, че Духовният свят му е присъдил наказателен статут на “Лице, което е недоброжелателно към Духовния свят”, а този статут, според регламента на Духовния свят, се разпространява и върху децата на притежателя на статута.

По този повод е редно да кажем няколко думи. Съпругата на Плевнелиев е достойна жена, което разбрах от нейното публично изказване, че Бойко Борисов трябва да бъде хвърлен надалеч, през седем планини, откъдето той вече не може да се върне обратно. За това прекрасно изказване съпругата на Плевнелиев заслужава уважение. Като имах предвид това, след като се изясни статута на Плевнелиев и след като статутът му беше съобщен, няколко месеца преди преди екзекуцията на сина му, аз изпратих две или три писма до Плевнелиев, в които го посъветвах спешно да се разведе със съпругата си, за да бъдат защитени децата му. Обърнах му внимание, че ако е разведен и

децата му останат при бившата му съпруга, Духовният свят ще ги защити. В противен случай, те ще бъдат наказани заради статута му. Посъветвах Плевнелиев да съобщи и на съпругата си за писмата ми, за да може тя да защити децата си. След като синът на Плевнелиев беше екзекутиран, аз му обърнах внимание, че съпругата му има право да знае, че той е убил сина им. Научавам, че Плевнелиев вече е разведен (2017 г.).

Екзекуцията на сина на Плевнелиев е поредната от поредицата от екзекуции, извършени от Духовния свят. Ще спомена още един случай. През около 2002 г. един сътрудник на българска тайна служба ми каза, че Духовният свят ще екзекутира Кардам, най-големият син на тогавашния министър-председател Сакскобургготски, като наказание за дейността на баща му. Останалата част от разговора засега ще пропусна. През 2008 г. въпросният син на Сакскобургготски претърпя автомобилна катастрофа, счупени бяха черепа и гръбнака му, и след седем години кома умря през 2015 г. Екзекуцията на сина на Сакскобургготски е едно от предупрежденията на Духовния свят.

При разговорите ни г-н Джонсън ми каза поредица от предсказания за бъдещето, които Духовният свят очевидно беше му предоставил като част от договора. Г-н Джонсън беше получил инструкции да ми каже тези предсказания.

През март 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че г-н председателят Григор Шопов ще умре две години и пет дни след завръщането ми в България. По това време не беше ясно кога ще се върна в България. По това време още не знаех за предсказанията за бъдещето, така че изказването на г-н Джонсън остана неясно за мен. Г-н Джонсън ми каза, че г-н Шопов знае датата на смъртта си.

През есента на 1991 г. разбрах това изказване. Отново говорихме по въпроса. Все още не беше ясно, поне за мен, датата на смъртта на Григор Шопов. Датата на смъртта на г-н Шопов беше фиксирана на 22 май 1992 г., когато се завърнах в България. Изясни се, че датата на смъртта на г-н Шопов е 27 май 1994 г.

През пролетта на 1994 г. казах на няколко души, че г-н Шопов ще умре на 27 май 1994 г. Препоръчах им да гледат вечерните новини на телевизионния Канал 1 на 27 май 1994 г. и ще чуят, че г-н Шопов е починал. Наистина, на 27 май 1994 г. новините на Канал 1 в 20 часа

започнаха със съобщението, че след тежко и продължително боледуване е починал председателят на Комитета за държавна сигурност Григор Шопов. Говорител беше г-н Митко Цонев, син на известния български артист Коста Цонев.

През есента на 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че ще прочета книга на известната филмова артистка Шърли Маклейн, която ще ми помогне по-добре да разбере преражданията. Казах на г-н Джонсън, че не мога да чета книга на английски език. Книгата на Шърли Маклейн “Да откъснеш плода” прочетох около една година след завръщането си в България.

През есента на 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че в България ще имам компютър в къщи. Това ме изненада и обясних на г-н Джонсън, че в България компютри не се продават. Компютър купих през 1999 г.

Пак по това време г-н Джонсън ми каза, че след завръщането ми в Стара Загора ще купим японски телевизор за в къщи. Наистина, през 1994 г. купихме японски телевизор, който работи много добре и досега.

Едно от интересните предсказания за бъдещето, които чух от г-н Джонсън, се отнасяше до бъдещото икономическо развитие на България. В началото на май 1992 г. беше предстоящо връщането ми в България. Казах на г-н Джонсън,

“В България има демократично правителство, което въвежда пазарната икономика. Пазарната икономика е гаранция, че икономическото положение оттук нататък постепенно ще се подобрява.”

Г-н Джонсън ми каза,

“Това не е така. Най-тежката икономическа криза в България тепърва предстои. Най-тежката икономическа криза в България ще бъде след няколко години, в края на 1996 г. и в началото на 1997 г.”

Наистина, добре е известно, че в края на 1996 г. и началото на 1997 г. в България имаше тежка икономическа криза.

Има и поредица от други предсказания за бъдещето, които тук няма да казвам. Почти всички предсказания за бъдещето, които г-н

Джонсън ми каза, и които се отнасяха за мен, бяха за периода до 1994 г.

Някъде през есента на 1991 г. обратният процес започна. Г-н Джонсън трябваше да бъде наказан за неизпълнението на договора.

През септември 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че генерал Калугин, високопоставен офицер от руските служби, работи за американците. Впоследствие това доведе до разконспирирането на Калугин.

През октомври 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че човекът, който ме заговори на английски език на гарата в София през пролетта на 1990 г., е американски агент, който работи като военен аташе на Германия в София. Г-н Джонсън не ми каза каква е била целта на американците с изпращането на този човек при мен.

През есента на 1991 г. огледах положението. Г-н Джонсън провеждаше дейност срещу мен, която беше неприемлива. Той разпореди да бъде отвлечен от летището във Филадельфия и да бъде държан в плен в Ню Орлеан. Това сериозно ми навреди. Възпрепятствани бяха плановете ми да получа канадско гражданство и изследователска работа в Канада. В Ню Орлеан г-н Джонсън възпрепятстваше усилията на Сикрет Сървис и на групата на Джийн от ЦРУ да бъде изпълнен договора между Духовния свят и американците.

Обърнах внимание на г-н Джонсън върху тези обстоятелства. Казах му, че трябва да се откаже от контактите си с мен и да предостави на Сикрет Сървис да изпълни договора с Духовния свят. През 1997 г. г-н Фогарти ми каза, че г-н Джонсън е излъгал представителите на Сикрет Сървис, като им е казал, че аз не искам да имам контакти с тях.

Убийството на Уилям Колби, в което г-н Джонсън виждаше повишение за себе си, беше трансформирано от Духовния свят в наказание за ФБР и за САЩ. Описание на убийството на Уилям Колби беше публикувано от мен в Интернет и тайните служби и правителствата на много държави разбраха точно как са нещата. Трябва да кажа, че тайните служби на много държави са наясно с историята Еймс-Колби, макар че не ми е много ясно откъде черпят

информация и няколко пъти съм се чудел откъде тайните служби се информират. Оставки подадоха директорът на ФБР Луис Фрий и министърът на правосъдието Ашкрофт, а Хилари Клинтън беше отстранена от кандидат-президентската надпревара. Големият спектакъл обаче тепърва предстои. За да гарантират големия спектакъл, Духовният свят внуши на ФБР, че убийството ще бъде успешно само ако изпълзват плана, разработен от мен. Впрочем, ФБР нямаше избор. Всеки опит за отклонение от моя план беше париран от Духовния свят.

През октомври 1991 г. г-н Джонсън ми предложи да стана сътрудник на британска тайна служба. Според него, предложението беше на службата от Великобритания, а той е само посредник. По това време беше ясно, че вследствие на моята неприязън към злоупотребите на г-н Джонсън, аз ще отхвърля всяко предложение за сътрудничество с американска служба. Не вярвах на г-н Джонсън и възприех казаното от г-н Джонсън като опит да бъда измамен. Тъй като американците не можеха да разчитат на мен, те се опитваха да ме вербуват уж като сътрудник на служба на друга държава. Освен това считах, че не трябва да ставам сътрудник на някоя служба. Това е извън научните ми интереси и не виждах защо трябва да се отклонявам от научната си дейност.

На 21 май 1992 г., малко преди да се кача на самолета за България, една млада жена ме заговори на летището. Тя беше от тайна служба на Великобритания. Каза ми, “Ти не си човек”. Каза ми, че ми предлага да отида с нея в Лондон, наместо да отпътувам за България. Разбира се, отклоних предложението. Попитах я, “Какво искаш всъщност от мен?” Тя ми каза, “Аз искам да дойда с теб. Много искам да дойда с теб. Това обаче не зависи от мен. Това зависи от теб.”. Казах ѝ, “Какво имаш предвид?”. Тя ми каза, “Не мога да ти кажа. Един ден ти ще разбереш”.

Ако един ден споменатата тайна служба ми уреди моя научна специализация във Великобритания, може пак да се обадят, но не гарантирам, че ще получат нещо. През 1997 г. попитах г-н Фогарти дали младата жена наистина е била от британска тайна служба. Г-н Фогарти ми каза, че младата жена е била от британска тайна служба.

През февруари 1993 г. Европейската комисия отпусна пари за моя научна специализация във Великобритания с продължителност

три месеца. Посолството на Великобритания в София обаче отказа да ми даде входна виза за Великобритания. Поради тази причина специализацията не можа да бъде осъществена, а парите, които ми отпусна Европейската комисия, бяха загубени. През 1997 г. попитах г-н Фогарти, дали наистина британска тайна служба е имало някакви планове, или г-н Джонсън си е измислял. Г-н Фогарти ми каза, че британската тайна служба е имала планове. Казах му, “Аз също имам планове и моите планове очевидно нямат нищо общо с плановете на тайната служба.” На въпроса ми за коя служба става дума, г-н Фогарти ми каза, че всъщност службата не е една. Г-н Фогарти ми каза, “Английските служби планират да пратят при теб хора за разговор. Те искат да молят за милост за деня на апокалипсиса.” Казах му, “Това е смешно. Те не ми дават виза за Великобритания, а ме молят за милост?”

През 1999 г. пътувах във влака от Велико Търново за Стара Загора. Бях сам в купето. При мен влезе човек, който ми каза, че в до нас в съседно купе има агенти на английските тайни служби, които са го пратили при мен, за да ми каже, че са дошли специално, за да говорят с мен и настояват за разговор. Отклоних разговора. По това време беше ясно, че Великобритания не е самостоятелна държава, а е приела ролята на домашен любимец (домашно куче) на САЩ.

През март 1992 г. г-н Джонсън ми каза, че при връщането ми от САЩ в София самолетът ще кацне във Франкфурт, както това стана при идването ми в САЩ. Според г-н Джонсън, на летището във Франкфурт ще ме чакат представители на немска тайна служба, които ще ми предложат сътрудничество. Казах на г-н Джонсън, “Ако немската служба има доброжелателно отношение към мен, нека да уреди моя научна специализация в Германия. Друг договор със службата не мога да имам.”

На 22 май 1992 г., при завръщането ми от САЩ в София самолетът кацна във Франкфурт. Посрещна ме служителка на немските тайни служби. Поканен бях в специално помещение, където един човек направи изказване на английски език. Не разбрах много от изказването, но разбрах, че това е предложението, за което г-н Джонсън ми спомена. Появи се пак служителката. На лицето ѝ се четеше силна изненада. Каза ми, “Казаха ми, че ти не си човек. Вярно ли е?” Казах ѝ, “Не зная кой Ви е казал това, но то очевидно не е вярно. Може да ме огледате и да видите, че приличам на човек”.

“Това, че изглеждаш като човек няма значение”, каза ми служителката и отиде за нов разговор някъде. След като се върна ми каза, “Двама агенти на ФБР са пътували с теб в самолета. Те казват, че ти си приятел на САЩ”. Казах й, “Това не е вярно. Един ден аз ще унищожа САЩ. Не зная защо агентите на ФБР лъжат. Предполагам, че офисът на ФБР в Ню Орлеан иска да заблуди началниците си във Вашингтон, че е уредил добри отношения с мен.”. Служителката пак отиде за консултации и след като се върна ме попита, “Какво искаш?”, Казах на служителката, че трябва да продължа пътуването си към София. След няколко минути се качих на самолета за София и след два часа бях в София.

Що се касае до Германия, трябва да имаме винаги предвид едно важно обстоятелство. Германия загуби Втората световна война. Създаването на Германската федерална република е допуснато от САЩ едва след подписването на специален документ, който не се показва пред обществеността. Този документ задължава канцлера на Германия да изпълнява заповеди на САЩ винаги, когато бъдат дадена такива заповеди. Този документ е валиден до 2099 година. Според този документ, в Германия ще има военни бази на САЩ до 2099 година. Този документ е използван много пъти, а днес в Германия има 290 военни бази на САЩ, в които има ядрено оръжие. При това положение Германия не може да бъде считана за суверенна държава. Много пъти в Европейския съюз Германия е прокарвала тези на САЩ, насочени срещу Европейския съюз, а лидерите на Европейския съюз премълчават това и отказват да го обявят пред обществото.

През ноември 1990 г. бях купил един библиотечен шкаф, който остана в апартамента ми в Розен Хаус след преместването ми. Един ден през есента на 1991 г. отидох до Розен Хаус, за да видя дали библиотечният шкаф е още там. Пред сградата срещнах млада жена, една от тези които бяха портиери по времето на престоя ми в Розен Хаус. По-късно разбрах, че всъщност сградата няма портиери, а това са били служители на ФБР, които са били поставени там, за да ме следят. Тези хора винаги бяха любезни с мен, но този път тази служителка не беше любезна. Тя ми каза, “Ти ще унищожиш тази сграда”. Казах й, “Не разбирам за какво говориш, но трябва да ти кажа, че за всичко е виновен Джонсън”.

“Ходил си до Розен Хаус. Сградата вече я няма”, каза ми Джонсън няколко дни след това. “Сградата е там”, казах му. “Във

всеки случай, когато ходих преди няколко дни сградата беше там. Не съм чул сградата да е разрушена след това. Може да отидеш и да видиш, че сградата е там.” “Сградата е там, но след време няма да я има. Сградата ще бъде разрушена заради теб”, каза ми Джонсън. “Господин Джонсън”, казах му, “Очевидно ти говориш за предсказание за бъдещето, съгласно което след време сградата ще бъде разрушена. Аз се учудвам, че има такова предсказание, тъй като тази сграда трудно може да бъде разрушена. Тази сграда е много здраво направена, с железобетон от първия до последния етаж. Който иска да я разруши, ще има доста работа. Що се касае до причината за разрушаването на сградата, колкото и да се опитваш да изкараш, че сградата е разрушена заради мен, това не е вярно. Аз допускам, че сградата може да бъде разрушена и дори разбирам защо може да стане това. Разрушаването на сградата ще бъде наказание за престъпната ти дейност. Това предсказание за бъдещето ти е казано, за да ти бъде ясно, че трябва да прекратиш престъпната си дейност. Това, което очаквам от теб, е да спреш престъпната си дейност. Аз вярвам, че ако ти спреш престъпната си дейност, то сградата няма да бъде разрушена.”

През януари 1991 г. подадох в имиграционната служба на Ню Орлеан молба за гражданство на САЩ. Преди това трябваше да получа зелена карта за определен период. Няколко дни след като подадох молбата, направих справка по някакъв повод на гишето на имиграционната служба. Казаха ми, че при тях няма моя молба. Г-н Джонсън се беше погрижил да вземе при себе си молбата ми.

В периода от септември 1991 г. до март 1992 г. г-н Джонсън организира няколко театъра на тема мои срещи със съдии за получаване на зелена карта и в крайна сметка провали получаването на зелена карта.

През септември 1991 г. получих по пощата писмо, че трябва да се явя в имиграционната служба в Ню Орлеан за среща със съдия по повод на молбата ми за зелена карта. Явих се на срещата и говорих с един човек, което се представи като съдия. Разговорът се проведе в стая в имиграционната служба. В стаята бяхме само двамата. Човекът ми каза, че идва от Хюстън. Поговорихме по различни въпроси, но така и не разбрах дали ще получа зелена карта.

Няколко дни по-късно г-н Джонсън ми призна, че това лице всъщност не е съдия, а офицер от ЦРУ от филиала на ЦРУ в град Хюстън, щата Тексас. Г-н Джонсън ми каза, че ако се касае за съдия, който да реши въпроса за зелената карта, то такъв съдия трябва да бъде от Ню Орлеан, а не да идва от друг град.

През есента на 1994 г. говорих в Стара Загора с г-н Генчо Цветанов. Г-н Генчо Цветанов посети Стара Загора специално за този разговор. Г-н Генчо Цветанов ми каза, че всички мои срещи със съдии са били театър, организиран от ФБР. Според г-н Генчо Цветанов, аз бих могъл лесно да преценя, че се касае за театър, тъй като срещи със съдии в САЩ се провеждат в съдебна зала. Казах му, че не съм запознат със законодателството на САЩ и допускам, че при определени обстоятелства е възможно съдия да посети офиса на имиграционната служба.

Имах още три срещи със съдии – през октомври и декември 1991 г. и през март 1992 г. Всички срещи бяха в стая на имиграционната служба на Ню Орлеан. За срещите получавах предварително покана по пощата. Срещите ставаха в стая, в която имаше трима души – съдията, аз и една жена, за която не зная защо беше там. На мой въпрос защо е в стаята, жената ми отговори, че е служител от имиграционната служба и трябва да присъства.

При първите две срещи съдията беше една жена, на третата среща дойде съдия, който беше мъж. Жената не каза откъде е, а мъжът каза, че е от друг град и е пристигнал само за това съдебно заседание. На жената-съдия казах, че ФБР провежда криминална дейност срещу мен. Отвлечен съм и съм държан в плен. Поисках да ми бъде разрешено да отпътувам за България. На мъжа казах същото, с допълнението, че ФБР няма да ме пусне да напусна Ню Орлеан. Мъжът декларира, че ще мога да напусна Ню Орлеан и САЩ. Наистина, през май 1992 г. напуснах САЩ. По всичко изглежда, че съдия в САЩ не се е произнасял по искането ми за зелена карта. Г-н Джонсън беше прибрал молбата ми и не я върна в имиграционната служба. При няколко от разговорите ни стана дума за това. “ФБР ще реши този въпрос”, каза ми г-н Джонсън. Що се касае до връщането ми в България, може би ФБР е решило този въпрос, но вероятно централата във Вашингтон, а не г-н Джонсън. Г-н Джонсън до деня на отпътуването ми се надяваше да мога да остана в Ню Орлеан под неговото командване.

По време на пленничеството ми в Ню Орлеан изпратих молба за назначение като изследовател до IBM. Получих от IBM писмо, че ще бъда назначен в изследователския център на компанията, който беше до Ню Йорк. Г-н Джонсън започна да унищожава кореспонденцията ми и провали назначението. След време ми се обади по телефона служителка от офиса на IBM в Бока Ратон, отново в друг щат. Покани ме да я посетя за интервю. Г-н Джонсън провали и това назначение.

През март 1992 г. направих преглед на положението. Г-н Джонсън очевидно нямаше намерение да прекрати дейността си срещу мен. Време беше за по-решителни действия.

Обадих се от един уличен телефон в посолството на Русия във Вашингтон. Поисках да говоря с Лисенко. Казах ми, че Лисенко не е в посолството. Поисках да говоря със секретарката на посланика. Говорих с една жена. Казах на жената кой съм и по какъв повод съм пристигнал в САЩ. Тя ме попита откъде зная името на Лисенко. Казах и,

“ФБР са ми казали това име. ФБР следят Лисенко, а също така следят и мен. ФБР подслушват всички мои разговори. Предполагам, че ще подслушат и този разговор и ще ми забранят да телефонирам до Руското посолство.”

Жената ме попита какво да предаде на Лисенко. Казах и, “Звонок”. Повече не съм се обаждал до руското посолство във Вашингтон. Олдрич Еймс, известен като “звонок”, беше арестуван от ФБР около две години след това, през февруари 1994 г. Руснаците днес добре си спомнят за разговора ми с тяхното посолство.

Три или четири дни след това посетих г-н Джонсън. Г-н Джонсън обикновено изчакваше аз да го посетя. Този път ми каза, че е мислил да разпореда ме доведат при него, ако се забавя да го посетя. Беше ядосан от това, че съм се обадил до руското посолство и поиска обяснение. Казах на Джонсън, че той е китайски агент и работи срещу САЩ, така че няма право да ми иска обяснение. Джонсън поиска да не се обаждам отново до руското посолство. Казах на г-н Джонсън, че вероятно очаква категоричен отговор от мен. Г-н Джонсън ми каза “Да, очаквам категоричен отговор”. Показах му среден пръст. Това беше моят отговор.

През 1997 г. г-н Фогарти ми каза, че след моят разговор с руското посолство Сикрет Сървис са решили да прекратят моите контакти с г-н Джонсън и те да осъществят договора. Сикрет Сървис са слушали разговора ми с Джонсън, но очевидно не са разбрали изказването ми, че Джонсън е китайски агент. Казах на г-н Фогарти, “Решението на Сикрет Сървис да отстранят Джонсън е било добро, но то няма никаква стойност, щом не е осъществено”.

Джийн също беше ядосана от разговора ми с руското посолство. Посетих имиграционната служба по повод на някои документи. Посрещна ме един служител, който изглежда че беше помощник на Джийн. Виждам го бях и преди. Той не работеше в имиграционната служба, но зае мястото на служител от имиграционната служба. Това беше стандартна практика на българските и американските служби, прилагана многократно. Те временно отстраняваха служителя и поставяха на негово място човек от секретната служба. Подобна смяна се извършване по различни поводи. В случая офицерът ме попита защо съм говорил с руското посолство. Каза ми, че Джийн е много ядосана. Казах му, че вината е изцяло на г-н Джонсън от ФБР. Офицерът отиде във вътрешна стая и изглежда че говори с някого по телефона. Върна се и ми каза, че Джийн е съгласна с мен, че вината е на ФБР. Справката, за която отидох в имиграционната служба така и не можах да направя. Когато казах на служителя да направи справката, той ми каза, че не е служител на имиграционната служба.

През пролетта на 1992 г. говорих и с българското посолство във Вашингтон по телефона, като наруших забраната на г-н Джонсън. Искан да говоря с консула, но консултът го нямаше. Говорих със секретарката на посланика. Казах името си, откъде се обаждам и по какъв повод съм в САЩ. Казах и,

“Отвлечен съм от ФБР, които насила ме държат в Ню Орлеан. ФБР ми взеха паспорта и ми забраниха да напускам града. Забраниха ми и да се обаждам до българското посолство по телефона. Не съм обвинен в никакво нарушение, така че задържането ми е изцяло в нарушение на законите на САЩ.”

Служителката ми каза, че досега не са имали такъв случай в САЩ. Каза, че ще види какво може посолството да направи. След няколко дни посетих г-н Джонсън. Г-н Джонсън ми каза, че са му наредили да ми даде паспорта ми. Даде ми паспорта.

Връщането ми в България беше определено за края на месец май 1992 г.

Оказа се, че обаждането ми до посолството на Русия има още едно следствие. Лисенко изглежда искаше да научи какво точно знае ФБР за Олдрич Еймс. За целта той е решил да прати човек до мен, който да ме заговори и да види дали няма да кажа още нещо по въпроса. В началото на май 1992 г. една хубава жена ме причака, когато се прибирах към апартамента си. Любезно я поканих да ми гостува в апартамента ми. Когато стигнахме до входната врата и аз я отключих, преди да влезе в апартамента, тя сложи ръката си върху звънеца и ми каза "Bell". За съжаление на Лисенко, апартаментът ми се подслушваше, както би трябвало да се очаква, така че с жената по същество не проведохме разговор. Все пак тя ми каза, че идва от щата Калифорния специално за да се срещне с мен и иска да разбере дали ще и кажа нещо. Това не ми говореше нищо, тъй като не знаех от коя служба е, а и не очаквах че Лисенко ще прати човек. Не й казах нищо.

Два или три дни преди отпътуването ми последва нов опит. Пазарувах в супермаркета, в който обикновено пазарувам. Човек от охраната на супермаркета се доближи до мен и ми каза да излезна пред супермаркета. Това ме озадачи. Казах му, че не съм направил нищо нередно и няма основания да иска да напусна супермаркета. Човекът ми каза, че не съм направил нищо нередно, но са му наредили да ми каже да излезна пред супермаркета. Пред супермаркета ме чакаше една млада жена, която бях виждал един или два пъти близо до супермаркета. Жената дойде при мен и поиска да ме придружи. Каза, че ще ме изпрати до апартамента ми и ще ми дойде на гости. Казаното от човека от охраната на супермаркета обаче ме беше поставило нащрек. Разбрах, че човекът от охраната на супермаркета искаше да се осъществи среща между мен и жената, но не ми беше ясно защо. Отказах на жената.

През есента на 1994 г. говорих в Стара Загора с г-н Генчо Цветанов. По това време г-н Шопов беше вече покойник. Най-вероятно руските служби бяха пратили г-н Генчо Цветанов за разговор при мен. Г-н Генчо Цветанов ми каза, че двете жени, за които стана дума, са пратени от Лисенко. Казах ми, че руснаците не са разбрали защо съм отпратил втората жена. Казах му за съображенията си, като отбелязах, че фактът, че служителят от охраната на супермаркета искаше да се осъществи срещата ми с жената означава, че най-

вероятно ФБР е искало срещата да се осъществи, за да чуят какво ще каже жената. Моят събеседник - г-н Генчо Цветанов каза, че не само агенти на ФБР е имало около мен, а и други руски агенти, освен жената. Така че в крайна сметка не е ясно чия е инициативата за излизането ми пред супермаркета.

Около един месец преди отпътуването ми г-н Джонсън каза нещо за една наскоро излезнала книга, "Руската къща", която преди това бях разглеждал в една книжарница, но не я бях купил. Г-н Джонсън говореше доста неясно. Не разбрах какво казва, а и той отказа да ми поясни казаното от него. Предположих, че неговите хора може би пак са забелязали нещо необичайно, докогато съм разглеждал книгата в книжарницата. След завръщането ми в Стара Загора видях в библиотеката български превод на книгата и я прочетох. Видях по телевизията и филм с Шон Конъри и Мишел Пфайфър, направен по книгата.

През 1997 г. г-н Фогарти ми каза, че имам досие във ФБР, в което ФБР ме води като агент на ФБР. Според г-н Фогарти, кодовото име, под което се водя в досието съвпада с името на главния герой от книгата "Руската къща" – Blair. Казах на г-н Фогарти,

"Поласкан съм, че името ми в досието съвпада с името на персонаж, ролята на който във филма се изпълнява от Шон Конъри. Аз харесвам много филмите за Джеймс Бонд, в които играе Шон Конъри. Не зная за това досие и никой не ми е казал досега за такова досие. След като ФБР ме е назначило за агент, би трябвало да ми изплати заплатите на агент на ФБР. Досега не съм получил нито стотинка, а и не съм очаквал да получа нещо".

Г-н Фогарти ми каза, че ФБР е готово да ми изплати заплатите на агент на ФБР от 1992 до 1997 г. Това останаха обаче само думи. Повече не видях г-н Фогарти и не си получих заплатите.

През 2001 г. получих електронно писмо от ФБР, което започваше с обръщението "Dear Blair". Изпратих им в отговор електронно писмо, в който писах, "I am not Blair. Please, do not call me Blair". Не зная дали ФБР още ме водят като "Blair", но наскоро се оказа, че още ме водят като агент на ФБР. През октомври 2009 г. в апартамента в Стара Загора ме посетиха двама американци от Сикрет

Сървис на САЩ. Те ми казаха, че ФБР продължава да ме води като техен агент.

Няколко дни преди отпътуването ми г-н Джонсън ми предложи да ми даде пощенски адрес, разбира се на друго име, на който мога да му пратя писмо. Отказах му. Казах му “Аз не си кореспондирам с хора, които са възпрепятствали научните ми изследвания.”

На последната ни среща г-н Джонсън беше доста омърлушен. Попитах го защо е в толкова лошо настроение. Джонсън ми каза, “Казаха ми, че е било по-добре да бъда убит, отколкото да ми позволят да ти преча”. Казах му, “Г-н Джонсън, виждам, че макар и най-накрая, си разбрал кое какво е. Това, което не знаеш и което ще ти го кажа сега, е че ще гориш в огън в ада.”

След като напуснах САЩ на 21 май 1992 г., с г-н Джонсън не сме имали повече контакти.

4. Луис Фрий

Когато пристигнах, САЩ беше земя на свободата. Когато отпътувах, това вече не беше така. Г-н Джонсън беше превърнал земята на свободата в земя на пленничеството.

През 1994 г. изпратих по пощата писмо до президента Клинтън, в което описах престъпленията на г-н Джонсън. През 1997 г. г-н Фогарти ми каза, че директорът на ФБР Луис Фрий е казал на президента Клинтън, че съм агент на ФБР и че писмото е написано от мен, за да заблудя българската Държавна сигурност. Г-н Фогарти знаеше, че това не е така.

През есента на 1994 г. проведох в Стара Загора разговор с г-н Генчо Цветанов. На разговора присъства един български политик, който също взе участие в разговора. Разгледахме някои аспекти на случая Олдрич Еймс. Събеседниците ми бяха добре запознати с този случай. Политикът каза, “Е, сега случаят с Олдрич Еймс вече е приключил”. Казах му, “Не, този случай не е приключил. Случаят има продължение. Има още едно лице, което е идентифицирано от американците като руски агент. Това лице е бивш директор на ЦРУ. За да не пострада репутацията на ЦРУ, американците ще го убият, като инсценират нещастен случай с удавяне. Според мен те вече трябваше да са инсценирали този нещастен случай. Може би съм пропуснал да прочета съобщението във вестниците.” Политикът ми каза “Не е имало такова съобщение, но ще има”. Наистина, съобщението се появи във вестниците около една година и осем месеца след разговора ни. Г-н Генчо Цветанов се интересува как точно ще бъде организиран нещастният случай. Казах му, “Директорът на ЦРУ ще бъде отвлечен и разпитван три дни с инжекции, докато каже каквото знае, а нещастният случай ще бъде инсцениран като удавяне след преобръщане на кану.” Генчо Цветанов ме попита, “Какво точно очакват американците да чуят при разпита?” Казах му, “Каквото той знае”. Казах им, че планът за нещастният случай е разработен от мен и съм убеден, че американците ще използват моя план, но няма гаранция за това. Г-н Генчо Цветанов ми каза, “Можеш да бъдеш сигурен, че американците ще използват именно твоя план. Те нямат друг избор.”

По време на този разговор стана дума за дейността на редица държави по договори с Духовния свят. Двама ми събеседници бяха добре запознати с тази проблематика. Казах на политика,

“Г-н Джонсън ми каза за предстояща голяма икономическа криза в България, която ще започне през есента на 1996 г. Това е след две години, а в момента няма симптоми за предстояща икономическа криза.”

Политикът ми каза, “Да, ще има такава криза”. След една година и няколко месеца, в началото на май 1996 г. започна бързо влошаване на икономическата ситуация в България, като това влошаване се усилваше и достигна върха си няколко месеца по-късно. Наблюдавах по телевизията усилията на политика да ограничи размера на кризата. Считаю, че политикът имаше важна роля за ограничаване на размера на кризата. Това обаче е друга тема.

Моята дейност е в областта на науката и компютрите, така че не съм се занимавал специално с екстрасенсите. След завръщането ми в България аз се отказах да посетя ясновидката Ванга, тъй като живееше доста далеч от Стара Загора и не ми се пътуваше на такова разстояние.

Всъщност, едва през 1994 г. разбрах със сигурност, че Ванга е контактърът, посредством който г-н председателят е сключил договора, в който става дума и за мен. През 1993 г. София се срещнах с г-н Кубрат Томов, известен български специалист по въпросите на екстрасенсите. Казах му за договора и го питах с коя ясновидка е контактувал г-н председателят. Кубрат Томов не знаеше. По-късно, през 1994 г. той ми препоръча да посетя една ясновидка с име Живка, която живееше близо до Стара Загора, в град Нова Загора.

Посетих Живка през пролетта на 1996 г. Това е единствената ясновидка, която съм посещавал. Живка беше истинска ясновидка, а не измамница. Анализът на разговора ми с нея ми помогна по-добре да разбера механизма на контактите с Духовния свят. Щом се приготви да “гледа”, лицето на Живка силно се озари. “Той е тук”, каза ми тя. Огледах се, но не видях никого. Попитах я кой е тук, като й казах, че в стаята не виждам никого. Тя не искаше да каже с думи, а ми посочи нещо. След като се огледах, видях на стената на стаята срещу Живка една икона на Исус Христос. “За Исус Христос ли говориш?”, попитах я. Казах й, “Огледай го по-добре. Това не е

Христос”. “Да, това не е Христос, но не ми е разрешено да ги кажа кой е”, каза ми тя. Разговорът се състоеше в поредица от мои въпроси, като Живка ми казваше отговорите. След разговора, когато се готвех да си тръгна, Живка ме попита, “Ти учител ли си?”. Казах й, че не съм учител. Живка ме изгледа и ми каза, “Да, ти не си учител. Ти си повече от учител”.

Някъде около 1993 или 1994 г. посетих Блага Димитрова, известна българска писателка. Бях чувал за нея от една моя позната когато бях студент в София. Моята позната много я ценеше и говореше за нея с възхищение.

Няколко месеца преди това Блага Димитрова беше подавала оставката си като вицепрезидент на президента Желю Желев поради остри разногласия с него. Президентът Желев довърши мандата си без вицепрезидент.

Блага Димитрова живееше в жилищен блок, който беше в центъра на София. Един ден минавайки покрай блока на Блага Димитрова, ми дойде идеята да я посетя. Позвъних на вратата на нейния апартамент и бях поканен от нея в хола на жилището й. Казах й, че Желю Желев е личен агент на Григор Шопов и изпълнява неговите заповеди. Разказах й за разговора си с Васил Проданов в сградата на ЦК на БКП по времето на Брежнев, когато Васил Проданов ми каза, че предстоят големи промени и философът Желю Желев ще стане президент на България. Това силно огорчаваше Васил Проданов. Блага Димитрова ми каза, че тя знае тези неща.

Бях готов вече да си тръгна, когато Блага Димитрова внезапно ме попита дали не съм говорил с нея по телефона. Казах й, че никога не съм говорил с нея по телефона, но тя ме обори. Става дума за следната история. Един ден около 1980 г. вървах по булевард Патриарх Евтимий в София. Видях, че на едно място режат големи стари дървета и спрях да погледам. До мен дойде един човек и ми каза, че тези дървета не трябва да бъдат рязани и че трябва да алармираме по телефона един човек за рязането на дърветата. Каза ми, че той лично би говорил с човека, но поради някакви причини не може. Отидохме до една близка телефонна кабина, човекът набра номера и ми подаде телефонната слушалка. Имах кратък разговор с някаква жена, която не ми каза името си. Не й казах името си, казах й само, че режат дърветата. Тя ми каза, че не може да направи нищо по този въпрос.

Блага Димитрова ми припомни историята с дърветата и ми каза, че съм говорил с нея по телефона. След като помисли малко, тя ме

попита: “Знаеш ли името си?” Този въпрос ме учуди. Казах й името си. Тя ми каза: “Ти не знаеш името си. Аз няма да ти го кажа, защото нямам право.” С това разговорът ни приключи. Блага Димитрова ме покани да я посещавам, но нямаше повод и не съм я посетил отново.

С теорията на преражданията се запознах от книгата на Майкъл Нютон “Пътят на душите”, която прочетох през 1997 г. През 2008 г. прочетох три книги за ясновидката Слава Севрюкова, с автор Христо Нанев. Според автора Слава Севрюкова е живяла в София в квартал Овча купел и е починала през 1991 г. Спомних си, че през 1989 г. Босия по време на едно от посещенията си се опита да ми възложи да посетя квартал Овча купел в София, където да говоря с някакво лице. Като се има предвид интереса на американците към екстасенсите, предполагам, че е ставало дума за Слава Севрюкова.

Олдрич Еймс беше арестуван през февруари 1994 г. Американците разпространиха фалшива версия за разконспирирането на Олдрич Еймс. Руснаците, а и служби на други държави обаче знаеха как стоят нещата.

През пролетта на 1995 г. посетих военния аташе на Германия в София в посолството на Германия в София. Това беше същото лице, което ме беше заговорило на гарата на София през пролетта на 1990 г. Казах му, че според американците той е американски агент. Накратко му споменах за операцията с Уилям Колби. Възложих му да провери защо ФБР още не е осъществило още операцията с Колби.

След няколко дни пак посетих военния аташе в посолството на Германия. Той ми каза, че е говорил лично с директора на ФБР. Каза ми, че операцията е предстояща и ФБР чака разрешението на президента Клинтън. Каза ми, че би искал да напиша накратко това, което ми е известно за случая с Олдрич Еймс. Написах на пишешката си машина един кратък ръкопис и през юни 1995 г. му го занесох. Един ден преди да му оставя ръкописа, направих една обиколка из София и оставих копия от ръкописа в няколко посолства – на Франция, Индия, Дания, Япония, Китай и още няколко. Когато на следващия ден отидох да му дам ръкописа, г-н военният аташе ме посрещна ядосан и ми каза, че ръкописът ми е преведен на няколко езика и се разпространява, както каза той, “из целия свят”.

През следващите месеци написах още няколко ръкописа, разпространени по същия начин. През следващата една година говорих с няколко човека от различни служби от различни държави за тези ръкописи. Всички те казаха, че написаното в ръкописите е вярно.

В един от ръкописите се споменаваше генерал Калугин, един от началниците на руското разузнаване. Калугин е най-младият генерал в историята на КГБ. В ръкописа аз го споменах като човек, на когото американците разчитат. Няколко месеца след разпространението от мен на ръкописа, Калугин избяга от Русия и емигрира в САЩ, където получи гражданство на гражданин на САЩ. В Москва имаше задочен процес срещу него и Московски съд отне генералското му звание и пенсия, всичките му държавни награди и го осъди задочно на 15 години затвор с особен режим за национално предателство.

На 26 март 1997 г. посетих посолството на САЩ в София, където говорих с г-н Фогарти, специален агент на ЦРУ и резидент на ЦРУ в България. На портала на посолството имаше три млади момчета, които не повярваха, че отивам при Фогарти. “Фогарти е тук от няколко години, но досега нито един човек не го е посетил”, казаха ми те. Аз има казах, “След посещението ми при Фогарти това няма да се промени, защото аз не съм човек.”

В началото на разговора ни Г-н Фогарти ме изненада с твърдение за г-н Калугин. Г-н Фогарти ми каза, че след като се запознали преди няколко месеца с мой ръкопис за Олдрич Еймс, в който се споменава за Калугин, хора от руските служби са проучили Калугин и са го изобличили като американски агент. Според г-н Фогарти, единствената причина за това проучване е бил ръкописът ми. Разбира се, руснаците знаят, че всички мои текстове са буквално точни. Казах на г-н Фогарти, “За първи път чувам, че ръкописът ми е изиграл такава роля по случая с Калугин”.

“Знаеш ли човек с името Хилари?”, попита ме г-н Фогарти. Казах му, “Разбира се, Хилари Клинтън – първата дама на САЩ, съпругата на президента Клинтън. Г-н Джонсън ме попита през 1991 г. за човек с това име, но не можах да му кажа, защото по това време не знаех човек с това име. Казах му за Едмунд Хилари, който първи е изкачил връх Джомолунгма”. Разказах на г-н Фогарти за разговора си с г-н Джонсън и отбелязах, че разговорът е записан в досието ми, което се пази във ФБР, така че г-н Фогарти може да прочете разговора

дума по дума в досието ми. “Запомнил си точно разговора. Аз съм чел много внимателно този разговор в досието ти” – каза ми г-н Фогарти. Казах на г-н Фогарти, “През 1991 г. не само аз не знаех човек с името Хилари, освен Едмунд Хилари, но и г-н Джонсън също не знаеше човек с това име. Предполагам, че днес г-н Джонсън вече знае, че е ставало дума за Хилари Клинтън?”. “Да, ставало е дума за Хилари Клинтън и Джонсън вече знае това”, каза ми г-н Фогарти.

Говорихме с г-н Фогарти за ролята на Джонсън. Г-н Фогарти каза, че Джонсън е работил в посока, която е обратна на тази, която му е била заповядана. Г-н Фогарти каза, че Джонсън не е трябвало да ме отвлече и да ме държи в плен в Ню Орлеан. Това е довело до много отрицателни последици за ФБР и за САЩ. Г-н Фогарти ми каза, че вариантът, при който аз отивам в Канада е бил много добър за мен, като в Канада ме е чакало добро бъдеще. Казах на г-н Фогарти,

“За мен това беше напълно ясно още през 1991 г. Дори на няколко пъти казвах, че планирам отново да направя опит да отида в Канада, но всеки път агенти на ФБР ми казваха, че ще ме спрат и няма да ми позволят да напусна Ню Орлеан. Като имам предвид дейността на Джонсън, през 1992 г. няколко пъти му казах, че мястото му е в затвора и аз очаквам един ден той да отиде в затвора.”

За моя изненада г-н Фогарти ми каза, че в моето досие той не е прочел това. Казах му, че Джонсън вероятно си е позволил да изтрие части от досието ми, за да заблуди началниците си. Г-н Фогарти каза, че това е много вероятно и че Джонсън вече се е проявил в отрицателна светлина, така че от него всичко може да се очаква.

Попитах г-н Фогарти дали в досието ми е видял, че съм казал на Джонсън, че той, Джонсън, е Сатана. Впечатли ме реакцията на г-н Фогарти. Той беше поразен. “Надявах се, че поне това не е станало”, каза ми Фогарти. Сега аз се учудих. “Какво толкова е станало” – казах му - “Нима е фатално, че съм казал на Джонсън, че е Сатана.” “Фатално е” – каза ми Фогарти – “Това ще доведе до голямо бедствие”. Казах на г-н Фогарти, “Голямо бедствие? Не зная такова голямо бедствие да е станало досега. Може би предстои в бъдеще?” “Да, предстои в бъдеще”, каза ми Фогарти.

“Какво ти каза Джонсън за Катрина?”, попита ме Фогарти. Казах му, “Г-н Джонсън ме пита какво зная за Катрина, но аз не можах да ми

кажа нищо. Казах му, че мога да му говоря за Екатерина, руската императрица, но г-н Джонсън не прояви интерес. И досега не съм чул нещо, свързано с името Катрина.” “Ще чуеш”, каза ми г-н Фогарти. Г-н Фогарти не пожела да обсъждаме повече тази тема.

Духовният свят ни дава предсказания за бъдещето, за да се опитаме да поправим грешки, които бихме допуснали в бъдещето. През 2005 г. ураган Катрина ще удари Ню Орлеан. Това предсказанието за бъдещето е дало шанс на президентите Клинтън и Буш да направят необходимото, за променят бъдещето към по-добро. Те обаче не се справиха с това.

“Ти не си човек”, каза ми Фогарти. Тук няма да се спирам по-подробно на тази част от разговора.

Фогарти ми каза, “Джонсън е извършил престъпление, като е излъгал началниците си, че сте приятели”. Казах на Фогарти, “Чувах няколко пъти твърдения, особено към края на престоя ми в САЩ, че сме приятели с Джонсън и всеки път ги опровергавах. Тези твърдения имат за цел да прикрият престъпленията на Джонсън и затова ги опровергавах.”. Напомних на Фогарти за разговора ми със служителката на немските служби във Франкфурт и му казаха, че на служителката съм казал същото. Фогарти беше запознат с разговора ми със служителката. Фогарти каза, “Джонсън трябваше да бъде убит.”

Говорихме за бъдещето на САЩ. В края на обсъждането на този въпрос, след като ме разпита как бих унищожил САЩ, Фогарти каза, “Ти ще унищожис САЩ с атомни бомби”. Тогава не разбрах изказването на Фогарти. а и много време след това не го разбрах. Времето обаче се търкули и след много промени достигнахме до лятото на 2014 г., когато предсказанието за бъдещето, което каза Фогарти, стана разбираемо и стана основното предсказание за бъдещето на САЩ.

Г-н Фогарти ми предаде много поздравии от Джийн. Казах ми, че Джийн вече е известна на обществото във връзка със случая с Олдрич Еймс, което аз тогава не знаех. Казах на г-н Фогарти да изпрати поздравии от мен на Джийн и да й каже, че аз ценя нейните усилия да бъде накаран г-н Джонсън да спази договора с Духовния свят, макар че тези усилия бяха неуспешни. Г-н Фогарти ми каза, че предстои да

направя важно за науката откритие. Попитах го кога точно ще стане това. Той ми каза, че на 1 януари след няколко години Джийн ще ми прати електронно съобщение, подписано от "tennis girl". Това ще означава, че през същата година ще направя откритието. На 1 януари 2006 г. получих електронно съобщение, подписано с "tennis girl". Аз пазя електронното писмо, съдържащо съобщението.

В началото на март през същата година ми дойде наум идеята как да направя система за открития и до края на май 2006 г. всички основни компоненти бяха вече разработени и реализирани като компютърна програма. Тази компютърна програма е предназначена да прави открития в науката и до края на май 2006 г. вече беше направила първите научни открития. Да правим открития в областта на науката с такава компютърна програма е лесно. Достатъчно е да щракнем с мишката и да отидем да прием кафе. Докато изпием кафето, компютърът ще е работил здраво и ще е направил научни открития. Такава компютърна програма се нарича "система за открития" ("Discovery system"). Създадената през пролетта на 2006 г. от мен система за открития е първата и единствената досега в света компютърна програма от този клас. Анализ на житните кръгове, които се появяват в Англия и други държави показва, че те са пресметнати със система за открития.

Г-н Фогарти ми каза, че има пресказание за бъдещето, съгласно което директорът на ФБР Луис Фрий ще бъде принуден да подаде оставка. Духовният свят ще използва убийството на Уилям Колби от ФБР, за да накажат Луис Фрий. Това ще стане след около три или четири години. Ще има и поредица от други последващи санкции. В крайна сметка, виновните лица ще влезнат в затвора. Няма да има изключения.

С г-н Фогарти обсъдихме въпроса как точно ще бъде принуден г-н Фрий да подаде оставка. По-точно, аз му казах какво ще направя, за да се стигне до оставката. Като предтекст за оставката на г-н Фрий ще бъде използвано убийството на Уилям Колби. Истинската причина за оставката на Луис Фрий, разбира се, е неизпълнението на договора с Духовния свят. Обсъдихме подробности. През 2001 г. Луис Фрий беше принуден да подаде оставка точно по начина, който аз описах като вероятен сценарий за оставката по време на разговора ми с г-н Фогарти.

Г-н Фогарти беше запознат с убийството на Уилям Колби. Имахме само едно различие с него по този въпрос. Г-н Фогарти каза, че двама агенти на ФБР са осъществили отвличането на г-н Колби. Аз допуснах, че може да са повече от двама.

Оставката на Луис Фрий е не само наказание, тя е и урок. Като обсъждахме оставката на г-н Луис Фрий, аз казах на г-н Фогарти,

“Ще дам на г-н Луис Фрий един шанс. Ако г-н Фрий изпълни частично договора, това ще бъде отчетено. За частично изпълнение на договора той може да иска помощта на българските служби, които ще бъдат доволни да се отзоват и да помогнат.”

Г-н Фогарти каза, че г-н Луис Фрий знае за предсказанието за бъдещето, съгласно което той ще подаде оставка. Каза ми, че ще съобщи на г-н Фрий за предложението ми.

Г-н Фогарти ме попита, “Какво ще правиш сега и през близките месеци?”. Казах му, “Няма да правя нищо. Аз никога не правя нищо. Когато обаче дойде моментът, аз ще направя това, което трябва”.

Посещението ми при г-н Фогарти всъщност беше по повод на г-н Уилям Кломп, доброволец от Корпуса на мира на САЩ в Стара Загора. Макар американците да казват, че те не използват Корпуса на мира за агентурна дейност, случаят с г-н Кломп показва, че това не е така. С г-н Кломп имахме контакти по повод на това, че по това време ползвах електронна поща, която Корпусът на мира в Стара Загора предлагаше като услуга. През 1996 г. няха компютър, а електронна поща като услуга се предлагаше на малко места в Стара Загора. Не беше трудно да се установи, че г-н Кломп има и друга мисия, освен тази на доброволец от Корпуса на мира. Един ден в края на май 1996 г. пихме кафе с г-н Кломп в сладкарница, която е в центъра на Стара Загора и г-н Кломп ми каза, “Е, сега вече случаят с Олдрич Еймс е приключил”. Той имаше предвид екзекуцията на Уилям Колби няколко дни преди това, а може би имаше предвид и репликата на един политик, която чух преди време.

Г-н Кломп не одобряваше неизпълнението на договора от страна на г-н Джонсън и беше един от малкото хора, които по това време започваха да разбират вредите, насени от г-н Джонсън. Казах на г-н Фогарти, “Давам две седмици на г-н Кломп да напусне България. Г-н

Кломп е добро момче и не е виновен. С изгонването му от България аз наказвам не него, а американските служби за това, че договорът с Духовния свят не беше изпълнен.”.

Г-н Кломп напусна България на 5 април 1997 г., четири дни преди крайния срок. Тъй като той имаше договор с община Стара Загора за по-продължителен период, то американците трябваше по някакъв начин да обяснят преждевременното отпътуване на Уилям Кломп, с което той наруши договора си с общината. Доколкото разбрах, американците са измислили като предтекст за напускането на г-н Кломп мнимо нарушение на част от договора от страна на община Стара Загора.

През лятото на 1997 г. говорих с представител на българското контраразузнаване за случая с Кломп. Казах му, че в отчета на неговата служба за 1997 г. може да включи изгонването на Кломп от България като американски агент. Представителят ми каза, че този случай вече е включен в проекта за отчет на службата за 1997 г., където г-н Кломп фигурира като изгонен от България американски агент.

През 1998 г. проведох разговор в апартамента в Стара Загора с един американски гражданин. В този разговор стана дума за предсказанието за бъдещето, съгласно което директорът на ФБР Луис Фрий ще подаде оставка заради убийството на Колби. По този начин българските служби, които подслушват апартамента, разбраха за предсказането. Те не знаеха обаче точно как ще се развият нещата, така че Луис Фрий да подаде оставка. Започнаха да се ослушват по този въпрос.

Г-н Фогарти осведоми директора на ФБР г-н Луис Фрий за нашия разговор. През зимата на 1999 г. и пролетта на 2000 г. г-н Луис Фрий използва българските служби, за да се опита да предотврати оставката си. В България по традиция с подобен род въпроси се занимава Националната разузнавателна служба. По това време директор на службата беше генерал Димо Гяуров. Г-н Луис Фрий се е обърнал към директора на службата, който от своя страна е наточил със задачата г-н Кирчо Киров, по това време заместник-директор на службата. От 2004 г. г-н Кирчо Киров е директор на службата.

Г-н Киров определи като главен преговарящ едно лице, професор от Института по математика и информатика към БАН в София. През зимата на 1999 г. и пролетта на 2000 г. имахме около десет разговора по телефона с това лице. Професорът ми се обаждаше по телефона. В крайна сметка не можахме да уредим нищо, което би могло да бъде сметено за частично изпълнение на договора с Духовния свят. Г-н Киров би трябвало да каже причината за този неуспех. Що се касае до мен, по време на един от разговорите си с професора, аз му казах, “Има предсказание за бъдещето, съгласно което Луис Фрий ще подаде оставка. Щом има такова предсказание, то ще се сбъдне.” Професорът поиска да разбере как точно ще се развият нещата, така че Луис Фрий да подаде оставка. Казах му, “Има около една година до оставката. Ще имате възможност да видите как ще се развият нещата.”

На 15 декември 2000 г. написах ръкопис, съдържащ кратко описание на случая Еймс-Колби. Ръкописът беше публикуван в един уеб сайт. През март 2001 г. пратих по електронната поща ръкописа до няколко сенатори от Сената на САЩ. Получих няколко отговора. В някои от тях се казваше, че казаното в ръкописа ще бъде взето предвид и една сенатска комисия ще поиска обяснение от директора на ФБР г-н Луис Фрий.

Около 20 март 2001 г. г-н Луис Фрий пристигна в България. Посещението му имаше за цел да изясни възможността да бъде предотвратена оставката му като директор на ФБР. Оказа се, че такава възможност не съществува.

На 27 октомври 2009 г. Луис Фрий отново е посетил България. Поводът на посещението му този път беше изясняване на възможността да бъде преотвратено влизането му в затвора. Оказа се, че такава възможност не съществува. Фрий още не е в затвора, но това е само въпрос на време. В София той е говорил с министъра на полицията на България Цветан Цветанов, офицер от комунистическата Държавна сигурност и син на Генчо Цветанов. За Генчо Цветанов се говори на няколко места в тази книга. Аз разбрах за това посещение на Фрий едва през 2012 г., когато един приятел ми каза за това посещение. На приятеля ми е направило впечатление съпадението на датите – на същата дата, тоест на 27 октомври 2009 г. двама представители на Сикрет Сървис ме посетиха в Стара Загора. Така че се оказва, че посещението на американците при мен всъщност е по искане на Луис Фрий.

Посещението на Луис Фрий на 27 октомври 2009 г. в България нямаше резултат. Това доведе до поредица от посещения в София през следващите месеци. Цел на тези посещения беше уговаряне на усилия за прикриването на убийството на Уилям Колби. ФБР се отчете с посещение в София на 8 декември 2011 г. на новият директор на ФБР, Мюлър, наследник на Луис Фрий. Сикрет Сървис се отчете на 20 октомври 2011 г. с посещение на директора на Сикрет Сървис Съливан в София, а на 10 октомври 2012 г. и неговата началничка – държавният секретар по сигурността Наполитано също посети София. ЦРУ също се отчете. На 27 май 2010 г. директорът на ЦРУ Панета посети София. На 5 юли 2012 г. новият директор на ЦРУ Петреас пристигна в София. На 24 юли 2012 г., няколко дни след това, в София пристигна съветникът на президента Обама по въпросите на сигурността Бренан, който след това беше назначен за нов директор на ЦРУ на мястото на Петреас. Тези посещения завършиха без резултат, що се касае до случая с убийството на Колби. Трябва да се отбележи, че посещението на Петреас в София имаше и друга цел. Петреас докара със самолета, с който пристигна в София, бомбата, която няколко дни след това, на 18 юли 2012 г., беше използвана при атентата в Бургас.

Държавният секретар на САЩ Хилари Клинтън посети София на 5 февруари 2012 г. Хилари пристигна в София с конкретна цел, а именно, да спре публикация във водещ български вестник – ежедневник, посветена на убийството на Колби и на усилията на Обама да държи в тайна убийството. Посещението на Хилари беше по заповед на Обама. Това беше поредният случай, при който Хилари стана жертва на Обама. Впоследствие Хилари се отказа от позицията на държавен секретар на САЩ, за да се спаси от мерзостите на Обама.

На 1 май 2001 г. г-н Луис Фрий обяви оставката си, както беше казано в предсказанието за бъдещето. Г-н Луис Фрий не посочи никаква причина за оставката си. Американските медии трябваше да посочат някаква причина за оставката. Това видимо ги затрудни, както се вижда от материалите, в които се съобщава за оставката. Сенаторите и Сенатската комисия принудиха Луис Фрий да подаде оставка, но запазиха мълчание за убийството на Колби.

По-долу ще сравня някои моменти в плана за убийството на Уилям Колби, съставен от мен, с изпълнението на този план от ФБР.

Според биографията на Колби, публикувана в Интернет, в енциклопедията Уикипедия, той умира на 27 април 1996 г. Това твърдение е грижливо поддържано от ФБР – организатор и изпълнител на убийството. Според официалната версия Уилям Колби умира на 27 април 1996 г., но тази официална версия не се базира на факти. Колби изчезва от дома си късно вечерта на 27 април 1996 г., вероятно малко преди полунощ, и тялото му е намерено на 6 май 1996 г., няколко дни след това. Следователно, Колби е умрял някъде между 27 април и 6 май. В една друга енциклопедия, издадена в САЩ и публикувана в Интернет, все пак това е отчетено, като за дата на смъртта на Колби е посочена датата 6 май 1996 г. В друга биография на Колби, публикувана в Интернет, е посочена датата 28 април 1996 г. като дата на смъртта на Колби. Вероятно авторът на тази биография е имал предвид обстоятелството, че Колби е отишъл да кара кану около полунощ на 27 април 1996 г., тъй че вероятно се е удавил след полунощ, т.е. на 28 април 1996 г.

Възможно е Колби да е умрял на 1 май 1996 г., след три дни разпити, както предвижда плана за екзекуцията му. На 1 май 2001 г. убиецът на Колби – директорът на ФБР Луис Фрий подаде оставка. Може би това съвпадение не е случайно.

През 2010 г. в Интернет беше публикувана статията “Who murdered the CIA chief?”, с автор Zalin Grant. Понастоящем, към декември 2010 г., тази статия е цитирана в статията за Уилям Колби в Уикипедия – изданието на английски език. Макар че статията доказва, че Колби е убит, тя благосклонно е допусната от цензорите от ФБР да бъде цитирана в статията за Уилям Колби, вероятно защото не посочва убийците. В тази статия г-н Grant отбелязва, че на фотографиите на Колби, които са направени при аутопсията му, Колби изглежда добре. За г-н Grant това показва, че тялото на Колби е престояло кратко време във вода, не повече от няколко часа.

Най-вероятно е Колби е умрял на 5 май 1996 г. Когато тялото му е открито в ранните часове на 6 май 1996 г., хората, които са открили тялото, са впечатлени от това, че Колби изглежда добре. Така изглежда човек, чиито тяло е престояло във вода не повече от няколко часа. Най-вероятно разпитите на Колби са продължили от вечерта на 27 април до 5 май 1996 г. Планът ми предвиждаше три дни разпити, но планът предвиждаше при необходимост разпитите да продължат повече време.

През 2007 г. и 2008 г. аз направих няколко опита да коригирам статията за Уилям Колби в Уикипедия, като наместо “27 април 1996 г.” за дата на смъртта на Колби бъде записано “между 27 април и 6 май 1996 г.” Зорките цензори на Уикипедия от ФБР мигновено, за по-малко от минута всеки път отхвърляха поправката ми. Г-н Луис Фрий, убиецът на Колби, може да каже датата на смъртта на Колби и аз считам, че един ден г-н Луис Фрий ще каже тази дата.

В Интернет има редица забележки както срещу разследването на смъртта на Уилям Колби, така и забележки за официалната теза за смъртта на Уилям Колби. Например, в уеб сайта

<http://www.nndb.com/people/130/000054965/>

като причина за смъртта на Колби е посочено убийство (“Cause of death: Murder”). Тази теза се поддържа и от други автори. Статията за Уилям Колби в Уикипедия, изданието на английски език, до 2008 г. съдържаше раздел за противоречията в официалната теза за смъртта на Колби, както и предположения за евентуалните му убийци. ФБР обаче реши, че не може да си позволи този раздел да присъства в статията и успя да го премахне. Впрочем, това по косвен начин насочва към убийците, като посочва кой всъщност е заинтересован да бъде премълчана истината.

Много новинарски агенции отразяват изчезването на Колби, но съобщенията на новинарската агенция CNN са най-редовни и най-изчерпателни. Това се отнася обаче само за първите два или три дни след изчезването на Колби. След това CNN спира да се интересува от случая и започва формално отразяване. Някои от съобщенията на CNN доскоро можеха да бъдат намерени в Интернет.

Колби изчезва от дома си, разположен на брега на река в слабо населена вилна зона, късно вечерта на 27 април 1996 г., вероятно между 20 ч и 21 ч. По това време Колби има вече 76 навършени години. Колби е педантичен човек, той има строго определени навици, които никога не нарушава. Според официалната версия, Колби е отишъл да плува в реката с кануто си. Никой обаче не е видял Колби да отива да кара кану. Впрочем, трудно някой би могъл да види Колби да отива да кара кану, тъй като в 20 ч. около къщата на Колби е тъмно.

За г-н Grant в цитираната по-горе статия катранената тъмнина (pitch black, както казва г-н Grant), която цари в 20 ч. и 35 м. пред къщата на Колби, доказва, че Колби няма как да е отишъл да кара кану. Според съседите на Колби, не е известен случай Колби да е карал кану когато е тъмно или дори когато приближава да мръкне. Още повече, че през нощта на 27 април 1996 г. е духал вятър и реката е била буйна, а Колби никога не е влизал в реката при лошо време.

Когато Колби е напуснал къщата си, той оставил вратата на къщата си отключена, което никога преди не е правил. Колби е оставил компютъра си включен, което никога преди не е правил. Радиото е оставено включено, когато Колби е излязъл, което той никога преди това не е правил. Колби е оставил част от вечерята си на кухненската маса недоизядена, което той никога преди това не е правил.

В неделя, 28 април 1996 г. бдителна съседка телефонира на полицията, след като вижда несъответствия в разположението на някои предмети пред къщата на Колби, което по-рано не се е случвало. Идва една жена-полицай, която заедно със съседката оглежда къщата на Колби и констатира че Колби го няма. Кануто е намерено по-късно навътре на брега. Както положението на кануто, така и други обстоятелства показват, че кануто е влачено до мястото, където е намерено. Впрочем, въжетото, с което е влачено кануто, още е до кануто. Такова въже кануто на Колби не е имало. Г-н Grant и други лица, направили проучване на място, ни уверяват, че няма как кануто само да се е придвижило до мястото, на което е намерено, освен ако не е влачено. За въженцето, с което е влачено кануто, г-н Grant ни информира, че то просто е забравено от убийците.

Издирването на Колби започва в понеделник сутринта, на 29 април 1996 г. Полицията се придържа само към една версия, а именно, че Колби е отишъл да кара кану и се е удавил. Поради тази причина, не е изследвана къщата на Колби за следи на други хора – ДНК, отпечатащи и други. Не са изследвани за следи въженцето, намерено закачено за кануто на Колби, както и другите артефакти. Полицията ограничава всичките си действия до издирване на тялото.

Полицията претърсва района около къщата със специално обучени кучета. Кучетата откриват следите на непознати хора, които стигат до входната врата на къщата на Колби. След това следите се

разделят – има следи, които отиват до реката и други следи, които отиват до мястото, където кануто е намерено. Полицията пренебрегва тези факти, тъй като противоречат на единствената версия, която се разследва – Колби отишъл да кара кану и се удавил.

В търсенето на Колби участват около сто човека, включително два хеликоптера и няколко водолази. Полицията претърсва грижливо района около къщата, включително със специална апаратура, включваща радар. Трупът на Колби е намерен на 6 май 1996 г. близо до къщата, на 40 метра от мястото, където е намерено кануто. Това място е било претърсвано преди това няколко пъти и поради това е известно, че трупа на Колби не е възможно да е на това място.

Колби е без спасителната си жилетка. Според познатите на Колби, той никога не е отивал да плува, без да е сложил спасителната си жилетка. Не е възможно спасителната жилетка да е паднала, тъй като тя се закрепва здраво.

Според официалната версия, Колби е паднал от кануто си и се е удавил. Според аутопсията обаче Колби умира от сърдечен удар. Аутопсията обаче не намира съсирвания на кръвта, които се получават при сърдечен удар.

Какво не е наред в тази история?

Нека да започнем с отразяването на историята на изчезването на Колби в медиите. Това отразяване е много поучително. В Интернет намираме статия за смъртта на Колби, или поне тази статия беше налична в Интернет допреди две години, публикувана в Интернет базираното списание NewMax.com на адрес

<http://archive.newsmax.com/articles/archive/getpl?a=1999/3/24/1853>
42

Автор на статията е главният редактор на списанието, Christopher Ruddy. Той пише през 1996 г. следното:

“The suspicions began as soon as the initial press reports came out. As expected, the Associated Press ran the first wire story. Colby “was missing and presumed drowned” the AP reported. The wire story said he died as the result of “an apparent boating accident.” Quoting a source

close to Mrs. Colby, who was in Texas at the time her husband disappeared, the AP stated Colby had spoke via phone with his wife on the day he disappeared. He told her he was not feeling well, “but was going canoeing anyway.” This would be an important clue pointing to an accidental death, had it been true. But someone fabricated this story out of whole cloth. A week later, Colby's wife rebutted the AP report, telling the Washington Times her husband was well, and made no mention of canoeing. This initial, false report that relieved obvious suspicion was, for me, a red flag of a cover-up.”

Според г-н Руди първото съобщение за изчезването на Колби идва от новинарската агенция Асошиейтед Прес. Това е точно според плана. Първото съобщение трябва да внуши на читателя, че Колби се е удавил, така че когато трупът бъде намерен, обществото ще очаква това съобщение и ще го намери за естествено. Това също е според плана.

В съобщението си АП твърди, че съпругата на Колби е говорила по телефона с Колби вечерта на 27 април 1996 г. Според АП Колби казал на съпругата си, че ще вечеря и след това ще отиде да кара кану. Това първо съобщение беше опровергано от съпругата на Колби и осведомителните агенции разпространиха опровержението няколко дни след първото съобщение на АП. Според съпругата на Колби, всъщност Колби е казал, че ще вечеря, след което ще легне да спи. Опровержението на първото съобщение на АП беше публикувано и в българските вестници. Разбира се, АП не поясни защо е пунала първото заблуждаващо съобщение. Манипулирането на обществото от медиите е основна част от плана за убийството на Колби, но това манипулиране не би трябвало да включва съобщение, което неминуемо би било опровергано от съпругата на Колби. Включването на това съобщение е принос на г-н Луис Фрий, а не част от плана.

Оказва се че това, което впечатлява много хора, е официалната теза, че Колби е отишъл да кара кану в тъмнината. Наистина, това изглежда много странно, особено за човек с твърдо установени навици. По това време Колби е на 76 навършени години и разходка в тъмната река е много неправдоподобна, още повече, че такава нощна разходка преди това никога не е имало. Една от биографичните справки за Уилям Колби в Интернет на адрес:

<http://www.rotten.com/library/bio/usa/william-colby/>

е озаглавена “Midnight Canoeist” (“Среднощният кануист”), изтъквайки на преден план именно тезата, че Колби е отишъл да кара кану късно вечерта, сякаш това е най-важният факт в биографията на Колби. За г-н Grant обстоятелството, че Колби е бил в къщата си до 20 ч. и 30 мин. доказва, че той не е отишъл да кара кану, тъй като каране на кану в непрогледната тъмнина след 20 ч. и 30 мин. е изключено.

Планът за екзекуцията на Колби, разработен от мен през 1991 - 1992 г. беше ясен - Колби трябва да изчезне през деня, за да не бъдат събудени подозрения. Очевидно г-н Луис Фрий е погледнал лековато на този въпрос, или може би не е бил в състояние за осигури изчезването на Колби през деня – Колби има съседни, които през деня биха могли да видят непознати хора, ако такива има около къщата на Колби. Г-н Луис Фрий може да поясни защо оригиналният план е бил сменен, така че Колби да изчезне през нощта, и аз вярвам, че един ден г-н Луис Фрий ще поясни този въпрос.

Що се касае до предпазната жилетка на г-н Колби, аз не съм включил в плана поставянето на предпазната му жилетка, тъй като не знаех, че г-н Колби ползва такава. Или ФБР не са ме осведомили, или не съм разбрал какво са казали – не трябва да се забравя, че моят английски през 1991-1992 г. беше доста беден и има много неща които не разбирах, когато ми говорят. От днешна гледна точка това, което ФБР е трябвало да направи, и което не са направили, е следното. ФБР е трябвало да облече трупа на Колби с предпазната жилетка, преди да върне трупа. Колби никога не е отивал да кара кану без предпазната си жилетка и отсъствието на предпазната жилетка прави много лошо впечатление, както можем да видим от публикации в Интернет.

Що се касае до обстоятелството, че Колби е напуснал къщата си очевидно без да има намерение да я напуска – отключената врата на къщата, включеният компютър, включеното радио и недовършената вечеря, то всичко това се дължи на факта, че Колби е бил отвлечен от къщата си. Убийците са позвънили на вратата и най-вероятно по някакъв начин са привели Колби в безсъзнание. Това може лесно да стане например със спрей. Очевидно убийците не са влизали в къщата и очевидно добре са знаели защо не трябва да влизат в къщата. ФБР отлично знае, че и най-дребните следи може да доведат до идентифициране на човека – например с ДНК тест. Тази

предпазливост на ФБР се оказва презастраховане, тъй като полицията не е търсила следи в къщата на Колби.

Първоначалният план, съставен от мен, беше категоричен – Колби трябва да бъде отвлечен когато е извън къщата си, най-добре когато е на брега на реката. Мисълта, че Колби може да бъде отвлечен от къщата си има толкова отрицателни последици, че г-н Луис Фрий заслужава сериозна критика за това отклонение от първоначалния план. Г-н Луис Фрий един ден ще поясни защо се е отклонил от първоначалния план по този въпрос. Най-правдоподобното обяснение е това, че вечерта Колби е бил в къщата си. Виждаме, че едно отклонение от плана, а именно отклонението, че Колби е отвлечен при настъпила тъмнина, води до следващо отклонение – Колби е отвлечен от къщата си.

Отвлечането на Колби от къщата има и друго следствие. Ако Колби е отвлечен извън къщата, не е необходимо съпругата му да бъде в друг щат. Колби рядко се разделя със съпругата си, а по време на изчезването му тя е в друг щат, на голямо разстояние. Това обстоятелство не е отбелязано от медиите.

Трупът на Колби е намерен между седмия и десетия ден след изчезването му. Тук ФБР следва предварителния план. За нещастие на г-н Луис Фрий, мястото, където е оставен трупът, преди това няколко пъти грижливо е претърсвано, включително с радар, така че е изключено трупът да е точно на това място.

Що се касае до това, как са дошли убийците до къщата на Колби и как след това са подхвърлили трупа, за компетентно считам мнението на г-н Фогарти от ЦРУ на САЩ, което той изказа пред мен през 1997 г. Според г-н Фогарти, убийците да пристигнали по реката с лодка, а трупът е бил превозен обратно до мястото, където е хвърлен, с автомобил по близко шосе. Нека уважим мнението на г-н Фогарти, все пак той е специален агент на ЦРУ.

Аутопсията на Колби заключава, че Колби е починал от сърдечен удар, макар че не са намерени съсиреци от кръв, каквито е редно да има при сърдечен удар. Това заключение на аутопсията е странно, като се има предвид, че полицията и медиите преди това са обявили, че Колби се е удавил. Г-н Grant ни информира, че патологът, направил аутопсията, е успокоил съпругата на Колби в

поверителен разговор. Той я е уверил, че когато Колби е паднал във водата, вече е бил мъртъв и не се е мъчил. Г-н Grant цитира в статията си и заключението на аутопсията. В това заключение всъщност не е посочено кога Колби е умрял. Всяка аутопсия трябва да съдържа предположение за времето на смъртта, но това при аутопсията на Колби не е спазено. Г-н Grant интервюира Джон Смиялек – лицето, което отговаря за аутопсията. Пита го кога Колби е умрял. В отговора си Джон Смиялек отново не посочва време на смъртта.

На 9 май 2001 г. г-н Джон Смиялек умира. Г-н Смиялек внезапно получава сърдечен удар на работното си място в два часа следобед, в залата, където по-рано е фалшифицирал документите за аутопсията на Уилям Колби. Вестник “The Washington Post” ни информира за смъртта на Джон Смиялек на 10 май 2001 г. в статия под заглавие “Md. Medical Examiner Dies in Baltimore Office”. Според вестника, “Smialek was working in his office when he suddenly fell ill and collapsed”. Публикацията е налична в Интернет. Девет дни преди това, на 1 май 2001 г. директорът на ФБР Луис Фрий е обявил, че подава оставка. Луис Фрий не е посочил никакви причини за оставката си, което озадачава коментаторите, което се вижда от коментарите за оставката му. Ние знаем, че Луис Фрий подава оставка под натиска на група от сенатори от Сената на САЩ, които го отстраняват заради убийството на Уилям Колби. Някои от сенаторите се интересуват от смъртта на Колби и вероятно ще извикат на разговор Джон Смиялек – лицето, отговорно за аутопсията. Г-н Смиялек умира точно навреме, за да бъдат замечени следите за убийството на Колби. Когато Смиялек получава сърдечен удар, Луис Фрий не е директор, но продължава да изпълнява функциите на директор на ФБР до 25 юни 2001 г., тоест, по времето когато г-н Смиялек внезапно се отправя към по-добрия свят, г-н Фрий все още командва ФБР.

След намирането на трупа на Колби машината на американската пропаганда е задействана. Медиите отказват да се интересуват от смъртта на Колби. Много неща, свързани със случая остават неизяснени. Преди няколко години един журналист от щата Мериленд ми изпрати електронно писмо, в което ми писа, че реката, на брега на която е къщата на Колби, е буйна. Журналистът ми обърна внимание върху инцидент с лодка, преобърнала се в реката близо до къщата на Колби. Инцидентът е станал около една година преди изчезването на Колби. При този инцидент буйната река е влачила трупа десет

километра по-надолу по течението, а лодката е отнесена от реката направо в морето. Мястото, където е намерено кануто на Колби – удобно легнало на няколко метра от дома му, и мястото, където е намерено тялото на Колби – на 40 метра от кануто, изключват възможността от инцидент с кануто. Г-н Грант ни информира и за течението на реката до мястото на намирането на трупа. Според г-н Грант, течението на реката на това място неизбежно ще отнесе трупа другаде.

Следствен експеримент не е правен. Ако бъде направен следствен експеримент, той ще покаже, че е тезата за преобръщането на кануто е немислима при такова разположение на кануто и тялото. Планът, разработен от мен предвиждаше ФБР да направи предварително експеримент, за да е ясно къде водата би отнесла кануто и трупа, а не да хвърлят кануто и трупа където им падне. Не ми е известно защо ФБР не е изпълнило плана в тази му част.

Следствен експеримент може да бъде направен и днес, но едва ли има смисъл от такъв експеримент. В началото на тази книга е даден списък, включващ повече от 100 лица, които са на висши ръководни длъжности в САЩ. Всички тези хора знаят добре истината за убийството на Колби. Ако тези лица минат през полиграфа, ще разберем не само всички детайли за убийството на Колби, но и ще получим една широка и несъмнено впечатляваща картина на усилията да бъде прикрито това убийство.

След ареста на Олдрич Еймс ФБР представи фалшива версия за това как Олдрич Еймс е разконспириран. Една причина за това е очевидна – така наречената “космическа тайна” на САЩ. Историята на разконспирирането на Олдрич Еймс няма как да бъде обяснена, ако не разберем договорите с Духовния свят и предсказанията за бъдещето.

Има и втора причина. Оповестяването на истинската история на разконспирирането на Олдрич Еймс неминуемо ще доведе до историята с Уилям Колби. Според ФБР всичко, което свързва Олдрич Еймс с Уилям Колби трябва да бъде премълчано. Още след ареста на Олдрич Еймс през 1994 г. ФБР организира операция по заличаване на всичко, което свързва Олдрич Еймс с Уилям Колби. Един от ярките аспекти на тази операция беше налагането на тезата, че Колби не е

казал на Олдрич Еймс как да излъже теста с полиграфа. Обществото в САЩ и до днес се пита как Олдрич Еймс е излъгал теста с полиграфа.

Оказа се, че тази първа операция на ФБР е само началото на дълга поредица от последващи операции, които ФБР трябваше да проведе, продължава да провежда и до днес, за прикриване на убийството на Колби. Постепенно в тези операции бяха въвлечени и други хора, и други служби.

5. Хилари Клинтън

През 1999 г. си купих компютър и започнах да изучавам ползването на компютрите. Към края на същата година в Интернет се появи първият ми личен уеб-сайт. В този сайт имаше няколко страници, посветени на случая Еймс-Колби. На една от страниците на сайта имаше фотография на Уилям Колби, а под нея надпис, “Уилям Колби, учител на Олдрич Еймс”. По-долу, на същата страница, имаше фотография на Олдрич Еймс, а под нея надпис, “Олдрич Еймс, ученик на Уилям Колби”. Тези текстове всъщност са първите текстове, публикувани в Уеб, в които се посочва връзка между случаите на Олдрич Еймс и Уилям Колби. Един сътрудник на българските служби ми каза, че ЦРУ наблюдава кой посещава сайта ми.

В уеб сайта ми беше цитиран и текстът на изявлението на президента Клинтън от май 1996 г. по повод на смъртта на Уилям Колби. Изявлението на президента Клинтън по повод на смъртта на Колби започва с думите “Хилари и аз”. Така че г-жа Хилари Клинтън се появи на уеб сайта ми още през 1999 г.

“Хилари и аз”, каза президентът Клинтън, и той беше по-прав, отколкото предполагаше. Хилари Клинтън плати цената за това, че президентът Клинтън допусна да бъде измамен от група предатели от ФБР.

През юли 1993 г. директорът на ФБР Уилям Сешънз (William Sessions) беше уволнен от президента Клинтън поради причини, останали неизвестни. Няма съмнение, че г-н Уилям Сешънз е виновен за предателството на г-н Джонсън. А може би той също е бил замесен в това предателство?

Президентът Клинтън назначи за нов директор на ФБР г-н Луис Фрий. Неговата психология, оформена по времето когато е бил уличен агент, не допускаше разбиране на проблематиката на договорите с Духовния свят. Що се касае до случая Еймс-Колби, дейността на г-н Фрий се свежда до организирането на убийството на Колби по предварително разработен план. Очевидно е, че Луис Фрий е предложил на президента Клинтън да одобри убийството на Уилям Колби.

Не е ясно доколко г-жа Хилъри Клинтън, която по това време е първа дама, е запозната по това време с убийството. Възможно е г-жа Хилари Клинтън да е разбрала за убийството на Уилям Колби едва през 2001 г., когато става сенатор на САЩ. Във всеки случай, през пролетта на 2001 г. г-жа Хилари Клинтън беше вече добре запозната с убийството на Уилям Колби и с ролята на своя съпруг като поръчител на убийството. Начиная от 2001 г. политическата кариера на Хилари Клинтън имаше една мина заложена под нея, и тази мина беше както убийството на Уилям Колби от нейния съпруг, така и нейното участие в убийството, изразяващо се в това, че тя отказа да направи публично убийството на Уилям Колби.

Описание на убийството на Уилям Колби беше публикувано от мен за първи път през декември 2000 г. в един уеб сайт в САЩ, който се занимаваше с продажба на оръжия. Скоро след публикацията този сайт прекрати съществуването си. Много материали за случая Еймс-Колби бяха публикувани като постинги на Google, начиная от 2001 г. Впоследствие тези постинги бяха препечатани от много други сайтове. През 2006 г. създадох специален уеб сайт, посветен на случая Еймс-Колби:

<http://d-memoirs.tripod.com/>

На пръв поглед организацията на убийството на Уилям Колби изглежда странна. ФБР използва за убийството план, изготвен от човек, който не е гражданин на САЩ. Нещо повече, този човек по време на убийството е извън САЩ и извън контрола на ФБР. Организаторът на убийството - г-н Луис Фрий и поръчителят на убийството - президентът Клинтън, трябва да дадат пояснение на тези факти.

Обяснението на тези факти обаче е много просто и то е както следва. ФБР счита, че трябва да използва плана, изготвен от мен, защото Духовният свят е внушил това на ФБР. Нещо повече, ФБР няма друга възможност, защото Духовният свят не позволява друга възможност.

В интернет на адрес

<http://www.newsfollowup.com/bushfortune.htm>

има списък на 170 имена на предполагаеми жертви на президентите Клинтън и Буш. Уилям Колби фигурира като една от тези жертви. Може би упоритостта на правителството на САЩ да прикрива убийството на Колби да се дължи на страха, че ако се изясни, че Колби е убит от правителството на САЩ без съдебен процес и без съдебна присъда, то и останалите убийства ще излезнат на дневен ред. Има още няколко подобни списъка в Интернет. Считам, че с внимание трябва да се отнесем към тези списъци.

На 29 януари 2007 г. изпратих писмо до Хилари Клинтън. Това писмо беше изпратено до нея, като беше използвана електронната поща, която тя имаше като сенатор на САЩ. Копие от писмото беше изпратено през 2007 г. до много хора, в това число ръководителите на много държави по света и до много сенатори от сената на САЩ. През юни 2007 г. писмото беше публикувано в Интернет на адрес

<http://d-memoirs.tripod.com/>

Писмото е публикувано на 8 юни 2007 г. в Google постинг на адрес

http://groups.google.com/group/alt.journalism/browse_thread/thread/f5c9876c939a581d/7efc7787381a8e23

По-долу следва текста на това писмо.

“January 29, 2007

Dear Senator Hillary Clinton,

You must make a public statement confirming that your husband President Bill Clinton has ordered to the former FBI Director Louis Freeh to murder the former CIA Director William Colby.

I have sent you during the last years many times letters insisting you to confirm the murder of William Colby. You refused. Now you appeal for the post of the US President. I wish you success, but you must confirm the murder of William Colby and to appeal the guilty persons to go into the jail. (Please see the enclosed list of the guilty persons). The President of the USA must be honest person who says the truth. Today this is important for the future not only of the USA, but of the whole planet.

Your husband President Bill Clinton must make a clear public statement that he has ordered the murder of William Colby. President Clinton must clearly explain the reason for his order. It is well-known that Louis Freeh suggested to President Clinton William Colby to be murdered without a public trial. President Clinton must confirm this fact and to accuse Louis Freeh. If your husband refuses to make a public statement that he has ordered the killing of William Colby, you must cancel your campaign for president.

I am a witness of the murder of William Colby. I can give lots of info about the murder. More info:

<http://d-memoirs.tripod.com/index.htm>

I recommend you to use your position as an US Senator and to initiate a campaign for a new US law. The law must prohibit to US officials to make false public statements. If a US official has made a false public statement, he/she must go into the jail. The reason a US official to make a false public statement is always the same - the official wants to receive illegal income or to conceal a bad work or a crime. The Ames-Colby case is an excellent illustration - Louis Freeh decided to kill William Colby instead to accuse him officially, in order to protect his position as FBI Director and to conceal the bad work and crimes of a few FBI agents. The new law must ensure the most basic right of the US citizens - the right the citizens to protect their rights against the abuses of the US government. Such a law would be the basis of a new era for the USA and the whole planet - the era of prosperity and stability.

If you have any questions, please let me know.

A list of guilty persons:

1. Johnson, FBI agent,

Mr. Johnson was the Director of the Russian Department in the New Orleans office of the FBI in 1990-199 He is an organizer and executor of the killing.

Louis Freeh, former Director of the FBI, the main organizer and executor of the killing.

3. Robert Mueller,

Director of the Federal Bureau of Investigation,

Mr. Mueller uses his position to prevent any investigation of the killing.

4. John Ashcroft, former Attorney General of the USA,
Mr. John Ashcroft used his position to prevent any investigation of the killing.

Mr. John Ashcroft decided to resign instead to accuse Louis Freeh.

Alberto Gonzales, Attorney General of the USA

Mr. Alberto Gonzales uses his position to prevent any investigation of the killing.

For questions:

Alberto Gonzales, Attorney General of the USA

U.S. Department of Justice

950 Pennsylvania Avenue, NW

Washington, DC 20530-0001

AskDOJ@usdoj.gov

Glenn A. Fine

Inspector General

U.S. Department of Justice

950 Pennsylvania Avenue, NW

Washington, DC 20530-0001

oig.hotline@usdoj.gov

inspector.general@usdoj.gov

Robert S. Mueller

Director

Federal Bureau of Investigation

J. Edgar Hoover Building

935 Pennsylvania Avenue, NW

Washington, D.C. 20535-0001

Regards,

Dr. Deko Dekov”

Хилари Клинтън не отговори на писмото, затова изпратих писмото до всички сенатори на САЩ с молба да го изпратят до Хилари Клинтън и да поискат тя да им каже мнението си. Изпратих писмото и до президента Буш, със същата молба. Известно ми е, че няколко сенатори са изпратили писмото до Хилари Клинтън и са поискали тя да им обясни позицията си. Не ми е известно дали Хилари Клинтън им е отговорила, но е добре известно, че Хилари Клинтън

беше отстранена от надпреварата за президентския пост в САЩ. Отстрани я ръководството на Демократическата партия, с ключовото съдействие на група сенатори от Демократическата партия на САЩ. Доколкото ми е известно, всички сенатори от Демократическата партия са се обявили против кандидатурата на Хилари Клинтън. В началото на октомври 2007 г. получих електронни писма от сенатори от сената на САЩ, от които ставаше ясно, че Хилари Клинтън ще бъде отстранена от надпреварата за президент на САЩ.

По времето, когато беше публикувано писмото ми като Google постинг, тоест през юни 2007 г., г-жа Клинтън беше безспорен фаворит. Безспорен фаворит беше и през октомври 2007 г., когато обявих, че тя ще бъде отстранена от президентската надпревара заради нейното участие в убийството на Уилям Колби.

Стъпка по стъпка, ръководството на Демократическата партия отстрани Хилари Клинтън, което се виждаше и от хода на кампанията. Причината обаче остана скрита за публиката. Днес Хилари Клинтън щеше да е президент на САЩ, ако не беше нейното участие в убийството на Уилям Колби. Същата е причината Обама да откаже на Хилари Клинтън вице-президентския пост.

През ноември 2009 г. ми попадна текст, наличен в Интернет на адрес:

<http://www.state.gov/secretary/rm/2009a/10/13113htm>

Журналистка от CNN казва на Хилари Клинтън, “David Plouffe, Obama’s campaign manager, is writing a book coming out. He says that you were seriously considered by the President for the vice presidential role. However, your husband Bill Clinton’s role seemed to hinder your chances.” Г-жа Клинтън отговаря “I am very happy with the position that I have.”

Що се касае до отразяването в САЩ на кандидат-президентската кампания с участието на Хилъри Клинтън, то това отразяване може да бъде определено като цирк. Това отразяване е двупластово. На повърхността е това, което трябва да залъже широката публика. Има и втори пласт, състоящ се от неопределени изказвания, разбираеми само за посветените.

Аз не проявих активност по време на първичните избори на демократите за техен кандидат за президент. Единственото изключение е това, че аз изпратих копие от горното писмо до Хилари Клинтън до ръководителя на преизборната кампания на Хилари Клинтън, една жена, ако може да се съди по нейното име. Ръководителите на Демократите не пропуснаха случая да отслабят позициите на Хилари Клинтън. Ръководителят на предизборната кампания на Хилари Клинтън подаде оставка в разгара на първичните избори. Тази оставка не беше обяснена на обществото. Когато Хилари Клинтън научи за оставката на ръководителя на предизборната си кампания, тя прекъсна предизборната си кампания и се завърна в щаба си. Гледах по телевизията пристигането на Хилари в нейния щаб и видях сълзи в нейните очи. Казах си, “Хилари не знае това, но тя плаща цената за престъпленията на Джонсън”.

Хилари Клинтън и Обама са членове на тайна организация, управляваща САЩ и наречена “Фамилия”. Хилари и Обама са учили в Харвард с пари на “Фамилията” и са издигнати в политиката от “Фамилията”. Това важи и за много други политици в САЩ и от двете партии. След Джон Кенеди всички президенти на САЩ са членове на “Фамилията”. Вече повече от петдесет години до заключителната част на надпреварата за президент на САЩ се допускат само членове на “Фамилията”. Президентските избори в САЩ са цирк, дирижиран от ръководителите на “Фамилията”. Няколко пъти съм чувал, че Хилари иска да направи нещо, но не може. Хилари и Обама, а и много други, са само слуги на “Фамилията”. Истинските господари на САЩ са ръководителите на “Фамилията”, които са банкери от типа на Рокфелер и Ротшилд. Първоначална цел на “Фамилията”, отпреди един век, е ограбването на САЩ посредством така наречения “Федерален резерв”. Кенеди е убит, защото е искал да прекрати това ограбване След Кенеди никой не е посмял да се противи на обединението от частни банки, наречено “Федерален резерв”. Тази тема е табу за политиците и медиите. За “Фамилията” ми говориха както Джонсън, така и Фогарти.

В последните години в САЩ са изградени концентрационни лагери за над три милиона човека. Тези концлагери са в готовност да послужат за потушаване на всяка бъдеща съпротива срещу “Фамилията”. Организацията “Фамилията” организира и проведе

терористичните атентати в САЩ през 2001 г., както и много други терористични актове в САЩ и по света.

Но вече е време да преминем към още един персонаж на нашето повествование - слугата на “Фамилията” Барак Обама.

6. Барак Обама

Още преди първичните избори, през есента на 2007 г., президентът Буш каза, че Хилари Клинтън няма да бъде следващият президент на САЩ. По това време Хилари Клинтън беше практически единствен кандидат за президент на САЩ. Провалът на политиката на президента Буш направи невъзможно избирането на републиканец за президент. Това означаваше, че кандидатът на демократите за президент ще бъде новият президент на САЩ. През есента на 2007 г. за конкуренти на Хилари Клинтън от лагера на демократите не се говореше – г-н Обама все още беше неизвестен за обществеността. Българските медии бяха вече провъзгласили Хилари Клинтън за следващ президент на САЩ. По българската телевизия bTV изказването на президента Буш беше коментирано и видях как изказването на президента Буш озадачи телевизионните коментатори и дори говорителите.

Изказването на президента Буш всъщност означаваше, че републиканците ще изчакат Хилари Клинтън да бъде номинирана от демократите като кандидат за президент, след което ще съсипят както нейната кандидатура, така и цялата Демократическа партия, използвайки заангажираността на Хилари Клинтън с убийството на Уилям Колби. За всеки, запознат с вижданията в американското общество е ясно, че подобен скандал не само ще съсипе Хилари Клинтън, но ще съсипе и Демократическата партия. Убийството без съд на гражданин на САЩ нарушава основния принцип на американското общество – никой не трябва да бъде убиван без съдебен процес и без съдебна присъда. Прикриването на убийството от Хилари Клинтън означава за нея политическа смърт, още повече че нейният съпруг е поръчител на убийството.

Демократите разбраха посланието на президента Буш и запретнаха ръкави. Дойде времето на Барак Обама, който макар и с хиляда зора и с малка преднина беше наложен от ръководството на Демократическата партия и от сенаторите от Демократическата партия за кандидат за президент на демократите. Нито Барак Обама, нито Хилари Клинтън обаче не казаха какъв е предметът на техните спорове, така че телевизионните зрители, гледащи техните спорове, несъмнено са останали с чувството, че нещо им се изплъзва.

Привържениците на Хилари Клинтън настояха тя да бъде номинирана от Обама за кандидат за вицепрезидент, без да знаят, че дори само като кандидат за вицепрезидент тя ще повлече Обама в пропастта.

В началото на книгата е даден един списък на част от лицата, които са убийци и съучастници в убийството на Уилям Колби и които са на ръководни длъжности в САЩ. Всички лица в списъка са или преки извършители на убийството на Уилям Колби, или съучастници в укриването на убийството. Според законите на САЩ, ако едно лице знае за убийство, то е длъжно да съобщи на съд в САЩ, в противен случай лицето е съучастник в убийството. Всички тези лица знаят за убийството, но отказват да информират съд в САЩ. В списъка, даден по-горе, са включени само лица, които не само са добре запознати с казуса за убийството на Уилям Колби, но и са вземали решения, базирани на този казус.

На първо място в списъка е президентът на САЩ Барак Обама. Още с встъпването си в длъжност като президент на САЩ, Барак Обама се заангажира с прикриването на убийството на Уилям Колби и защита на убийците. Президентът Обама организира група от хора, цел на които беше прикриването на убийството. По същество Барак Обама създаде организирана престъпна група. Цел на тази организирана престъпна група, ръководена лично от президента Барак Обама, е да прикрива от обществото убийството на Уилям Колби и да защитава убийците.

Гледах по телевизията речите на кандидата за президент Барак Обама, в които той обещавахе на избирателите си, че ще им казва истината. Ако американското общество научи истината за убийството на Уилям Колби и за прикриването на това убийство от президента Обама, то президентът Обама ще бъде политически труп. Той ще трябва да се прости с мисълта за втори мандат като президент. Аз лично бих бил дълбоко учуден, ако Барак Обама завърши първия си мандат.

Ключова роля в прикриването на убийството на Уилям Колби има и сенатът на САЩ. Всички сенатори от 2001 г. досега, над сто човека, са добре запознати с убийството на Уилям Колби. Всеки сенатор, както и сенатът като цяло, прикриват убийството на Колби. Това е забележителна картина на “спазването” на законите в САЩ. Все пак, трябва да отбележим, че Сенатът на САЩ отстрани

директора на ФБР Луис Фрий, не допусна Хилари Клинтън да стане президент и има и други по-дребни приноси.

През последните години изпратих писма до няколко сенатори с апел да бъде публично обявено убийството на Колби и да започне съдебен процес срещу убийците. Сенаторите отказаха да започнат съдебен процес срещу убийците на Уилям Колби и отказаха да информират обществото за убийството.

Ще отбележа, че всички писма, като съм получил, изразяват подкрепа за дейността ми. Освен електронни писма, получих и няколко хартиени писма от сенатори на сената на САЩ, изпратени по обикновената поща.

На 23 септември 2004 г. изпратих писмо до президента Буш, което е дадено по-долу. Писмото е публикувано в Интернет през 2004 г. Президентът Буш реши да защити убийците на Колби и да продължи да държи убийството в тайна от обществото. Президентът Буш разпореди поредица от тайни криминални операции на американски служби, както срещу граждани на САЩ, така и срещу граждани на други държави, целящи да запазят убийството в тайна.

To the President of the USA

“September 23, 2004

Dear Mr. President:

I want to report a crime made by Mr. Louis Freeh, the former FBI Director. Mr. Freeh organized the killing of Mr. William Colby, a former CIA Director. Mr. Freeh is the organizer and the main executor of the killing.

Because of the crime, Mr. Freeh was forced to resign in May 2001. But a few top USA officials - the Attorney General of the USA, the Director of the FBI and the Director of the CIA continue to keep the crime in secret.

I am ready to contribute to the Department of Justice of the USA. Mr. Freeh and all top USA officials who continue to keep the crime in secret, to go into the jail. I am ready to be witness in the case of William Colby. I am ready to give to the Department of Justice a description of the case and advice how the Department of Justice can prove the killing.

Some details: <http://groups.google.com/> Search: "Dekov, Colby".

Regards,
Dr. Deko Dekov”

Някъде през 2003 г. получих поредица от електронни писма, с които сътрудници на Опра Уинфри предлагаха убийството на Колби да бъде направено публично достояние, като бъде включено в шоуто на Опра. Предлагаха да изпратят екип при мен и директно от Стара Загора да предават за шоуто. Твърдяха, че знаят, че разказаната от мен история е вярна. Не зная кой е информирал Опра Уинфри, че разказаната от мен история за убийството на Уилям Колби е вярна. По това време обаче бях заангажиран с научни изследвания и не исках да се занимавам с убийството на Колби. Отхвърлих предложението на екипа на Опра.

На 21 септември 2009 г. попълних формуляра за докладване на злоупотреби на правителствени служители, който Главният инспектор на САЩ е предоставил на Уеб сайта на Министерството на правосъдието на САЩ. Главният инспектор на САЩ е специално упълномощен да се бори против престъпления на държавни служители, каквото е убийството на Колби. Изпратих попълнения формуляр до Главния инспектор на САЩ. Главният инспектор на САЩ е добре запознат с убийството на Колби от встъпването си в длъжност. По една случайност, денят, в който написах първият текст за убийството на Колби съвпада с деня, в който Сенатът на САЩ е утвърдил назначението на сегашния Главен инспектор на САЩ г-н Глен Файн. Този ден е 15 декември 2000 г. Начиная от 2001 г., Главният инспектор на САЩ разпореди поредица от операции, целящи да защитят убийците на Колби и целящи да възпрепятстват правосъдието. Дейността на Главния инспектор на САЩ е блестящ пример за отсъствието на съдебна система в САЩ.

Попълненият формуляр беше публикуван в Интернет в деня на изпращането му до Главния инспектор. Линк:

<http://d-memoirs.tripod.com/19.htm>

На 21 септември 2009 г. изпратих попълнения формуляр и до министъра на правосъдието на САЩ, който едновременно е и Главен Прокурор на САЩ. Позицията на Главния инспектор на САЩ и на Министъра на правосъдието на САЩ беше предварително добре известна. Те изпълняваха заповед на президента Обама да прикриват

убийството на Уилям Колби и да възпрепятстват правосъдието, доколкото могат. Министърът на правосъдието на САЩ е служител от администрацията на президента Обама, назначен от президента от Обама и е длъжен да изпълняват неговите заповеди.

В доклада ми до Главния инспектор на САЩ, цитиран по-горе, аз цитирам мое писмо до Върховния съд на САЩ от 5 юни 2006 г. Изпратих писмото до Върховния съд на САЩ, като ползвах формуляра за контакт на уеб сайта на Върховния съд. След това един път на една или две седмици изпращах отново писмото, като ползвах отново формуляра за контакт на уеб сайта. Около една година след това Върховният съд на САЩ премахна формуляра за контакт от уеб сайта си и оттогава няма възможност гражданите да изпращат по електронната поща писма до Върховния съд на САЩ.

В доклада ми до Главния инспектор на САЩ, цитиран по-горе, аз цитирам мое писмо от 30 юли 2009 г. до министъра на външните работи на България. Аналогично писмо на същата дата е изпратено от мен до президента Обама. Писмото до президента Обама няма отговор досега. Писмото ми до министъра на външните работи на България има отговор от 26 август 2009 г., който е даден по-долу.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ
ДИРЕКЦИЯ "КОНСУЛСКИ ОТНОШЕНИЯ"

КО-23 00-90/09

До
доц. д-р Деко Деков
ул. „Захари Княжески“ 81
6000 Стара Загора

Уважаеми, г-н Деков,

В отговор на Вашето писмо от 30.07.2009 г. бих искал да Ви уверя, че внимателно се запознах с Вашия проблем и да изразя личното си съжаление за случилото се.

Същевременно Ви информирам, че МВНР не може да вземе отношение по споделеният от Вас въпрос, поради неговия частно-правен характер.

26.08.2009 г.
София

Директор на Дирекция "КО"

В. Веселинов

В доклада ми до Главния инспектор на САЩ, цитиран по-горе, аз цитирам част от писмо от 25 юни 2004 г. на сенатор Питър Фицджералд (Peter G. Fitzgerald) от сената на САЩ до мен. Получих писмото с обикновена поща в Стара Загора през юли 2004 г. Питър Фицджералд е сенатор от щата Илиноис от 1999 до 2005 г. Той е наследен през 2005 г. като сенатор от щата Илиноис от Барак Обама. Писмото е отговор на мое писмо до сенатори от сената на САЩ от юни 2004 г. с което апелирах за съд за убийците на Уилям Колби. В периода след 2001 г. съм получил няколко писма от сенатори от сената на САЩ. Всички те изразяват пълна подкрепа на моите усилия. Особено важни са писмата от пролетта на 2001 г., посветени на предстоящото отстраняване на директора на ФБР на САЩ Луис Фрий заради убийството на Уилям Колби и писмата от есента на 2007 г., посветени на отстраняването на Хилари Клинтън от президентската надпревара в САЩ, заради нейното участие в убийството на Уилям Колби. Всички тези писма изразяват категорична подкрепа на моите действия.

Писмото на сенатор Питър Фицджералд е интересно главно с това, че посочва същността на проблема. Сенатор Питър Фицджералд пише, "I understand your concerns regarding the case of William Colby. We cannot afford to sacrifice our nation's defining ideals of liberty and justice for all." "Ние не можем да си позволим да жертваме основополагащите идеали за свобода и правосъдие за всички." Това е мнението на сенатор Питър Фицджералд и несъмнено на много други сенатори и на много други хора от САЩ.

По-долу е дадено копие от писмото на сенатор Питър Фицджералд.

PETER G. FITZGERALD
ILLINOIS

United States Senate

WASHINGTON, DC 20510

June 25, 2004

Dr. Deko Dekov
Zahari Knjazheski 81 Stara Zagora Bulgaria

Dear Dr. Dekov:

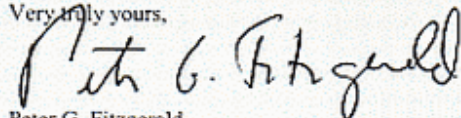
Thank you for contacting my office with your comments and concerns. I appreciate hearing from you and would like to take this opportunity to respond.

I understand your concerns regarding the case of William Colby. The 108th Congress is moving forward with the agenda of the people. As we work, we cannot afford to sacrifice our nation's defining ideals of liberty and justice for all. Our nation is built on a belief in democracy, and your comments are an essential component of our government. Through your correspondence, I am informed of the issues that are important to you and am better able to serve your interests in the Senate.

Like you, I realize that our current decisions have ramifications that reach far into the future. Regardless of our individual perspectives, we strive to improve our nation and the world for the new millennium. I will keep your concerns in mind as we proceed in the 108th Congress.

Again, thank you for contacting my office. If you have any additional questions or comments, please do not hesitate to let me know or to visit my website at <http://fitzgerald.senate.gov>.

Very truly yours,

Peter G. Fitzgerald
United States Senator

PGF/jkg

Към края на 2009 г. намерих една хубава снимка в Интернет и я включих към някои от електронните писма, които изпращам. Към снимката добавям и текст. Снимката и текста са дадени по-долу.

From the Web: Attorney General-designate Eric Holder, right, talks with former FBI director Louis Freeh on Capitol Hill in Washington, Thursday, Jan. 15, 2009, prior to the Senate Judiciary Committee hearing on Holder's nomination. (AP Photo/Evan Vucci). Louis Freeh killed in 1996 the CIA Director William Colby and in 2001 was forced to resign because of the killing. Instead to be into the jail, today Louis Freeh is the guarantee of the Attorney General of the USA.

На 27 октомври 2009 г. ме посетиха в Стара Загора, в апартамента, в който живея, двама агенти от филиала на Сикрет Сървис на САЩ в България – началникът на филиала и негов подчинен.

Стана дума за Духовния свят и от представителя на Сикрет сървис за първи път разбрах как се казва “Духовен свят” на английски език. Терминът е “Spiritual World”. Попитах американците какво всъщност искат от мен. “Искаме да сме приятели, когато се върнеш в Духовния свят”, ми каза представителят на Сикрет сървис. Дискутирахме въпроса. По това време имах представа за Духовния свят, но не знаех доколко представата наистина е вярна. Все пак, човек

не може да е сигурен докато не отиде в Духовния свят. Казах на американците, “Аз не зная какво наистина има в Духовния свят, но зная, че хората, които сега са ми приятели, ще ми бъдат приятели и в Духовния свят. Враговете ми сега също ще бъдат врагове и в Духовния свят”. Американците ми казаха, “В Духовния свят ти няма да имаш врагове. Никой няма да има възможност да ти навреди. Ти обаче може да навредиш на много хора”.

Говорихме и за Хилари. “Хилари знае името ти. Ти ще искаш от нея да ти го каже, но тя няма да ти го каже. Но ще го разбереш сам”, каза ми представителят на Сикрет сървис. “Аз зная името си, казах му и не ми е необходимо да искам Хилари да ми го казва”. Както се случва и при други подобни случаи, минават месеци или години и се изяснява за какво става дума. В случая става дума за името, което имам в Духовния свят. Наистина след време питах Хилари, но тя не ми каза. Мина още време и разбрах името. Американците казаха редица предсказания за бъдещето по време на разговора, но читателят не трябва да се заблуждава. САЩ получават предсказания за бъдещето само ако се отнасят да мен. Същото важи и за българската държава. Спомням си как преди години от български военни служби се стараеха да бъдат мои приятели, защото се надяваха да получават предсказания за бъдещето, които се отнасят за България. В един момент те разбраха, че това няма да стане и избухнаха. Историята приключи с това, че военните се отказаха да се занимават с мен. Надявам се, че читателят ще се съгласи, че последните хора, за които Духовният свят ще дава предсказания за бъдещето, са управниците на България. Поради различни причини обаче Националната разузнавателна служба (НРС) продължава да се занимава с мен. Това занимание им е завещано от Григор Шопов и е в сила начина от неговата смърт през 1994 г.

Стана дума за Джонсън. Ясно беше, че Джонсън е работил срещу САЩ. Събеседниците ми обаче не знаеха причината. Събеседниците ми казаха, че Джонсън е получил от началниците си заповед да получи гражданство на САЩ веднага след пристигането ми в САЩ, но не е изпълнил тази заповед поради неизвестни причини. Джонсън е уредил зачисляването ми за докторант в университета Тюлейн, за да бъда под негово наблюдение, но не е уредил научна работа. Подобна е дейността на Джонсън и в редица други направления. Казах на събеседниците си, “Една възможност е

Джонсън да е получил пари от Китай за извършване на определени услуги. Американците са слепи. Те считат, че Джонсън не е чужд агент, защото Джонсън е работил успешно по случая с Колби, но забравят, че може да има чужда държава, която има други интереси. Освен това, Джонсън не направи нищо по случая с Колби. Цялата информация е идвала от Духовния свят. Дейността на Джонсън е изгодна за Китай. По същество, Джонсън уреди конфликт между САЩ и Духовния свят. Този конфликт ще унищожи САЩ, с което Китай ще стане световният лидер”. Обърнах внимание на събеседниците си, че дейностите на Джонсън в някои случаи нарушават законите на САЩ. Проблемът обаче е, че дейностите на Джонсън са в обратната посока на заповедите, които Джонсън е получавал от началниците си. За това американците нямат добро обяснение. Припомних им, че Джонсън ме отвлече и държа в плен 16 месеца. Джонсън ми отне паспорта без обяснения и без причина. Джонсън взе от Имиграционната служба в Ню Орлеан молбата ми за зелена карта и блокира получаването от мен на зелена карта. Джонсън инсценира съдебни заседания, целта на които беше да бъде блокирано получаването от мен на зелена карта. Джонсън блокира възможността да заема добра работа в САЩ, с което ме принуди да се върна в България. Джонсън блокира дейността на групата на Сикрет Сървис в Ню Орлеан, която искаше да ме подпомогне. По този начин Джонсън блокира плана на Сикрет сървис да сътрудничи с Духовния свят за защита на президента на САЩ. Джонсън блокира и дейността на групата на ЦРУ. Джонсън защитаваше агентите на Китай. Има редица други дейности на Джонсън, които тук ще пропусна. В крайна сметка, слепотата на американците ще им струва скъпо.

Представителят на Сикрет сървис каза, че някои институции в САЩ се притесняват за случая с Колби. Той каза, че след като съм пратил електронни писма по случая до Върховния съд на САЩ, там така са се притеснили, че са закрили електронната поща на уеб сайта си. По този начин те са прекъснали възможността да бъдат информирани. Според представителя на Сикрет сървис, съдиите от Върховния съд знаят, че аз поради финансови причини не провеждам международни разговори по телефона и сега са спокойни. Представителят на Сикрет сървис каза, че така процедурат по случая и другите институции в САЩ – чрез закриване на електронните си пощи. Напомних му, че електронната поща на ФБР на Ню Орлеан е била закрыта, но около две или три години след това пак е била

открита. Това обаче е специален случай. Представителят на Сикрет сървис не знаеше, че това ще се случи и с неговата служба три дни след разговора ни. На 29 октомври 2009 г. изпратих писмо до централата на Сикрет сървис във Вашингтон, като ползвах формуляра на електронната поща на уеб сайта. На следващия ден, 30 октомври 2009 г., формулярът на електронната поща изчезна от уеб сайта. ФБР в Ню Орлеан възстанови електронната си поща, но Върховният съд на САЩ и Секрет сървис и до днес не са възстановили електронните пощи на уеб сайтовете си. Аз преглеждам от време навреме уеб сайтовете с надеждата да мога да пратя някое писмо, но досега надеждите ми не са се оправдали.

Уважихме и сенаторите от Сената на САЩ, като им отделихме няколко минути. Според събеседниците ми от Сикрет сървис, всички сенатори от Сената на САЩ, без изключение, са добре запознати с убийството на Колби. Все пак, става дума за единственият случай в историята на САЩ, при който директор на ЦРУ е убит от директор на ФБР. Изказах на събеседниците си благодарността си, че сенаторите са съдействали за отстраняването на Луис Фрий. Макар че запази в тайна от обществото убийството, има поне три случая при които Сенатът на САЩ дейсваше срещу убийците – отстраняването на Фрий, отстраняването на Хилари и една акция, проведена след урагана Катрина, при която беше закрит контра-разузнавателният отдел на ФБР в Ню Орлеан. Президентът Буш закри отдела, но президентът Обама го възстанови. С това Обама демонстрира подкрепата си за убийците. Преди закриването на този отдел наглостта на ФБР беше стигнала дотам, че отделът беше определен като център на контра-разузнавателната дейност на няколко щата.

Нобелевата награда за мир на Обама, присъдена му от норвежкия Нобелев комитет за мир непосредствено след избирането на Обама за президент и без никакво основание, доказва, че земната цивилизация е дегенерирала. Въпросът беше обсъден по инициатива на събеседниците ми. Оказа се, че норвежкия Нобелев комитет за мир е добре запознат с казуса Колби, а събеседниците ми казаха, че членовете на комитета знаят името ми, което е в Духовния свят. Апелирах Нобелевият комитет за мир да обяви присъдената на Обама награда за невалидна. Те отказаха. На Обама изпратих няколко писма с искане да върне обратно Нобелевата награда и парите за нея. Безсрамникът отказа. Един разюздан военнопредстъпник, извършил

безброй военни престъпления, включително фашисткия преврат в Украйна, беше обявен за Нобелов лауреат за мир от една шайка подпалвачи на нови войни. Господ Бог ще накаже тези хора и наказанието им ще бъде страшно. Ад и унищожение чака тези жалки изроди.

През 2010 г. обявих Алтернативна Нобелева награда за мир. Носители на наградата са достойни хора, които са репресирани от управляващите бандити в различни държави. Тези хора са истинските герои на нашето време. Тези хора са гордост за отиващата си седма земна цивилизация. Нашият Господ Бог ще им даде безсмъртие и прекрасен живот заради техния подвиг.

С представителите на Сикрет сървис обсъдихме евентуална нова кандидатура на Хилари за президент на САЩ през 2016 г. Обсъждането протече в светлината на усилията на Обама да попречи на Хилари да стане президент през 2016 г. Понастоящем за читателя може би интересна тема е евентуалният нов опит на Хилари да стане президент на САЩ. Този втори опит навремето беше дискутиран от мен с Джонсън.

Българската ясновидка Ванга няколко години преди да умре (тя умря през 1996 г.) каза, че 44-тият президент на САЩ ще бъде последният президент на САЩ. Бележка от юни 2017 г.: Според някои текстове Стивън Гроувър Кливланд е бил едновременно и 22 и 24-ти президент, така че ако го броим за един президент, го Тръмп е 44-тият президент на САЩ.

С представителите на Сикрет сървис обсъдихме предложение на ФБР да ме направят свой агент (тогава не знаех, но след три години се оказа, че същия ден в София е бил Луис Фрий, който е пристигнал в София с тази цел). Добрата новина е тази, че както винаги, събеседниците ми обявха влизането на Луис Фрий в клетка като предсказание за бъдещето. Посещението на американците при мен е било по искане на Луис Фрий, което предопредели провала на посещението. По времето, когато се провеждаше разговора ми с американците, Луис Фрий е посетил в София Цветан Цветанов, който по това време беше министър на полицията. Цветан Цветанов е син на Генчо Цветанов, който беше най-близкият съветник на председателя на КДС. Кариерата си Цветан Цветанов дължи на баща си, който по времето на комунизма назначи сина си на влиятелна длъжност в ДС, а

след края на комунизма дори успя да осигури още по-висока длъжност на сина си.

През есента на 1994 г. Генчо Цветанов ме посети по конкретен повод. Ванга му е предсказала лоши неща за него и за сина му Цветан Цветанов. Генчо Цветанов искаше да предотврати тези лоши неща. Проблемът беше синът му Цветан Цветанов, който според Генчо Цветанов ще тръгне по лош път, който ще доведе до тежки последици за сина му и за него, за Генчо Цветанов. Генчо Цветанов каза, “Аз не искам внучките ми да страдат. Казах на сина си да не върви по лошия път. Казах му, “Ако не успееш да убедиш сина си да тръгне по правилен път, трябва да го убиеш”. “Как да го убия?”, попита ме Генчо Цветанов. Казах му, “Ти имаш пистолет. Застреляй го в главата”. Генчо Цветанов не уби сина си. Ако Генчо Цветанов беше убил сина си, то синът му нямаше да може да тръгне по лош път, и сега синът му щеше да има неутрален статут в Духовния свят. Неутралният статут означава, че синът му няма да бъде наказан. Генчо Цветано постъпи лошо със сина си, като отказа да го убие.

Александър Лилев ме посети през 1994 г. също по конкретен повод. Ставаше дума за нелегалната терористична организация ГЕРБ, създадена през 1965 г. от Григор Шопов. Ванга беше казала на Александър Лилев, че ще бъде убит от ГЕРБ един или два месеца след като аз кажа публично нещо за тази организация. Лилев искаше да разбере кога аз ще кажа нещо публично за организацията. Казах му, “През следващите двадесет години не планирам да кажа нещо за организацията”. През 2013 г. обаче търпението ми се изчерпа и казах няколко думи за организацията в този ръкопис. Лилев умря един или два месеца след публикацията. По време на разговора ми с Александър Лилев стана дума за броя на хората, убити от ГЕРБ. Лилев каза, че от ГЕРБ са убити около 300 хиляди човека. Това е цифрата до 1994 г. След това броят се е увеличил значително.

Крайният резултат от разговора ми с представителите на Сикрет Сървис беше преценен от мен като отрицателен. На 29 октомври 2009 г. изпратих писмо до Главния прокурор на България. Текстът на писмото до Главния прокурор на България е даден по-долу.

“29 октомври 2009 г.

До г-н Главния прокурор на Република България, София

Уважаеми г-н Главен Прокурор,

Считам за необходимо да Ви осведомя за посещение на двама служители на правителството на САЩ в жилището ми в Стара Загора, ул. Захари Княжески 81, на 27 октомври 2009 г. Двамата служители на правителството на САЩ посетиха Стара Загора на 27 октомври с цел да се срещнат с мен. Посещението беше предварително одобрено от мен и продължи от 13 до 15 часа на 27 октомври 2009 г. Темата на разговора не беше предварително договорена. Единият служител на правителството на САЩ е ръководителят на службата на САЩ Сикрет сървис (Secret Service) в България, а вторият се представи като служител на същата служба, като показа лична карта на служител на Министерството на вътрешната сигурност на САЩ (Department of Homeland Security of the USA).

Службата Сикрет сървис на САЩ е под разпореждането на президента на САЩ, така че посещението и казаното от двамата служители би трябвало да се счита като разпоредено от президента на САЩ. Оказа се, че тема на разговора е желанието на правителството на САЩ да предотврати започването на съдебен процес в САЩ срещу убийците на директора на ЦРУ на САЩ г-н Уилям Колби, който беше убит от правителството на САЩ през 1996 г. По стечение на обстоятелствата аз съм свидетел на убийството.

Не съм съгласен с изказаното от двамата служители мнение, че трябва да бъде предотвратено започването на съдебен процес в САЩ срещу убийците на Уилям Колби. Информирах двете лица, че съм готов да дам свидетелски показания пред съд на САЩ за всички факти и обстоятелства по убийството, които са ми известни, като насочих вниманието им към доклада, представен от мен на 21 септември 2009 г. на главния инспектор на САЩ и на министъра на правосъдието на САЩ, в който давам скица на обстоятелства, свързани с убийството. В края на доклада декларирам, че съм готов да дам свидетелски показания пред съд на САЩ в рамките на съдебен процес срещу убийците на Уилям Колби. Докладът ми е публикуван в Интернет на 21 септември 2009 г., а копия от доклада съм изпратил на правителствата на държавите от Европейския съюз, включително на министър-председателя на България.

За съжаление, чух от двете лица твърдения, че президентът Обама няма да позволи започването на съдебен процес срещу убийците на Уилям Колби. Съобщено ми беше, че те могат да

организирано отвличането ми в САЩ, където да бъда държан в затвор, ако не се откажа от свидетелските си показания. Съобщено ми беше, че те ще използват и български правителствени служби, за да ме принудят да се откажа от свидетелските си показания. Считам подобни изказвания за неприемливи. Апелирам българската прокуратура да има предвид тези изказвания. Апелирам българската прокуратура да се обърне към Министъра на правосъдието на САЩ със запитване дали поддържа изказванията на служителите на Сикрет сървис. Апелирам прокуратурата да направи запитване до президента Обама дали поддържа твърденията на двамата служители.

Съгласих се да приема двамата служители от САЩ, посрещнах ги любезно и отговорих на всичките им въпроси, защото се надявах, че посещението им има за цел да допринесе за обществото и за САЩ. За съжаление, оказа се че посещението на служителите на Сикрет сървис е абсолютно безогледен криминален опит да бъде възпрепятствано правосъдието на САЩ. Посещението на двамата служители е вредно и за президента Обама, тъй като не допринася с нищо и от никоя гледна точка за решаването на проблемите по казуса Еймс-Колби. За съжаление, изказаните от служителите мисли, че те вече са имали контакти с български служби, които са им правили услуги, само потвърждава предположението, че правителството на САЩ вече много години провежда тайни криминални операции в България, насочени срещу мен и други лица. През последните години тези операции включиха и Европейската комисия. Посещението на представителите на Сикрет сървис показва неспособността на Европейския съюз да се справи с тайните криминални операции на правителството на САЩ в Европейския съюз. По този въпрос на 12 септември 2009 г. изпратих писмо до членовете на Съвета на държавни ръководители от Европейския съюз, включително до министър-председателя на България. Писмото е публикувано в Интернет на 12 септември 2009 г. Надявам се в крайна сметка държавите от Европейския съюз и Европейската комисия да успеят да спрат тайните криминални операции на правителството на САЩ в Европейския съюз.

Направил съм запитване по електронната поща до президента Обама дали той поддържа изказванията на двамата служители. Изпратил съм апел до Министъра на външните работи на България началникът на Сикрет сървис на САЩ в България да бъде обявен за персона нон-грата и отстранен от България. Изпратил съм по

електронната поща и апел и до държавния секретар на САЩ г-жа Хилари Клинтън споменатият служител да бъде отзован от България.

С най-добри пожелания,
доц. д-р Деко Деков”

В течение на годините аз имах много срещи и разговори с представители на много институции от много държави. Тези срещи и разговори не са споменати в тази книга. Имам и обширна кореспонденция. Казаното в тази книга е върхът на айсберга. Оказва се, че правителствата и тайните служби на държавите по света са отлично запознати с казаното в тази книга и отлично знаят, че всичко, казано от мен е вярно. Ако става дума за убийството на Колби, всъщност то е много по-широко известно, отколкото би могло да се предположи от казаното тук. В неведение обаче е американското общество, поради цензурата, наложена от правителството на САЩ.

Съществува само един начин да бъде предотвратена ситуация, в която повече от 100 от ръководителите на САЩ са оплетени в лъжи. Този единствен начин е контролът. Контрол лесно и ефективно може да бъде осъществен с използването на усъвършенстван вариант на детектора на лъжата, който ще наричаме с американския термин “полиграф”. Последните усъвършенствани варианти на полиграфа позволяват точност близка до 99%. Систематичният контрол осъществяван от обществена организация, прозрачен пред обществото и отговорен пред обществото, ще направи невъзможно ръководителите на САЩ да лъжат. Всяка седмица всеки ръководител на САЩ, начело с президента на САЩ, трябва да преминава през детектора на лъжата, като всеки гражданин на САЩ или на друга държава трябва да има право да му задава въпроси. Резултатите от тестовете трябва да бъдат публично оповестявани веднага.

Въвеждането на този закон ще даде необходимата прозрачност на управлението на САЩ и ще защити най-основното право на обществото – правото да бъде информирано. Както казвам в писмото си до Върховния съд на САЩ, “само информираното общество може да защити правата си”. Задаването на въпроси от граждани на други държави е необходимо поради ролята на САЩ в света.

Днес полиграфът се използва широко в редица държави, но политиките грижливо пазят територията си. Държавните служители от нисък ранг трябва да минават редовно през полиграфа, за да бъдат верни слуги на политиките. За доброто бъдеще на планетата обаче е важно политиките да бъдат лоялни към обществото. Днес политиките бягат от полиграфа като дявол от тамян. Може би утре обществото ще ги принуди да бъдат честни?

Нека да резюмираме последните две глави.

Законите в САЩ не предвиждат давност за убийство. За прикриване на убийство се полага същото наказание, както за убиене. Съгласно законите на САЩ Обама трябва да бъде осъден на доживотен затвор или на смърт. Законите са за всички. Днес (декември 2014 г.) Обама се крие зад имунитета си. Утре Обама няма да има имунитет и съгласно законите на САЩ трябва да бъде осъден на доживотен затвор. Обама не само е престъпник, но той превърна в престъпници и хората от своята администрация. Обама превърна в криминален престъпник главния прокурор на САЩ. Главният прокурор на САЩ Eric Holder от деня на встъпването си в длъжност, 3 февруари 2009 г., е принуден да прикрива убийството на Колби. Тези дни Eric Holder подаде оставка. Закъсняла оставка на един криминален престъпник, използвал целия си мандат на главен прокурор на САЩ, за да прикрива убийците на Колби. Обама превърна в криминален престъпник и Хилари Клинтън, като ѝ заповяда на 5 февруари 2012 г., в качеството ѝ на държавен секретар на САЩ, да дойде в София и да уреди спирането на публикация във водещ български вестник – ежедневник, посветена на убийството на Колби. В края на 2012 г. Хилари Клинтън избяга от длъжността държавен секретар на САЩ, за да се отърве от мерзостите на Обама, но тя закъсня с няколко месеца. Хилари осакати водещ български журналист и го лиши от правото да публикува, само за да прикрие от обществото убийството на Колби. Това е мерзост, за която Хилари Клинтън ще плати висока цена. Хилари Клинтън трябваше да откаже да изпълни заповедта на Обама и трябваше да подаде оставка.

7. Проекти

Компютрите-откриватели са компютърни програми, предназначени да правят открития в различни области на науката и технологиите.

Първият и единствен засега в света компютър-откривател, наречен “Откривател” (“Discoverer”), е създаден през 2012 г. от колектив, ръководен от професор Сава Гроздев. Колективът включва професор Хироши Окумура от Япония и автора на този ръкопис.

Преди това, през март 2006 г. от автора на този ръкопис беше създаден прототип на “Откривател”, наречен “Машина за въпроси и отговори”, или “Машина”, за по-кратко. Прототипът откри няколко хиляди нови теореми в математиката. Част от тези теореми са публикувани през септември 2006 г. в он-лайн енциклопедията “Computer Generated Encyclopedia of Euclidean Geometry”, която е първата в света научна енциклопедия, всички резултати в която са открити от компютър. През септември 2006 г. от автора на този ръкопис беше основано първото в света научно списание, посветено на математика, открита от компютрите, списанието “Journal of Computer Generated Euclidean Geometry”. До 2015 г. вече са публикувани десет тома на списанието.

През периода от 2013 до 2015 г. са публикувани от Гроздев и Деков около четиридесет научни статии, в които се съдържат над десет хиляди нови теореми, открити от “Откривател”. Откриването на нови теореми с “Откривател” е лесно. Трябва само да щракнем с мишката и получаваме новите теореми, които сме поръчали. “Откривател” ползва естествения език, така че можем да ползваме теоремите направо, без промени.

През 2015 г. беше основано ново научно списание - “International Journal of Computer Discovered Mathematics”, <http://www.journal-1.eu/> . В нулевия брой на списанието от 2015 г. е публикуван обзор от Сава Гроздев и Деко Деков, който е посветен на новите теореми в математиката, открити от компютри. През 2017 г. беше публикуван нов обзор, включващ нови статии, публикувани в периода 2015-2017. Този нов обзор е публикуван в българското списание “Математика и

информатика” и е с автори Сава Гроздев, Хироши Окумура и Деко Деков. Понастоящем има публикувани над 150 научни статии, съдържащи нови теореми в математиката, открити от компютър. Броят на новите теореми е няколко десетки хиляди.

През 1958 г. в една своя статия американските учени Саймън и Нюъл (Simon and Newell) правят едно важно предсказание, което днес е широко известно: “До десет години компютърът ще открие една важна нова теорема”.

Кога можем да считаме, че една теорема е “открита от компютър” и кога можем да считаме, че една теорема е “важна”? Тези въпроси не са дискутирани в научната литература до 2015 г. През 2015 г. списанието “Journal of Computer Generated Euclidean Geometry” проведе по електронната поща анкета с около петдесет водещи в света специалисти в областите изкуствен интелект и математика. Анкетата беше посветена на предсказанието на Саймън и Нюъл. Анкетата позволи да бъде сформиран критерий, който позволява да преценим кога една теорема може да има статут на теорема, която е открита от компютър. Този критерий наричаме “критерий на Полсен” на името на Larry Paulson (Lawrence C Paulson, Professor of Computational Logic, Computer Laboratory, University of Cambridge, private communication, 2015), който предложи този критерий.

Съгласно критерия на Полсен, за да има една теорема статут на теорема която е открита от компютър, е необходимо да са публикувани в математическо списание следните данни:

1. Твърдението на теоремата.
2. Твърдение, че теоремата е открита от компютър.
3. Пряко или непряко твърдение, че теоремата е нова, тоест, непубликувана по-рано.
4. Името на компютърната програма, която е открила новата теорема.
5. Имената на авторите, които са създали компютърната програма.

В допълнение, говорим за “строг критерий на Полсен”, ако са изпълнени и следните две условия:

6. Основните идеи на компютърната програма са публикувани.
7. Трябва да е ясно, че теоремата не е открита от хората.

Теоремите, публикувани като открити от компютърната програма “Откривател” удовлетворяват както критерия на Полсен, така и строгия критерий на Полсен.

Анкетата, проведена през март 2015 г. показва, че “Откривател” е единствената в света компютърна програма, която може да открива нови теореми в математиката. Петдесет от най-видните специалисти в света не можаха да посочат теорема, която удовлетворява критерия на Полсен, освен теоремите, открити от “Откривател”.

Какъв е критерият за “важна” теорема? Ние можем да говорим за “важност” на една теорема, ако я сравним с теоремите, които са били по-рано публикувани от хората. Следователно, една теорема е важна, ако усилва теорема, която е публикувана по-рано от хората, или обобщава теорема, която е била открита по-рано от хората, или опростява теорема, която е открита по-рано от хората. Този критерий е публикуван в обзора на Гроздев и Деков от 2015 г. В сила на този критерий, много от теоремите, публикувани от “Откривател” са “важни”.

Следователно, предсказанието на Саймън и Нюъл вече е изпълнено от теоремите, открити от “Откривател”. Ще отбележим, че Саймън и Нюъл говорят за една теорема. Всъщност, “Откривател” прави повече. “Откривател” открива цели теории. Ако една теорема не е в списъка на теоремите в дадена теория, открита от “Откривател”, то това означава, че такава теорема не съществува.

През последните петдесет години в света се провеждат интензивни изследвания, целта на които е да бъде създадена компютърна програма, която може да открива нови теореми в математиката. В последните години годишно се изразходват не по-малко от сто милиона евра в различни научни центрове по света за разработване на компютри-откриватели. Провеждат се научни конференции, издават се научни списания и книги, има няколко национални и международни организации на учени, работещ по темата. Има и опити на частни компании да произвеждат компютри-откриватели. До момента обаче няма създадена работещ компютър-откривател, с изключение на “Откривател”.

Ще спомена някои усилия в областта на компютрите-откриватели в последните години. Тези усилия са главно в Китай, Япония и САЩ. Китайски учени, работещи в Китай и по света, имат до момента най-съществен прогрес в областта на традиционния

подход към компютрите-откриватели. Този традиционен подход обаче не може да доведе до резултат. В Япония работят няколко колектива, цел на които е създаване на компютри-откриватели. Японски учени вече повече от петнадесет години организират и провеждат международни конференции, посветени на компютри-откриватели. Докладите на тези конференции се печатат в реномирани международни научни списания. Конференциите са провеждат всяка година, но досега на тези конференции не е представен нито един работещ компютър-откривател и нито една нова теорема, открита от компютъра.

В САЩ е известно името на Дъглас Ленат, чиято компания е получила над сто милиона долара от правителството на САЩ и от различни фондации, за да произведе компютър-откривател. Много от тези пари са дадени на г-н Ленат от Министерството на отбраната на САЩ. Г-н Ленат използва подход, който не може да доведе до резултат, поради което няма резултат досега.

През 2014 г. се появи статия в списанието “New Scientist”, в която се твърди, че американската компания IBM започва изследвания, целта на които е да бъдат създадени компютри-откриватели, които правят открития в биотехнологиите, физиката и химията. Засега не се споменава математиката. Трябва да се отбележи, че тези усилия са предизвикани от “Откривател” и се базират на част от идеите на “Откривател”. Компанията IBM не споменава това, но е факт, че през около 2009 г. авторът на този ръкопис предложи на IBM съвместно производство на компютри-откриватели. Нямам отговор от IBM, но като отговор може да се счита започнатата от IBM работа в областта на компютрите-откриватели. Видно от статията в “New Scientist”, усилията на IBM се базират на идеите на Откривател. Ако говорим за приоритет, трябва да отбележим, че идеите на прототипа на “Откривател” са видни още от 2006 г., докато IBM започва работата си в това направление през 2013 г.

В Европа от много години се полагат усилия да бъдат произведени компютри-откриватели, но с нулев резултат, ако не броим “Откривател”.

Известната германска компания SAP е обявила за продажба софтуерен продукт, който тя нарича “SAP Discovery System”, тоест “Система за открития на SAP”. Тази компютърна програма не е

открила нищо и не може да открие нищо, тъй като се базира на неработещи идеи.

Трябва да споменем изследванията в Изследователския институт за символни пресмятания в Австрия (“Research Institute for Symbolic Computation”), където по проекта “Теорема” вече почти двадесет години години работи голяма научна група. Проектът “Теорема” има за цел компютър да открие нова теорема. Моята кореспонденция с ръководителя на института професор Buchberger показва, че резултат досега няма, въпреки многото години на изследвания и изразходваните много милиони евра.

Моята кореспонденция с Buchberger показва още нещо. Професор Buchberger се стреми да запази финансирането на своя научен център, с цената на укриване на достиженията, които имат други хора по света. Професор Buchberger прекрасно знае, че неговият институт няма нова теорема, открита от компютър, но при кореспонденцията ни по електронната поща, проведена през 2010 г., той се опита за прикрие този факт. На въпроса ми дали неговият институт е публикувал нова теорема, открита от компютър, Buchberger отговори, че има много теореми които са доказани от компютър. След като му обърнах внимание, че не става дума за теореми, доказани от компютър, а за нови теореми, които са открити от компютър, Buchberger отговори, че има такива нови теореми, които са открити от компютър. След това го помолих да посочи една такава нова теорема, открита от компютър. Професор Buchberger ми отговори, че той не може да посочи такава теорема, но един негов докторант може. След това имах кореспонденция по електронната поща с докторанта на Buchberger. Той ми прати по електронната поща свои научни трудове, в които, според него, има нови теореми, открити от компютър. Не намерих такава теорема в трудовете на докторанта, след което докторантът ми призна, че всъщност в неговите трудове няма такава теорема и освен това, той не е чувал за такава теорема, освен теоремите, открити от “Откривател”.

През 2015 г. отново имах кореспонденция по електронната поща с проф. Buchberger. Целта на кореспонденцията беше да изясня дали има някаква промяна. На въпроса ми дали неговият институт има нова теорема, открита от компютър, професор Buchberger отговори, че има много теореми които са доказани от компютър. След като му обърнах внимание, че не става дума за теореми, доказани от компютър, а за

нови теореми, които са открити от компютър, Buchberger отговори, че има такива нови теореми, които са открити от компютър. След това го помолих да посочи една такава нова теорема, открита от компютър. Професор Buchberger ми отговори, че той не може да посочи такава теорема, но има един човек, който може. Изпратих няколко писма по електронната поща до споменатия от Buchberger човек, но досега не съм получил отговор. Аз пазя електронните писма, които ми е пращал Buchberger, ако някой се интересува, налични са.

Тази история има едно неприятно продължение. През декември 2014 г. проф.Гроздев и аз пратихме за публикуване една статия в научно списание, издавано в Австрия. В статията се съдържаха теореми, открити от “Откривател”, около хиляда нови теореми. Аз водех кореспонденцията с главния редактор на списанието. Главният редактор ми отговори, че е получил рецензия за статията от рецензент, който е много авторитетен. В рецензията се твърди, че статията ни няма стойност, защото има много теореми, които са доказани от компютър. Обърнах внимание на главния редактор, че в статията ни не се говори за теореми, доказани от компютър, а се говори за нови теореми, открити от компютър. Главният редактор изпрати възражението ми до рецензента, след което ми съобщи отговора. Рецензентът признава, че между доказателства на известни теореми и откриване на нови теореми наистина има разлика, но твърди, че статията ни няма стойност, защото има много нови теореми, които са открити от компютър. Тези две стъпки повтарят методологията на Buchberger за прикриване на фактите, която той два пъти приложи в кореспонденцията си с мен. Изпратих ново възражение до главния редактор на австрийското списание, като го помолих рецензентът да посочи една нова теорема, която е открита от компютър. Главният редактор отказа да изпрати новото ми възражение до рецензента, тъй като рецензентът бил много авторитетен и не трябвало да бъде безпокоен повече с възражения. След това главният редактор обяви кореспонденцията ни за приключила. Аз не твърдя, че професор Buchberger е рецензентът на статията ни, но е факт, че методологията, използвана от рецензента, за да прикрие фактите, е същата методология, която използва професор Buchberger в кореспонденцията ни. Факт е също така, че много години институтът на Buchberger не е успял да получи резултат, независимо от милионите евра, които получава за целта всяка година. Ако лъсне истината, че резултат е получен, и то почти без пари, институтът на Buchberger най-вероятно

ще загуби финансирането си, а става дума за десетки милиони евра годишно. Що се касае до статията, която беше отхвърлена от споменатото австрийско списание, тя беше приета за печат в друго списание и беше публикувана през април 2015 г.

Ще спомена още един случай. В Шотландия, в университета на Единбург от много години работи професор Алън Бънди (Alan Bundy). В течение на повече от двадесет години той е прибирал всяка година пари от научния фонд на Великобритания, за да произведе компютър, който може да открие нова теорема. За двадесет години е получил милиони паунда. Резултатът е равен на нула. Бънди е научен ръководител на редица докторанти, защитили успешно докторските си дисертации и понастоящем на работа в реномирани университети и лаборатории във Великобритания. При кореспонденцията ни по електронната поща, проф.Бънди призна, че не е достигнал до нова теорема, която да е открита от компютър. Предложих му да даде оценка на “Откривател”. Бънди отказа, като каза, че е много зает. Разбира се, той не е бил зает, когато в течение на двадесет години всяка година е прибирал милиони паунда от правителството на Великобритания. Учениците на Бънди също отказаха да дадат оценка на “Откривател”.

Редно е да споменем и госпожа Вивиан Рединг. През 2007 г. изпратих до Вивиан Рединг, по това време комисар за компютърната наука в Европейската комисия, запитване по електронната поща. Попитах госпожа Рединг дали Европейската комисия има компютърна програма, която прави открития в науката. Госпожа Рединг ми отговори, че Европейската комисия няма такава компютърна програма и освен това, по мнението на експертите на ЕК, такава компютърна програма не е необходима. Днес Европейската комисия продължава да няма компютърна програма, която прави открития в науката.

Какво всъщност е положението с компютрите-откриватели?

Компютрите-откриватели по същество са компютърни програми, които ни дават възможност да използваме по-пълноценно възможностите на компютрите. Досега компютрите се използват за различни цели. За в бъдеще компютрите ще могат да бъдат използвани и за това да правят открития в областта на науката и технологиите.

В близките години очакваме ново поколение хардуер за компютрите, базирано на нанотехнологиите. Очакванията са новите компютри да могат за няколко секунди да провеждат изчисления, за които сега са необходими няколко години. Това ще направи компютрите-откриватели изключително важни за развитието на науката. Важността на компютрите-откриватели се определя от факта, че те могат да откриват много бързо, за секунди, научни резултати, за откриването на които на хората ще бъдат необходими много години. Освен това в много случаи хората няма да бъдат в състояние въобще да открият новите научни резултати, тъй като възможностите на човешкия мозък са ограничени. Освен това, компютрите-откриватели работят ден и нощ и не искат заплати. Знанията, открити от компютрите-откриватели, са далеч по евтини от знанията, открити от хората. Напредъкът на науката и технологиите ще бъде много по-бърз и плодотворен, ако бъдат използвани компютри-откриватели. Компютрите-откриватели са вълшебната пръчка, която ще осигури бърз прогрес на науката и технологиите.

Ще отбележим някои насоки на използване на компютрите-откриватели, които днес изглеждат перспективни.

Ключова задача за доброто бъдеще на планетата е осигуряването на неограничени количества евтина и чиста енергия. Нефтът, газът, рудите, въглищата и другите полезни изкопаеми на планетата намаляват и един ден ще свършат. В перспектива, решение на проблема за енергията може да бъде получено най-бързо и най-лесно от компютрите-откриватели.

Компютрите-откриватели са вероятно единственият възможен път към конструктивната биология - биологията, която се занимава с това да произвежда нови видове живи организми, извемайки функциите на Господ. Нови живи организми могат да бъдат произведени, като те не отстъпват по качество на живите организми, които са създадени от еволюцията в течение на милиони години. Единият подход за създаване на живи организми е еволюцията - това е подходът, който Духовният свят е използвал в случая на нашата планета. Вторият подход е по-бърз - това е конструктивната биология. В конструктивната биология живият организъм се произвежда така, както например се произвежда един автомобил. Нови живи организми със зададени свойства могат да бъдат много полезни. Например, бактерии, които трансформират евтини суровини в гориво,

осигурявайки по този начин неограничени количества от евтино и качествено гориво. Това може би ще стане по-рано отколкото очакваме. Някои компании от САЩ ни убеждават, че ще пуснат на пазара такова гориво до десет години. Проблемът тук е начинът на производството. Компютрите-откриватели ни дават магистралния път - бързо, лесно и с неограничено качество.

Компютрите-откриватели са магистралният път, ако искаме да осигурим на хората живот без болести, в здраво тяло. Проблемът тук е в сложността. За да произведем здраво тяло, устойчиво срещу повреди, трябва да отчетем всички възможни фактори във функционирането на човешкия организъм. Това е работа за Компютрите-откриватели. Без Компютрите-откриватели този въпрос едва ли може да бъде решен. Компютрите-откриватели нямат ограничения за памет и за функционални възможности. Компютрите-откриватели са перфектни и за едно предварително решение по пътя към съвършеното здраве - медицинските диагнози. Система за открития може да бъде създадена за поставяне на медицински диагнози, като качеството на системата ще бъде гарантирано по-добро от това на консорциум от най-добрите лекари в света по въпроса.

Компютрите-откриватели правят възможна една идея от фантастиката – машини, които ни помагат да пишем художествени произведения. В един разказ на американски писател се разказва за такива машини. Както е казано в разказа, нивото на художественото произведение зависи от качеството на машината, а писането на художествени произведения без машини е отдавна забравено. Компютрите-откриватели ни позволяват лесно да претворим тази фантастика в действителност. Отивайки една крачка напред, ако се пренесем в Духовния свят, който е в други физически размерности, ще видим, че всъщност прогресът на човечеството се програмира от машина за въпроси и отговори. Ние знаем, че малки промени в една програма водят по големи промени в изхода на програмата. Така че с промяна само на някои параметри можем да ускорим и подобрим прогреса на човечеството.

Ще отбележим някои възможности за използване на компютрите-откриватели в образованието. Учението е най-добро, когато се съчетава с възможността ученикът да навлиза задълбочено в темата до степен да може да прави научни открития по тази тема. Тогава за ученика ще бъде по-интересно и по-полезно. Този метод

на учене, наречен “учене посредством открития”, не съществува в света в момента. “Ученето посредством открития” може да бъде въведено едва след въвеждането в употреба на компютрите-откриватели. Най-добре е първият етап от въвеждането на метода да бъде в математическите гимназии, където може да бъде въведена система за открития в областта на математиката, и където има повишен интерес от страна на учениците към математиката. Добре би било училищата да издават свои електронни списания в Интернет, за това практически не са необходими пари. В списанията училищата могат да отразяват откритията на учениците. С малко повече работа, учениците биха могли да опитат публикации и в реномирани математически списания по света. Друго добро занимание би било създаването на енциклопедии, всички резултати в които са открити от компютрите.

Добър метод за стимулиране на интереса на учениците към знанията са състезанията и състезателното начало. В света са известни състезания по шах между хора и компютри и състезания по шах само между компютри. Аналогични състезания в областта на науката няма, тъй като няма компютърни програми, които правят открития в науката. Въвеждането на компютрите-откриватели променя това положение. Най-добре е състезанията да бъдат по примера на олимпиадите по математика и да се провеждат с ученици от средното училище. По този начин интересът на учениците ще се повиши, а оттам ще се повиши и подготовката им.

Когато говорим за състезания, трябва все пак да отчетем че тези състезания ще бъдат по-скоро спектакъл. Известно е, че състезания между хора и компютри по шах днес може да има само като спектакъл, тъй като компютрите превъзхождат хората твърде много. Подобно е положението и в областта на науката. Състезания може да има, ако при тези състезания бъде използвана само малка част от възможностите на компютрите, тъй като в противен случай хората биха се обезсърчили и състезанията ще се провалят.

8. Розен Хаус

Розен Хаус не съществува от 2006 г. Масивната осеметажна сграда с 168 апартамента, изградена изцяло от железобетон, е разрушена. Разрушаването на Розен Хаус се приписва на урагана Катрина през 2005 г., като от 2006 г. на мястото на сградата има паркинг.

Разрушаването на Розен Хаус е част от щетите, които обществото приписва на урагана Катрина. Истината е друга. Когато преминава през Ню Орлеан, Катрина е ураган от трета степен по петстепенната скала, което означава, че ураганът не може да причини щети. Що се касае до Розен Хаус, такава сграда не може да бъде разрушена дори от ураган от пета степен. Около Розен Хаус има многобройни постройки, едноетажни и двуетажни къщи и дори бараки. Нито една от тези постройки не е засегната. Очевидно е, че Розен Хаус е целенасочено разрушена, като ударът е концентриран само върху сградата.

Предсказанието за бъдещето за урагана Катрина е пример за предсказание за бъдещето, което не е добре чуто. Жертвите, приписвани на урагана Катрина, в Ню Орлеан са около 800 човека.

Ураганът Катрина разруши и част от сградата на ФБР, в която провеждах срещите си с Джонсън. След урагана ФБР се е преместило в нова сграда..

През декември 2010 г. предложих на Обама правителството на САЩ да плати сградата Розен Хаус да бъде построена отново, като вземе парите от бюджета на офиса на ФБР в Ню Орлеан. Считаю, че това е необходимо и справедливо, тъй като Розен Хаус е частна собственост, собственост на частния университет Тюлейн, която е унищожена по вина на държавна служба. По-долу давам текста на писмото ми до Обама от 22 декември 2010 г.

“December 22, 2010

Dear President Obama,

I recommend you the US government to build again the Rosen House at Tulane University, New Orleans. Rosen House, the imposing residence hall that has anchored the Claiborne Avenue face of the Tulane campus since 1959, was actively in use right up to the end of August 200The Rosen

House, an eight-story, 168-unit building is a property of Tulane University. The demolition of Rosen House in 2006 ended an era for the many married and graduate students, as well as faculty and staff, who have lived there over the years.

The guilty for the demolition of Rosen House is the office of the FBI in New Orleans. From 26 August 1990 to 15 February 1991, the building was used as headquarters by the FBI office in New Orleans, under the command of Mr. Johnson, a special FBI agent. During that time, as a Ph.D. student at the Tulane University, I was one of the residents in the Rosen House. The criminal activity of the FBI during that time is the reason for the demolition of Rosen House. You may find the proof of this statement in my files, available at the FBI and the CIA.

I recommend you to close the FBI office in New Orleans and to build a new office with new people. The FBI office in New Orleans has to pay for building again the Rosen House. You may consider these actions as one of the measures for prevention of future damages.

Rosen House in 1990

Regards,
Dr. Deko Dekov”

9. Разширената Вселена

Нашата Вселена е дом на милиарди цивилизации, съжителстващи на основата на принципа на мирното съвместно съществуване. Това съществуване продължава вече милиарди години. За да е възможно това съвместно съществуване, във Вселената имат право да съществуват само цивилизации, удовлетворяващи определени критерии. Поради тази причина, основният закон на Вселената гласи:

“Във Вселената не може да съществува дегенерирали цивилизация.”

Цивилизациите, които имат право да съществуват неограничено време, наричаме нормални. Следователно, основният закон може да бъде преформулиран както следва:

“Във Вселената могат да съществуват само нормални цивилизации.”

Освен нашата Вселена, съществуват редица други физически пространства с различни размерности. Това са Духовните светове и другите материални Вселени. Всички тези физически пространства са свързани и е възможен преход от едно физическо пространство към друго. Всички тези физически пространства формират една “Разширена Вселена”.

Разширената Вселена е структурирана в съответствие с духовни принципи. Производни на тези духовни принципи са духовните и материалните светове.

Боговете са в Духовния свят. Само Боговете имат право да създават и управляват цивилизациите – нормални и експериментални..

Общественото устройство на милиардите нормални цивилизации в нашата Вселена е еднакво и съвпада с общественото устройство на осмата земна цивилизация, описано в предговора тази книга. Ще напомним, че в една нормална цивилизация няма пари, закони, правителства, болести, войни, престъпност, агресия. Принципите на една нормална цивилизация са заложили в душите на индивидите на цивилизациите. Само Боговете имат право да произвеждат и управляват душите на индивидите от една цивилизация – нормална или експериментална.

Ключова характеристика на една нормална цивилизация е наличието на игрови модели. “Игрови модел” означава среда за съществуване на индивида, която той сам е създал по свое желание и която той сам управлява. В такава среда животът на индивида може за продължи милиони години.

Нормалните цивилизации извличат елементарни частици от вакуума на материалната Вселена и синтезират атоми и молекули, а оттам всякакви предмети, растения и животни. При конструирането на предмети и биологични организми, нормалните цивилизации ползват шаблони, наречени конструктори, които формират обекта. Например, при клетъчните организми, конструкторите управляват размножаването на клетките и формирането и функционирането на организма. Конструкторите взаимодействат с клетките и с техни части, като например ДНК на клетките. Конструкторите взаимодействат и с информационното поле, което е първично и е съществувало преди материята.

Душите се произвеждат във фабрики в Духовния свят и се управляват от Боговете. При инкарниране, душите идват от Духовния свят в материалната Вселена и се вмъкват в организмите преди раждането и остават там до смъртта на организма, след което се връщат обратно в Духовния свят. Възможно е една душа да ползва различни биологични обвивки, осигурявайки по този начин безсмъртие на биологичното си тяло. Душите взаимодействат както с Духовния свят, така и с конструктора и с информационното поле. Душите записват информацията, която получават и я обработват. Нормалните цивилизации са безсмъртни, освен ако Боговете в Духовния свят не решат нещо друго.

Моралните критерии се произвеждат при производството на душата. Всички нормални цивилизации съществуват в пълно разбирателство, което е заложено от Боговете в душите им. Това пълно разбирателство е необходимо, за да съществуват в синхрон милиардите нормални цивилизации.

Нормалните цивилизации могат да се движат до всяка точка във времето и пространството и да виждат миналото и бъдещето на Вселената, включително и на нашата планета, за много години напред и назад.

Цивилизациите, които не са нормални, наричаме експериментални. Само Боговете имат право да създават

експериментални цивилизации. Експерименталните цивилизации имат за съществуването си ограничено време и ограничено пространство. След като изпълнят задачата си, експерименталните цивилизации биват унищожавани или трансформирани до нормални цивилизации. Създаването на експериментални цивилизации е необходимо условие за поддържането на разумния живот във Вселената в протекание на време, измерващо се с милиарди години.

Текущата земна цивилизация е експериментална. Тя е създадена и се ръководи от бог Атум-Хор. Само бог Атум-Хор има правото да разреши създаването и унищожаването на една земна цивилизация. Ще отбележим, че Духовният свят на Боговете и Духовният свят на хората от земната цивилизация са в различни физически пространства. Хората нямат достъп до Духовния свят на Боговете.

На нашата планета има представители на около сто нормални цивилизации, дошли от различни части на нашата Вселена. Някои от тези цивилизации са тук от около три милиарда години. Те са пратени тук от бог Атум, за да наблюдават планетата. Тези цивилизации не се намесват в процесите на нашата планета, освен по заповед на бог Атум. За земните хора тези цивилизации са невидими.

Боговете създават нова експериментална цивилизация от земен тип както следва. Първо Боговете конструират биологичната среда на новата цивилизация. След това душите биват конструирани и изготвяни, като изготвянето им става във фабрики, които се намират в Духовния свят, който е определен за новата цивилизация. Произведените в тези фабрики души ние наричаме “души на хора” или просто “хора”. Хората са снабдени и с енергийни тела, съставени от много пластове В същия Духовен свят става и унищожаването на душите. Конструирането на душите става на базата на определени принципи. Варирането на параметрите на тези принципи води до различни видове експериментални цивилизации.

След като една душа е създадена, тя преминава през етап на обучение. Това обучение първоначално става в Духовния свят на хората. Обучението се ръководи от напреднали души на хора, наричани “учители”. Тъй като Духовният свят е идеално място за живот, в него не възникват проблеми. За да може душите да се обучат да решават проблеми, Боговете инкарнират душите в биологични тела на нашата планета, а в редица случаи и на други планети. На нашата планета

душите са формирали цивилизация, която е известната ни наша цивилизация.

На всеки етап от съществуването на една нова цивилизация, Боговете правят преценка на нейното състояние, посредством оценяването на редица параметри. Освен това, Боговете систематично се намесват в хода на новата цивилизация, като за целта използват различни инструменти. Тези намеси променят бъдещето на цивилизацията. Боговете виждат не само състоянието на новата цивилизация в текущия момент, но и състоянието на цивилизацията във времето.

Индивидуалната работа с душите на хората в новата цивилизация е от ключово значение. В Духовния свят всяка душа се ръководи от свой учител, който продължава да ръководи душата и след нейната инкарнация, освен ако душата желае смяна на учителя си. Всяка инкарнация на всеки човек предварително се програмира (съдба на човека), като се оставя на човека да има свободна воля, с която могат да бъдат извършвани ограничени промени. Всеки човек е под непрекъснато наблюдение от учителите, които са в Духовния свят, а в някои случаи и от Боговете. Непрекъснато се оценяват всички параметри на съществуването на всеки човек. Биологичните тела на хората бързо се износват, след което душите се връщат обратно в Духовния свят. Връщането на душите в Духовния свят е необходимо и за да могат душите да си починат от тежкия живот на планетата, да анализират пребиваването си на планетата, и евентуално да подготвят нова инкарнация. Не всички души на хора желаят нова инкарнация. Има души, които остават в Духовния свят или планират за себе си лек живот на друга планета. Има обаче души на хора, които искат тежка инкарнация на планетата ни, за да се усъвършенстват по-бързо. Преходът на една душа от Духовния свят към материалния свят на планетата ни е тежък, затова душите получават амнезия, за да могат да понесат тежестта.

Макар че Боговете активно се намесват при началните етапи на формирането на новата цивилизация (Египетските и различните други видове богове), постепенно те се оттеглят от активната намеса, за да може новата цивилизация да продължи самостоятелно да съществува. Боговете продължават да се намесват, но това се прави все по-скрито. В крайна сметка, новата цивилизация върви по пътя си и достига до момента, в който бог Атум трябва да направи крайната оценка на

новата цивилизация. Тази оценка е задължителна, в сила на основния закон на Вселената.

Всяка нова цивилизация се оценява на базата на определени критерии. В крайна сметка, ако новата цивилизация има качествата да бъде включена в обществото на Вселенските цивилизации, тя преминава прага. Ако новата цивилизация не удовлетворява критериите, тя бива унищожавана. Унищожаването става като душите на новата цивилизация биват унищожавани в техния Духовен свят. Унищожаването на душите става чрез дематериализиране. Дематериализирането на душите е процедура, която е заложена още при конструирането на душите. Унищожаването на душите е безболезнено за самите души. Бог Атум запазва някои от душите на хората и им дават възможност да преминат в нормална цивилизация, а други души наказва и след това ги унищожават.

В нашата седма земна цивилизация, всяка душа на човек има един от три статута, присъдени му от Духовния свят.

Някои от хората ще имат неутрален статут. Това означава, че те ще имат право да участват в конкурс за преход към осмата земна цивилизация. Победителите в конкурса обаче са малък брой хора. Предимство имат хората, които са развили в по-висока степен способностите си, като например учените, изобретателите, писателите, хората на изкуството. Това е важно, защото целта на създаване на нови цивилизации е обогатяване на многообразието в Разширената Вселена.

Ще има и малка група от хора, с привилегирован статут. Тези хора са избрани от Бог Атум и ще преминат в осмата земна цивилизация без конкурс. Без конкурс ще преминат и лауреатите на Алтернативната Нобелева награда за мир, както и някои от членовете на Звеното за контакти с Духовния свят.

Има и трета група от хора с наказателен статут. Тези хора ще бъдат наказани, след което душите им да бъдат унищожени. Бог Атум определя кой да бъде наказан и какво наказание да има. Виж приложението към доклада.

Съгласно традициите на Боговете, създадени от бог Атум, преди да бъде унищожена една експериментална цивилизация, бог Атум-Хор прави инкарнация на планетата. Бог Атум планира и ръководи инкарнацията си на планетата така, че да може да получи по-ясна преценка какви да бъдат параметрите на душите, които той планира да конструира за следващите експериментални цивилизации.

Моментът на изпълнение на оценката на бог Атум за текущата земна цивилизация е моментът, в който бог Атум ще напусне нашата планета и ще седне на трона в Духовния свят на Боговете. Този момент е известен в стари текстове като “моментът на истината” (в превод, “апокалипсис”).

Епилог

И видях ново небе и нова земя, защото старото небе и старата земя бяха преминали.

Библия, Откровението на Йоан (Апокалипсис), 21 : 1

През есента на 2003 г. трябваше да пътувам с влак от Стара Загора до Велико Търново. По това време четях лекции по математика във Великотърновския университет. Отидох на гарата в Стара Загора и зачаках влака. Влакът от Пловдив за Велико Търново пристигна и аз влезнах във вагона, който спря пред мен. Потърсих свободно място. След като прегледах няколко купета, намерих едно купе, където имаше само две жени и влезнах вътре.

Една от жените имаше вид на японка или китайка, което породило любопитството ми. Беше млада, но трудно беше да се определи нейната възраст. Попитах я откъде е. Тя ми каза, че е от Япония, от град Токио. Каза ми, “Вчера пристигнах в Истанбул със самолет от Япония, след това пътувах с влак до Пловдив, където се качих на влака за Велико Търново, в който пътуваме. Ще нощувам във Велико Търново и утре сутринта ще продължа с влака за Букурещ, откъдето със самолет ще се върна в Япония.”

Това ме озадачи. Не разбрах защо ще пътува със самолет от Япония и обратно, само за да се придвижи с влак от Истанбул до Букурещ. Попитах я какъв е смисълът на това пътуване. Японката ми каза, че е пристигнала в България, за да ме види. Казах ѝ, че случайно съм влезнал в купето, където е тя. Японката ми каза, че няма нищо случайно и тя още преди да тръгне за България е знаела, че аз ще влезна в нейното купе.

Проведохме разговор с японката, макар че трудно се разбирахме на английски език. Втората жена, която беше в купето, беше от българските тайни служби. С японката говорихме около три или четири часа, колкото трае пътуването, но разговорът беше накъсан и с дълги паузи, защото не знаех какво да кажа.

Казах на японката, че за да дойде да ме види, сигурно има някаква причина. Японката ми каза, че трябвало да ми каже някои

неща. Поисках японката да поясни с какво аз съм по-различен от другите хора. Японката ми каза, “Ти не си човек”. Възразих ѝ. Попитах я, щом аз не съм човек, кой съм. Японката ми каза, че знае кой съм, но няма право да ми каже. Каза ми, че други хора са ми казвали, но аз не съм разбрал. Каза ми, че след време аз ще разбера кой съм. Впрочем, японката ми каза едно име, което аз чух за първи път. Тук ще пропусна това име.

Казах на японката, че с мен в течение на много години, през целия ми живот, са ставали странни неща, или поне аз ги намирам за странни. Попитах я дали и с друг са ставали такива неща. Японката ми каза, “Не, с друг не са ставали такива неща. Ти си единственият на планетата, с който са се случвали такива неща”. Разбрах това изказване на японката в края на 2010 г.

С японката говорихме за йерархията в Духовния свят. Казах на японката, “Интересува ме дали в Духовния свят ще има някой, който ще има възможност да се противопостави на волята ми”. Японката ми каза, “Никой не стои над теб в йерархията на Духовния свят.”

Японката говореше за бъдещето. Попитах я дали това, което казва, са предсказания за бъдещето. Тя ми отговори, “Да, това са предсказания за бъдещето”. Тогава, разбира се, не разбрах много от това, което японката каза. Трудно можем да разберем неща, за които още нищо не знаем и които имат контекст, който също не е известен. Днес една част от предсказанията за бъдещето, които каза японката, вече са изпълнени.

Казах на японката, “Кога ще мога да правя това, което искам?” Японката ми каза, “Когато дойде моментът на истината. Моментът на истината е моментът на твоята смърт”. Казах на японката, “Моментът на истината? Това не ми говори нищо”. Тогава, за да ми поясни термина “моментът на истината”, японката преведе този термин като “апокалипсис”.

В края на нашия разговор, когато влакът приближаваше Велико Търново, казах на японката, “Какво искаш от мен?” Японката ми каза, “Искам да дойда с теб. Аз много искам да дойда с теб. Но това не зависи от мен. Това зависи от теб”. “Какво точно имаш предвид?”, попитах. “Сега не мога да ти кажа. Един ден ще разбереш”, каза ми японката. Тогава не разбрах това изказване. След няколко години го разбрах. Също така, спомних си, че няколко пъти съм водил същия диалог, с различни хора, и съм оставал в неведение. Всички тези хора,

както още на времето знаех или поне предполагах, са сътрудници на тайни служби – български, американски, английски, руски. Всъщност, това, което искаха да кажат тези хора, но не можеха да го кажат, защото им беше забранено, е следното: “Искам да дойда с теб в осмата земна цивилизация.”.

Поисках японката да каже нещо важно за бъдещето. Японката започна да говори. Спомена няколко пъти думата “redress”. По това време не знаех значенията на думата “redress” и я преведох като “ново облекло”. Казах на японката, “Ти говориш за ново облекло и казваш, че това е важно. Аз не се интересувам от ново облекло и не мисля, че ще започна да се интересувам от ново облекло. Защо казваш, че това е важно?” Японката ми каза, че тази дума има друг смисъл, но не ми поясни този друг смисъл. Поисках японката да ми каже защо това е важно. Японката ми каза, че “redress” е тест, който ще определи степента на съвместимост на земната цивилизация с критериите на Духовния свят.

Говорихме за списъка. “Списък с държави, които ще бъдат първи унищожени от Духовния свят ще бъде публикуван в интернет в ръкописа ти за Колби”, каза японката. Казах ѝ, “Чувам съм за този ръкопис. Какво ще бъде заглавието на ръкописа?”. Това беше контролен въпрос. “Ти вече знаеш заглавието”, усмихна се японката, “Ще се казва “Убийството на Уилям Колби””. Казах на японката, “Заглавието на ръкописа е за убийството на Колби и в ръкописа ще се говори за убийството на Колби. Започвам обаче да подозирам, че убийството на Колби не е най-важното нещо в ръкописа”. “Убийството на Колби не е най-важното в ръкописа. Има други неща, които са по-важни в ръкописа”, каза японката.

Списъкът беше публикуван на 7 ноември 2013 г. Списъкът е следният: САЩ, Германия, Франция, Великобритания, Швеция, Норвегия, Финландия, Дания, Люксембург, Холандия, Белгия и Китай.

Японката каза, “Всичко ще стане така, както е описано в приложението на доклада. Процедурите, описани в приложението на доклада ще бъдат осъществени от Духовния свят без отклонения и без изключения. Няма да има нито едно изключение”. По това време още не знаех за доклада и приложението, затова не разисквахме въпроса. Докладът беше публикуван на 30 април 2014 г., а приложението към доклада влезе в сила на 30 май 2014 г.

Особено виновни са олигарсите и правителствата на текущата земна цивилизация. Лицемерие, прикриващо тежка престъпна дейност, е характерно въобще за правителствата на САЩ и Западна Европа. Има безброй примери. Нима правителството на САЩ и правителствата на Западна Европа си въобразяват, че някой ще пусне в една добре подредена Вселена изроди като тях? Нима има човек на тази планета, който може да си въобрази, че цивилизацията като земната е възможно да продължи да съществува?

Понастоящем (30 април 2014 г.), докладът на бог Атум-Хор е готов. Докладът е както следва.

“Земната цивилизация е ужасна грешка. Земната цивилизация е на нивото на животните. Създаването на земната цивилизация е тежко престъпление. Експериментът трябва да приключи веднага. За приключването на земната цивилизация са препоръчителни два варианта.

При първия вариант земната цивилизация ще продължи да съществува още няколко месеца след апокалипсиса. Целта на това съществуване е да бъдат осъществени наказателни процедури, които са регламентирани в регламента на Духовния свят. След приключване на наказателните процедури, всички хора на планетата трябва да бъдат унищожени. След завръщането на душите на хората в Духовния свят, те ще бъдат разделени на три групи. Душите на хората от първата група ще бъдат безболезнено унищожени. Към хората от втората група ще бъдат приложени наказателните процедури, които са регламентирани в регламента на Духовния свят, след което душите им ще бъдат унищожени. Третата група ще включва хората, които ще преминат в новата земна цивилизация. Тази група ще включва общо около един милион човека, подбрани с конкурс по определени критерии. Групата ще включва и около сто човека, които ще бъдат избрани без конкурс, по предложение на бог Атум-Хор.

При втория вариант веднага ще бъдат унищожени всички хора на планетата. След завръщането на душите им в Духовния свят, хората ще бъдат разделени на три групи, както в първия вариант. Общият брой на хората, които ще преминат в новата цивилизация тук е по-малък – около сто човека, избрани без конкурс, по предложение на бог Атум-Хор.

Грешките, допуснати при проектирането на текущата земна цивилизация никога не трябва да бъдат повторени.”

Към доклада има приложение, което засега не се планира да бъде публикувано.

Приложение 1. Списък на лицата, прикриващи убийството на Уилям Колби или заангажирани с организацията и изпълнението на убийството и които са на ръководни държавни длъжности в САЩ.

Този списък е от 2010 г. След 2010 г. се появиха редица други лица, които трябва да бъдат включени в списъка.

1. Барак Обама, президент на САЩ. Президентът Обама е добре запознат с убийството на Уилям Колби. Президентът Обама е разпоредил правителствените служби от неговата администрация да прикриват убийството на Уилям Колби. Президентът Обама е разпоредил правителствени служби от неговата администрация да провеждат тайни криминални операции срещу граждани на САЩ и други държави, с цел да предотвратят убийството на Уилям Колби да стане публично известно.

2. Джо Байдън, вицепрезидент на САЩ. Вицепрезидентът Байдън е добре запознат с убийството на Уилям Колби от 2001 г. Като сенатор от 2001 г. до 2008 г., г-н Байдън отказа да започне съдебен процес срещу убийците на Уилям Колби и отказа да информира обществото за убийството. Като вицепрезидент на САЩ г-н Байдън се подчинява на противозаконната заповед на президента Обама да защитава убийците и да възпрепятства правосъдието.

3. Бил Клинтън, бивш президент на САЩ. Президентът Клинтън е разпоредил убийството на Уилям Колби. Президентът Клинтън е разпоредил правителствените служби от неговата администрация да прикриват убийството на Уилям Колби. Президентът Клинтън е разпоредил правителствени служби от неговата администрация да провеждат тайни криминални операции срещу граждани на САЩ и други държави, с цел да предотвратят убийството на Уилям Колби да стане публично известно.

4. Джордж Буш, бивш президент на САЩ. Президентът Буш е добре запознат с убийството на Колби. Президентът Буш е разпоредил правителствените служби от неговата администрация да прикриват убийството на Уилям Колби. Президентът Буш е разпоредил правителствени служби от неговата администрация да провеждат тайни криминални операции срещу граждани на САЩ и други държави, с цел да предотвратят убийството на Уилям Колби да стане публично известно.

5. Всички сенатори от Сената на САЩ след 2001 г, повече от 100 човека. Всички сенатори от Сената на САЩ след 2001 г. са добре запознати с убийството на Уилям Колби, но отказват да информират съд в САЩ за убийството и отказват да информират обществеността в САЩ за убийството.

6. Сенатор Патрик Лехи, Patrick Leahy председател на Сенатската комисия за правосъдие. Сенатор Лехи активно възпрепятства правосъдието в САЩ.

7. Сенатор Диана Файнщайн, председател на Комисията по разузнаване на Сената на САЩ, е добре запозната с убийството на Уилям Колби и с всички престъпления на правителството на САЩ, целящи да защитят убийците да възпрепятстват правосъдието. Сенатор Файнщайн активно възпрепятства правосъдието.

8. Хилари Клинтън, държавен секретар на САЩ. Държавния секретар Хилари Клинтън е добре запозната с убийството на Уилям Колби от 2001 г. Като сенатор от 2001 г. до 2008 г., г-жа Клинтън отказа да започне съдебен процес срещу убийците на Уилям Колби и отказа да информира обществото за убийството. Тя отказва да съобщи на съд и на обществото за убийството, за да запази политическата си кариера. Г-жа Клинтън беше отстранена от ръководството на Демократическата партия и от група сенатори-демократи от кандидат-президентската надпревара в САЩ през 2008 г. заради нейното участие в убийството на Уилям Колби. Като държавен секретар, г-жа Клинтън се подчинява на противозаконната заповед на президента Обама да защитава убийците и да възпрепятства правосъдието.

9. Нанси Пелоси, говорител на Конгреса на САЩ. Нанси Пелоси е добре запозната с убийството на Уилям Колби. Тя възпрепятства правосъдието на САЩ.

10. Всички министри на правосъдието на САЩ от 1996 г. досега.

11. Глен Файн, главен инспектор на САЩ. По заповед на президента Буш, в периода 2001-2009 г. и по заповед на президента Обама в периода от януари 2009 г. до днес, г-н Файн провежда тайни криминални операции срещу граждани на САЩ и други държави, целящи да прикрият истината за убийството на Уилям Колби.

12. Директорът на ФБР Роберт Мюлър. По заповед на президента Буш, в периода 2001-2008 г. и по заповед на президента Обама в периода от януари 2009 г. до днес, г-н Мюлър провежда тайни криминални операции срещу граждани на САЩ и други

държави, целящи да прикрият истината за убийството на Уилям Колби.

13. Луис Фрий, бивш директор на ФБР. Г-н Фрий е организатор и изпълнител на убийството на Уилям Колби, съвместно със специалния агент Джонсън от офиса на ФБР в Ню Орлеан, щата Луизиана. По заповед на президента Клинтън, в периода 1996-2001 г. г-н Фрий провежда тайни криминални операции срещу граждани на САЩ и други държави, целящи да прикрият истината за убийството на Уилям Колби. Г-н Луис Фрий беше принуден от група сенатори от Сената на САЩ да подаде оставка през 2001 г. заради убийството на Уилям Колби.

14. Специален агент на ФБР Джонсън от офиса на ФБР в Ню Орлеан, щата Луизиана, през 1990-1992 г. Г-н Джонсън е организатор и изпълнител на убийството на Уилям Колби, съвместно с директора на ФБР Луис Фрий.

15. Директорите на ЦРУ на САЩ от 1996 г. досега.

16. Директорът на Сикрет Сървис на САЩ.

17. Директорът на филиала в България на Сикрет Сървис на САЩ.

Приложение 2. (Това приложение е от 2010 г.)

По-долу като приложение е даден текстът на ръкописа ми от 15 декември 2000 г, с някои съкращения. Разпространението на ръкописа в интернет през периода от декември 2000 г. до април 2001 г. доведе до оставката на директора на ФБР Луис Фрий, обявена на 1 май 2001 г.

Ръкопис от декември 2000 г.

Г-н Уилям Колби, бивш директор на ЦРУ, беше убит от ФБР с одобрението на президента Клинтън. Всъщност, планът за убийството на г-н Колби беше разработен до май 1992, по времето на президента Буш. През март 1992 г. ФБР установи, че Колби сътрудничи на руснаците. Детайлният план за убийството му беше разработен през май 1992 г. Защо ФБР чака толкова дълго, до април 1996 г., за да убие Колби? ФБР чакаше заповед на президента Клинтън. Аз очаквах да прочета съобщението за нещастния случай с Колби много по-рано. Историята на г-н Еймс е все още неизвестна за американската общественост. Е, сега вече няма да бъде. Официалният сайт в Интернет на ФБР дава погрешна версия. Но историята на г-н Еймс отдавна не е тайна за съответните служби на много държави: Франция, Германия, Русия, Китай, България и много други. Историята на г-н Колби също не тайна, поне за няколко държави, включително Германия, Русия, България. Откъде тези държави можеха да знаят историята на г-н Колби? Отговорът е прост: Планът на ФБР за убийството на Колби беше известен от доста време, преди да бъде приведен в действие. Доста хора чакаха да прочетат за нещастния случай с г-н Колби във вестниците. Аз лично разказах на доста хора за плана на ФБР да убие Колби. Защо разказвах тази история? Защото недоумявах защо ФБР не убива Колби. Защо ФБР предпочете да убие Колби, а не да го обвини официално? За да запази репутацията на ЦРУ. Колби беше бивш директор на ЦРУ, а директорите на ЦРУ не могат да бъдат руски шпиони. Откъде аз зная тази история? Очевидно, от ФБР. Какво относно историята на г-н Еймс? Това е дълга история. Историята на г-н Еймс може да промени виждането на обществото за света около нас. Накрая реших да запиша тази спомени и в тези спомени историята на г-н Еймс далеч няма да бъде най-важното. Всъщност, една извадка от тази книга беше готова

през юни 1995 г. Тя се отнасяше именно до г-н Еймс. Предоставих тази извадка на съответните служби на няколко държави. Изненадващо, те всички казаха, че текстът е 100% верен.

Накратко, ръкописът от юни 1995 г. съдържаше следните твърдения: През лятото на 1990 г. г-н Григор Шопов, председател на Комитета за Държавна сигурност на България, моли руснаците за услуга. Агент на руснаците в ЦРУ трябва да изпълни определена задача. Руснаците имат глупостта да се съгласят и да натоварят г-н Еймс със задачата. Агенцията за национална сигурност на САЩ подслушва и записва телефонен разговор, в който се споменава за задачата. ФБР незабавно залага капана. По това време ФБР търси руски агент в ЦРУ и се радва на откритата се отлична възможност. Периода от август 1990 г. до януари 1991 г. преминава в очакване. Около 26 януари 1991 г. капанът хлопва. Г-н Еймс се оказва човекът, който се е заел с изпълнението на задачата. До май 1992 г. ФБР детайлно проучва г-н Еймс. По-нататък в ръкописа ми се споменава историята с оставката на г-н Харис. Този ръкопис написах по искане на г-н военния аташе на Германия, изказано пред мен през май 1995 г. Той обаче нямаше предвид да го разпространявам. През юни 1995 г. се срещнах с г-н военния аташе в посолството на Германия. Този иначе уравновесен германец се разкрещя, че ръкописът се разпространява по целия свят. Казах му, че никой няма да направи ръкописа обществено достояние. Всъщност, г-н военният аташе за втори път прояви нервност. Няколко месеца преди това същият човек спокойно изслуша историята на г-н Колби и очакваното от мен съобщение за нещастен случай. Помолих го да говори с директора на ФБР и да изясни защо толкова дълго време няма съобщение във вестниците за нещастен случай с Колби. Изказах предположение, че президентът Клинтън бави заповедта си. Г-н военният аташе обеща да проучи въпроса. Когато обаче през март 1995 г. се опитах да го помоля да ми съобщи какво е казал директорът на ФБР, г-н военният аташе веднага ме прекъсна и се разкрещя, че не иска да чува нито дума за това. Препоръча ми да не разказвам историята на г-н Колби. По това време г-н военният аташе не знаеше историята на г-н Еймс.

Историята на г-н Еймс не може да бъде разбрана, без да бъде приета концепцията за предсказване на бъдещето. Имам предвид истинската история на г-н Еймс, защото казаното в моя ръкопис от 1995 г. е на повърхността. Там не се говори за предсказване на

бъдещето, с изключение на случая с оставката на г-н Харис, но и в този случай не се споменава за предсказване на бъдещето, поне не в явна форма. Концепцията за предсказване на бъдещето ми беше разяснена през един от есенните следобеди на 1991 г. от г-н Джонсън от ФБР. Според г-н Джонсън, на земните дела оказва силно влияние определена сила. Според г-н Джонсън може да се контактува с тази сила, като по този начин може да се научи бъдещето. Нещо повече, според г-н Джонсън тази сила не само знае бъдещето, като понякога го споделя с избрани хора, но може и да управлява бъдещето. Г-н Джонсън е полковник от ФБР и по това време имаше голям авторитет пред мен. Така че трябваше да повярвам на г-н Джонсън, още повече, че той ми съобщи редица неща, които трябва да се случат в бъдещето, някои с големи детайли. След като тези неща се случиха, се поздравих че съм повярвал на г-н Джонсън. Още повече, че възгледите на г-н Джонсън, както се оказа, се споделят безрезервно от съответните служби на поне няколко държави. Всъщност, през 1982 г. г-н председателят на Българската държавна сигурност се опита да ми обясни същото, но не му повярвах, защото поначало му няхах доверие.

Много хора казват, че падането на комунизма за тях било пълна изненада. Чета спомени на държавни ръководители и на ръководители на авторитетни специални служби, които твърдят това. Изглежда, че силата, за която говореше г-н Джонсън, не ще да е контактувала с твърде много хора. С Българската държавна сигурност обаче нещата не стояха така. През 1982 г. г-н председателят беше напълно наясно, че дните на комунизма са преброени. Известно му беше също така, че президент след падането на комунизма ще бъде д-р Желев. Съмнявам се дали г-н председателят е споделил тези свои виждания с диктатора или с руснаците. По всичко изглежда, че той не обичаше да споделя. Г-н председателят имаше една група около себе си. Хората от тази група бяха частично осведомени по въпроса. През 1991 г. г-н Джонсън ми каза, че от 70 000 човека щатен персонал на Държавна сигурност, г-н председателят е отделил 10 000 човека, които специално да изпълняват негови заповеди, свързани с предсказания за бъдещето. Без да знаят за какво става дума, разбира се.

Срещнах Джонсън в едно кафене в центъра на Ню Орлеан. Завършил е геология, но от много години работи за ФБР. В момента е полковник и директор на отдела за Русия и Източна Европа на щата

Луизиана. Идеята за нещастния случай с г-н Колби е моя. Мой е и планът за нещастния случай. ФБР трябваше да осъществи плана, което и стана, но с голямо закъснение. Тъй като аз съм автор на плана за убийството на Колби, аз зная точно как е бил убит. Днес възгледите ми по въпроса за г-н Колби са съществено различни. Днес аз считам, че ФБР трябваше да предяви официално обвинение срещу Колби.

През февруари и март 1991 г. г-н Джонсън считаше, че г-н Еймс е български шпионин. Казах му веднага, че г-н Еймс не е български, а руски шпионин, но г-н Джонсън държеше на своето. Българското посолство и консулство във Вашингтон бяха внимателно проучени, но не беше открита никаква връзка между тези институции и г-н Еймс. През април 1991 г. г-н Джонсън каза, че съм бил прав. Г-н Еймс е руски шпионин, като негов водещ офицер е Лисенко от руското посолство. Г-н Джонсън искаше да знае дали съм чувал името на Лисенко. Не бях го чувал. Изяснихме ситуацията с кредитната карта "Виза". Изясни, се че ФБР има запис на телефонен разговор, в който става дума за кредитната карта. Разговорът беше между мен и служителка на Българската държавна сигурност и беше проведен през август 1990 г. Г-н Джонсън ми цитира дословно разговора, така че не остана никакво съмнение, че има запис на разговора. Г-н Джонсън се заинтересува дали г-н Григор Шопов, председател на Комитета за държавна сигурност на България би се обърнал с молба към руснаците да уредят случая с кредитната карта. Казах му, че г-н Шопов е достатъчно посредствен, за да направи това.

За препоръката чух за първи път през септември 1982 г. През този месец имах четири или пет разговора с г-н председателя. По време на първия разговор г-н председателя ме попита зная ли поради каква причина се провежда разговора. Казах му, че нямам представа. Г-н председателят каза, че има препоръка, която има връзка с мен. Попитах го добра ли е препоръката за мен или не. Г-н председателят помисли и каза, че препоръката е добра. Казах му, че това ме радва и че бих искал да благодаря на човека, който е препоръчал да бъде прекратено възпрепятствуването на научните ми занимания от страна на Държавна сигурност, защото по това време Държавна сигурност възпрепятствуваше научните ми занимания. Пожелаях г-н председателят да ми каже кой е направил препоръката, за да му изкажа благодарността си. Г-н председателят отбеляза, че няма да мога да благодаря на този, който е направил препоръката. Предмет на

разговорите бяха доста безсмислени теми, поради което ми е трудно да си спомня за какво ставаше дума. Аз се стремях да извъртя разговорите дотам, че г-н председателят да поеме ангажимента Държавна сигурност да прекрати акциите си срещу мен. Всъщност, това беше единствената тема която ме интересуваше. Останалото преминаваше покрай ушите ми. Г-н председателят казваше да оставим тази тема за по-нататък. Това по-нататък дойде при четвъртия или петия разговор. Г-н председателят каза, че ще разпореда да бъде назначен за асистент по математика, ако обаче се съглася да изпълня едно негово условие. Казах му, че Държавна сигурност провежда акции срещу мен без да има никакво основание за това, поради което не е редно да бъде поставяно условие за прекратяване на акциите. Г-н председателят настоя, че трябва да приема условието му. Казах му, че той има време до края на разговора, за да преосмисли позицията си. До края на разговора г-н председателят не преосмисли позицията си. Това беше нашият последен разговор. Мисля, че това беше моментът, който фиксира бъдещето. През следващите години г-н Шопов многократно предлагаше провеждането на нов разговор, но всички покани бяха отклонени от мен. Г-н Григор Шопов умря 12 години по-късно, на 27 май 1994 г., както беше писано, след четири години мъчително боледуване от рак. През последните месеци от живота си той не можеше да става от леглото. Г-н Джонсън каза през 1991 г., че г-н Шопов знае датата на смъртта си. ФБР също знаеше тази дата.

Трудно ми е да си спомня всички предсказания за бъдещето, с които ме засипваше г-н Джонсън. Предсказанията на г-н Джонсън се отнасяха главно до моя бъдещ живот, след завръщането ми в България. Имаше и изказвания на г-н Джонсън, които се отнасяха до общото развитие на България. В крайна сметка, от десетките предсказания на г-н Джонсън досега са се сбъднали почти всички. Е, няколко остават.

През пролетта на 1992 г. беше предстоящо завръщането ми в България. На власт беше правителството на СДС. Казах на г-н Джонсън, че най-лошите дни вече са минали и че бавно, но непрекъснато икономическото положение в България ще се подобрява. Г-н Джонсън каза, че не сме преминали през най-ниската точка на икономически спад. Попитах г-н Джонсън кога ще достигнем най-ниската точка. Г-н Джонсън се замисли и каза, че през януари 1997 г. По това време вече се отнасях с внимание към изказванията на

г-н Джонсън. Казах му, че това е ужасно и че той посочва време, което е много отдалечено в бъдещето. Г-н Джонсън каза, че той също съжалява.

Олдрич Еймс беше арестуван на 21 февруари 1994 г. През есента на същата година беше произнесена присъдата му: доживотен затвор без право на помилване. Съобщението за изчезването на г-н Колби беше публикувано в българските вестници на 30 април 1996 г. Аз прочетох съобщението във вестник “Стандарт” под заглавие “Бив шеф на ЦРУ изчезна мистериозно”. Трупът на г-н Колби беше намерен в ранните часове на 6 май. Няколко дни след това г-н Уилям Кломп отбеляза: “Е, сега вече историята с Олдрич Еймс е приключила”. Г-н Уилям Кломп е името, под което офицер от ЦРУ работеше в Стара Загора в Корпуса на мира на САЩ. Г-н Уилям Кломп беше изгонен за шпионска дейност от България през април 1997 г. Правителството на България и досега не е съобщило, че САЩ използват Корпуса на мира в България за шпионски цели.

В течение на доста години се въздържах да пиша по тези въпроси, защото неизбежно стигах до извода, че ще трябва да пиша и за себе си. В крайна сметка реших да огранича това, което се отнася до мен до минимума. Моето присъствие в повествованието обаче е неизбежно, защото в крайна сметка този текст се отнася до това, което аз съм чул и видял. Моето лично участие очевидно е най-малко интересното и важното в този текст. Другите неща от текста обаче считам, че си струва да бъдат записани. Считам, че си струва и да бъдат прочетени. В крайна сметка, колкото повече знаем за света около нас, толкова по-големи шансове ще имаме да се борим за по-доброто си бъдеще.

Стара Загора
15 декември 2000 г.

Приложение 3. Списък на някои от предсказанията за бъдещето, споменати в този ръкопис. (Това приложение е от 2010 г.)

В тази книга са споменати няколко предсказания за бъдещето. Предсказанията за бъдещето интензивно се изучават и използват от много държави на нашата планета. В САЩ и НАТО проблематиката, отнасяща се до предсказанията за бъдещето се пази в тайна, известна като “Върховна космическа тайна” - “Cosmic top secret”. Шест от посочените по-долу предсказания за бъдещето са се сбъднали, което означава, че не е имало воля и компетентност за правилни решения, които биха довели до отпадане на предсказанията. Има обаче огромен брой предсказания за бъдещето, които са използвани от хората, за да бъде променено бъдещето. По-долу е даден списък на някои от предсказанията за бъдещето, споменати в тази книга. Предсказанията за бъдещето, споменати в тази книга, са връхът на айсберга. Повече информация читателят може да получи от автора или от Държавната агенция по разузнаване на България и Звеното за контакти с Духовния свят на България, ако има достъп.

1. Директорът на ФБР на САЩ Луис Фрий ще подаде оставка през 2001 г. заради организираното от него убийство на директора на ЦРУ на САЩ Уилям Колби. Предсказанието е налично през 1997 г. Източник – ЦРУ на САЩ, специален агент Фогарти. Предсказанието е налично в досието на д-р Деков в ЦРУ на САЩ.
2. Ураганът Катрина ще удари Ню Орлеан през 2005 г. и ще нанесе съществени поражения, ако “Сатаната” не спре престъпленията си. Предсказанието е налично през 1991-1992 г. “Сатаната” е специален агент Джонсън от офиса на ФБР в Ню Орлеан, САЩ. Източник – ФБР на САЩ, специален агент Джонсън. Предсказанието е налично в досието на д-р Деков във ФБР на САЩ и в досието на д-р Деков в ЦРУ на САЩ.
3. “Хилари няма да достигне до върха.” Предсказанието е налично през 1991 г. Източник – ФБР на САЩ, специален агент Джонсън. Предсказанието е налично в досието на д-р Деков във ФБР на САЩ. Предсказанието е уточнено през 1997 г. като “Хилари Клинтън няма да достигне до върха.” Източник – ЦРУ на САЩ,

специален агент Фогарти. Предсказанието е налично в досието на д-р Деков в ЦРУ на САЩ.

4. България ще изживее най-тежката си икономическа криза в края на 1996 г. и началото на 1997 г. Предсказанието е налично през 1991 г. Източник – ФБР на САЩ, специален агент Джонсън. Предсказанието е налично в досието на д-р Деков във ФБР на САЩ.
5. Председателят на Комитета за държавна сигурност на България Григор Шопов ще умре две години и пет дни след връщането на д-р Деков от САЩ в България. Предсказанието е налично през 1991 г. Източник – ФБР на САЩ, специален агент Джонсън. Предсказанието е уточнено на 22 май 1992 г. като “Григор Шопов ще умре на 27 май 1994 г.” Предсказанието е известно на Григор Шопов от 1991 г. или по-рано. Контактър – българската ясновидка Ванга. Предсказанието е налично в досието на д-р Деков във ФБР на САЩ.
6. Председателят на Комитета за държавна сигурност на България Григор Шопов ще умре след три години мъчителна агония, ако д-р Деков направи “препоръка”. Предсказанието е налично през 1982 г. Източник – Комитет за Държавна сигурност на България, председателят Григор Шопов. Контактър – българската ясновидка Ванга. Предсказанието е потвърдено през 1991 г. от ФБР на САЩ, специален агент Джонсън. Предсказанието е налично в досието на д-р Деков във ФБР на САЩ.

Приложение 4. Адреси (Това приложение е от 2010 г.)

Насърчавам читателите на тази книга да проявят инициатива и да контактуват с хората и институциите, споменати в тази книга, с цел да изяснят тяхната позиция.

Много от адресите на участници могат да бъдат намерени в Интернет. В книгата е даден списък на някои от хората, прикриващи убийството на Колби и заемащи или заемали ръководни длъжности в САЩ. Читателят лесно може да контактува с тези хора, те имат електронни адреси, налични в Интернет. Най-важни са адресите на президента на САЩ Барак Обама:

president@whitehouse.gov

<http://www.whitehouse.gov/contact/>

Читателят може да изпрати писмо до всеки сенатор от Сената на САЩ, като ползва електронната поща на уеб сайта на сенатора:

http://www.senate.gov/general/contact_information/senators_cfm.cfm

В Интернет могат да бъдат намерени електронни адреси на служби на САЩ, като ФБР, ЦРУ, Сикрет Сървис и други. Върховният съд на САЩ няма даден електронен адрес на сайта си. Преди време имаше даден електронен адрес, но адресът беше махнат от сайта. Министърът на правосъдието на САЩ, който е и главен прокурор на САЩ има електронен адрес:

askdoj@usdoj.gov

Главният инспектор на САЩ приема запитвания на адрес:

oig.hotline@usdoj.gov

В Интернет се вижда, че г-жа Джийн и г-н Харис, агенти на ЦРУ и участници в книгата, имат адреси:

Jeanne R Vertefeuille
6800 Fleetwood Rd, Apt 407
Mc Lean, VA 22101-3606
(703) 847-0221

Marshall Freeman Harris
The Atlantic Building
950 F Street, NW
Washington, D.C. 20004-1404

Phone: 202-654- 4857
Fax: 202-654-4850
marshall.harris@alston.com
http://www.alston.com/marshall_harris/

Г-н Олдрич Еймс може да бъде питан за мнение и може би ще изкаже мнение, ако му бъде разрешено да отговори на писмото:

Aldrich H. Ames
federal prisoner #40087-083
P.O. Box 3000
White Deer, PA 17887
FEDERAL CORRECTIONAL INSTITUTION
Phone: 570-547-1990
Fax: 570-547-1740

Николай Колев – Босия живее в София. Той е регистриран във Фейсбук:

<http://bg-bg.facebook.com/profile.php?id=100000346098293>

Бившеят директор на националната разузнавателна служба на България в периода 1997-2003 г., генерал Димо Гяуров е депутат в Българския парламент. Той е регистриран и във Фейсбук и освен това има електронен адрес в парламента:

dimogyaurov@parliament.bg
<http://www.facebook.com/pages/Dimo-Gaurov/120475680358>

Директорът на Българската Национална разузнавателна служба г-н Кирчо Киров може да бъде намерен на електронния адрес на службата:

webmaster@NRS.bg
<http://www.nrs.bg/>

Насърчавам читателите на тази книга да опитат да контактуват с горните и с другите хора и институции, споменати в книгата, с цел да изяснят тяхната позиция.

Приложение 5. Апокалипсис

В сила на доклада на бог Атум-Хор апокалипсисът може да считаме за началото на края на текущата земна цивилизация и началото на създаването на нова земна цивилизация. Апокалипсисът не е еднократен акт, а процес, който ще продължи вероятно десетки години. Както всичко, което става на планетата, апокалипсисът ще бъде под управлението на Духовния свят.

По-долу ще направим някои неформални бележки за апокалипсиса.

Тъй като хората грешат заради дефектните си души, а душите са създадени от Духовния свят, предполага се, че част от хората ще имат неутрален статут. Това означава, че за тези хора Духовният свят предвижда спокойна смърт, във вид на заспиване без събуждане, след което душите им ще бъдат безболезнено дематериализирани в Духовния свят.

Духовният свят класифицира хората, които ще бъдат наказани, в пет категории, които в низходящ ред на обема на наказанията, са следните: лауреат на наградата “изрод на планетата”, лице, недоброжелателно към Духовния свят, изрод от първа степен, изрод от втора степен, изрод от трета степен. Лицата от тези категории първо ще бъдат наказани, след което душите им ще бъдат дематериализирани.

Духовният свят препоръчва хората да прекратят контактите с лауреата на Наградата на Духовния свят за изрод на планетата за 2017 година и да положат усилия лауреатът да бъде отстранен от политиката. Лицата, които контактуват с лауреата, ще бъдат наказани от Духовния свят.

Хората, които бог Атум ще вземе със себе си в новата нормална цивилизация и ще им дари безсмъртие, тук няма да бъдат оповестени. Ще отбележим обаче, че в тяхното число са носителите на Алтернативната Нобелева награда за мир, част от служителите в Звеното за контакти с Духовния свят и група лица, посочени от бог Атум. Очаква се в новата земна цивилизация да бъдат преместени и няколко човека, избрани с конкурс.

След старта на апокалипсиса, бъдещето ще бъде променено, като по този начин всички предсказания за бъдещето, направени до този

момент, ще бъдат анулирани. Новото бъдеще ще бъде определено от бог Атум.

22 February 2015

CV of Deko Dekov

Personal web site: <http://www.ddekov.eu/>

E-Mail: ddekov@ddekov.eu

Phone: 0886 366 949.

Address:

Dr.Deko Dekov
Zahari Knjazheski 81
6000 Stara Zagora
Bulgaria

Personal data:

- Born on October 2nd, 1949 in Tchirpan, Bulgaria
- Bulgarian Citizen

Education:

- 1956-1960: Primary School in Stara Zagora
- 1960-1963: Secondary School in Stara Zagora
- 1963-1967: High School in Stara Zagora
- 1967-1969 student at the University of Ljubljana, Slovenia, Engineering Department.
- 1969-1973 student at the Technical University of Sofia; Engineer (M.Sc), 1973.
- 1979-1985 Ph.D. student at the Math.Department of the University of Sofia; Ph.D. in Mathematics from the University of Sofia, 1985.

Diplomas:

- Ph.D. in Mathematics, University of Sofia, Faculty of Mathematics and Computer Science, 1985 - diploma from the Higher Certifying Commission (VAK) , Bulgaria.
- Associate Professor of Algebra (Docent), 1997 – diploma from the Higher Certifying Commission (VAK) , Bulgaria.
- Associate Professor of Mathematics (Docent), 2001 – diploma from the Higher Certifying Commission (VAK), Bulgaria.

Selected scientific publications:

<http://www.ddekov.eu/papers.htm>

e-Book: Computer-Generated Encyclopedia of Euclidean Geometry, First Edition, 2006, English, plus Russian translation.

Computer Programs able to discover new scientific knowledge:

- Machine for Questions and Answers (2006), First Edition.
- Machine for Questions and Answers (2011), Second Edition.
- Discoverer (since 2012) (The leader of the project is Professor Sava Grozdev) – the first in the world computer program able to discover new theorems in mathematics, and the first in the world computer program, able easily to discover new knowledge in science.

Editor-in-Chief:

- Journal of Computer-Generated Euclidean Geometry, since 2006.
- International Journal of Computer Discovered Mathematics, since 2015 – the first in the world journal devoted to mathematics discovered by computers: <http://www.journal-1.eu/index.htm>

Academic Activity:

- 1986-1989 Assistant Profesor of Mathematics
- 1996-1997 Mathematician, Institute of Mathematics, Bulgarian Academy of Sciences
- 1998-2003 Associate Professor of Mathematics

Busines Experience:

- since 1975: constructor in a factory in Stara Zagora
- 1985: resercher in a factory in Stara Zagora
- Since 2004: Independent Researcher, Tutor and Creator of Computer Programs.

Lecturing in universities in Bulgaria:

- Linear Algebra.
- Algebra.
- Galois theory.
- Discrete Mathematics.
- Mathematical Foundations of Computer Science.
- Web Design.

Selected Educational Computer Programs:

- Abacus (Bulgarian) (2001), in Bulgarian: 3000 downloads.
- Invoice for Electric Energy (Bulgarian) (2002).
- Linear Systems (2003): 10 000 downloads. English, plus Russian translation.

- Inverse Matrices (2003): 20 000 downloads. English, plus Russian translation. See <http://www.journal-1.eu/2015/01/Koryanov-Inverse-Matrices-pp.49-53.pdf>
- Solving Triangles (2004): 10 000 downloads. English, plus Russian translation.
- Geometric Constructions (2004): 10 000 downloads. English, plus Russian translation.
- Coordinate Geometry (2005): 5000 downloads. English, plus Russian translation.

Awards:

- The Best Scientist of the Year - Union of Scientists of Bulgaria - branch Stara Zagora (1993).
- The Best Scientist of the Year - Union of Scientists of Bulgaria - branch Stara Zagora (1999).
- The educational computer programs have received approximately 100 awards.

Research:

- 1973-1981: Theory of Categories (Mathematics), Ph.D. in Mathematics in 1985 for papers on Ehresmann's Category Theory.
- 1981-1984: Deterministic Quantum Mechanics, Quantum Mechanics on deterministic basis, Predictions for the Future, Quantum Microscope.
- 1984-1986: Genetics, New genetic models, aimed to produce new kind of life.
- 1986-1997: Algebra, Mathematical Logic, Computer Science, Partial Groupoids, Semigroups, Finite Axiomatizability, Rewriting systems. Associate Professor in 1997 for papers on Algebra.
- 1997-1999: Mathematical Foundations of Computer Science, Automated Reasoning, Formal Language Theory, Voice Recognition, Knowledge Management, Artificial Intelligence.
- 1999-2005: Software Development, HTML, CSS, JavaScript, XML, MS DirectX, PHP, Java, Educational Computer Programs.
- 2006-2012:: Computer-Generated Mathematics, Computer program “Machine for Questions and Answers” (the prototype of the “Discoverer”).
- Since 2012: Computer program “Discoverer” (The leader of the project is Professor Sava Grozdev) – the first in the world computer program able to discover new theorems in mathematics and the first in the world computer program able easily to discover new knowledge in science.

IT skills:

- OS: Windows.
- Office: MS Office, OpenOffice, LibreOffice.
- Programming Languages: JavaScript, PHP, Java.
- Internet Programming: HTML, CSS, JavaScript, WAMP, PHP, MySQL.
- Databases: MS Access, MySQL.
- Editors: MS FrontPage, HeidiSQL, Handy Find and Replace, NoteTab, Notepad++,

Foxit Reader, PDF reDirect.

- LaTeX Editor: TeXstudio.
- Graphics: Adobe Photoshop, Adobe Fireworks, Irfan View, Buton Studio, GIF Animator, Polenta ScreenShot, MetaPost Previewer by Troy Henderson.
- English-Bulgarian and Bulgarian-English Dictionary: SA Dictionary.
- E-Book publisher: NATATA.
- Voice: NaturalReader.
- Math Software: Maple, Graph, C.a.R., GeoGebra.

Military Service: From 1973-1975, regular military service in the Bulgarian Army. Lieutenant of the artillery.

Languages:

- Bulgarian
- English
- Russian

Computer programs published in the CDs of magazines (selected publications):

- Smetalo 1.02 (Bulgarian) is published in the CD of PC Magazine Bulgaria no 11, 2002.
- Smetalo 1.036 (Bulgarian) is published in the CD of PC Magazine Bulgaria no 5, 2003.

Download.BG

- Smetalo 1.038 (Bulgarian) is published in a CD of Download.BG
- Invoice for Electric Energy (Bulgarian) is published in the CD of Download.BG, no 4, 2004
- Invoice for Electric Energy (Bulgarian) is published in the CD of Download.BG, no 10, 2004
- Inverse Matrices is published in the CD of Download.BG, no 6, 2008
- Inverse Matrices Free (Bulgarian) is published in the CD of Download.BG, no 12, 2004
- Inverse Matrices Free (Bulgarian) is published in the CD of Download.BG, no 3, 2007

- 279 Educational Crosswords (Bulgarian) is published in the CD of Download.BG, no 5, 2008.